ΝΑ ΑΠΑΞΙΩΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 184
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2018
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Οι περισσότεροι άνθρωποι δουλεύουν το μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους απλώς για να ζουν και η λίγη ελευθερία που τους απομένει τους προβληματίζει, ώστε προσπαθούν να βρουν κάθε τρόπο να την ξεφορτωθούν.

ΒΟΛΦΓΚΑΝΓΚ ΓΚΑΙΤΕ

2018
1,5 ΕΥΡΩ

Οι περισσότεροι άνθρωποι δουλεύουν το μεγαλύτερο μέρος
της ζωής τους απλώς για να ζουν και η λίγη
ελευθερία που τους απομένει τους προβληματίζει,
ώστε προσπαθούν να βρουν
κάθε τρόπο να την ξεφορτωθούν.
ΒΟΛΦΓΚΑΝΓΚ ΓΚΑΙΤΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η εσπευσμένη συμφωνία των Πρεσπών υπό την σκέπη και τις ευλογίες ΕΕ και ΗΠΑ, που έσπευσαν να θριαμβολογήσουν για την επίτευξη ενός σημαντικού τους στόχου (που εντάσσεται ούτως ή άλλως στην στρατηγική διάλυση της Γιουγκοσλαβίας), πραγματοποιείται σε μια περίοδο, όπου η αδυσώπητη μεταψυχροπολεμική σύγκρουση ανάμεσα στα κάθε λογής συμφέροντα των κυριάρχων του πλανήτη, όχι μόνο δεν μειώνεται σε ένταση και σε έκταση, αλλά αντίθετα μοιάζει να κλιμακώνεται με φανερό ή μη τρόπο. Τα τεκταινόμενα στην αιματοβαμμένη ευρύτερη Μέση Ανατολή, έστω και αν αναφερθεί κάποιος στην περίοδο από το 2011 μέχρι σήμερα, είναι ενδεικτικά και ευρέως γνωστά και δεν χρειάζεται εν προκειμένω να τα επαναλάβουμε, έστω επιγραμματικά. Ας κρατήσουμε, όμως, το σημαντικότερο κοινό σημείο: ***την αλλαγή συνόρων*** από την Κριμαία, μέχρι τα Βαλκάνια και από εκεί στην Λιβύη και την Συρία. Άλλωστε, στην ίδια γραμμή της αναζήτησης των όρων αναθεώρησης των παλαιών συνόρων κινείται ανοικτά και το τουρκικό κράτος, χωρίς κανείς να διανοείται να χαρακτηρίσει είτε τον τούρκο υπουργό εξωτερικών γραφικό ούτε βέβαια τον ίδιο τον Ερντογάν. Η εκχώρηση του ονόματος της Μακεδονίας, λοιπόν, σύμφωνα με κυβερνητικό βουλευτή (τάδε έφη ο Κ. Ζουράρις των ΑΝΕΛ, χωρίς ουδείς να τον αμφισβητήσει) σημαίνει και εκχώρηση εδαφών. Κρίμα και εμείς νομίζαμε ότι γίνεται για την συναδέλφωση των λαών και εξ αιτίας του σεβασμού, που υποδεικνύουν οι ισχυρότεροι στο δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού του ασθενέστερου, του κρατιδίου, δηλαδή, που κατασκεύασαν οι ίδιοι και το θεωρούν πιονάκι τους... Το ίδιο πιόνια, βέβαια, θεωρούν και τους Τσίπρα και Ζάεφ. Μάλιστα ο «δικός» μας είναι μεγαλύτερο δουλικό, γεγονός που αναγνωρίζει και ο ίδιος με τον τρόπο του, αφού, όπως δηλώνει, είναι ευχαριστημένος από τα ψίχουλα, που του πετάνε από το τραπέζι, ενώ το θράσος του απογειώνεται όταν καμαρώνει για την διαχείριση του προσφυγικού, δηλαδή τον εγκλωβισμό σε ανοικτά ή κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης δεκάδων χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών που βρίσκονται σε άθλιες συνθήκες, καθώς συχνά σημειώνονται αιματηρές συμπλοκές μεταξύ τους με αποτέλεσμα αρκετούς νεκρούς.

Πρόσφατο δημοσίευμα (Μάιος) της γερμανικής εφημερίδας ***Die Zeit*** αναφέρεται στο λιμάνι του Πειραιά με τον τίτλο ***«Ο νέος δρόμος του μεταξιού: Η άγκυρα της Κίνας στην Ευρώπη»***, ενώ μεταξύ άλλων επισημαίνεται ότι ***«Η Cosco χτίζει στον Πειραιά εντελώς ανενόχλητη την κεντρική γέφυρα της Κίνας προς την Ευρώπη, χωρίς να δίνεται ιδιαίτερη σημασία βορειότερα της ηπείρου. Ο νέος εμπορικός δρόμος ο οποίος όμως δημιουργείται θα μπορούσε να προκαλέσει ριζικές αλλαγές συνολικά στη διακίνηση αγαθών προς την Κεντρική Ευρώπη»***. Ο διευθυντής του ΟΛΠ Θ. Κοΐνης από την πλευρά του εξηγεί ότι ***«Από εδώ θα βρίσκεται κανείς στη κέντρο της Ευρώπης μέσα σε δύο ημέρες. Θα έχουμε ένα πλεονέκτημα χρόνου σχεδόν μιας εβδομάδας και θα ανταγωνιστούμε έτσι με τα βόρεια λιμάνια του Αμβούργου ή του***

Ε, όχι και σφαλιάρες από τα Σκόπια!!!

Θα το έχετε παρατηρήσει σίγουρα: οι Έλληνες κάθε τρείς και λίγο δέχονται συγχαρητήρια διεθνώς. «*Μα πως τα έχουν καταφέρει έτσι αυτοί εκεί;*» αναρωτιούνται ξένοι opinion makers, πολιτικοί και άλλοι παράγοντες.

Χρειάζεται να πούμε τί κατορθώθηκε;

Απολύτως τίποτα και αυτός είναι ο λόγος των συγχαρητηρίων από τα διεθνή κοράκια.

Αυτό, βεβαίως, που θαυμάζουν είναι η ευκολία με την οποία, από ένα σημείο τουλάχιστον και ύστερα, η κοινωνία παραδόθηκε άνευ όρων σε μια διαδικασία ασφυκτικού ελέγχου, εξαθλίωσης, ακόμη και αφανισμού δια μέσω της οικονομικής επιβολής. Το γιατί συνέβη αυτό, δεν είναι σκοπός αυτού του σημειώματος και φυσικά δεν είναι εύκολο να απαντηθεί εν συντομία.

Ωστόσο δεν «μας κρύβουν κάτι».

Τίποτα δεν είναι κρυφό. Όλα είναι γραπτά και μάλιστα έχουν φροντίσει να τα γνωρίζει ο καθένας. Τα πάντα αριθμημένα και ποσοτικοποιημένα. Έως τότε θα λαμβάνετε μισθούς πείνας, έως τότε οι συντάξεις σας θα είναι ψίχουλα, έως τότε θα έχετε ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι σας, έως τότε θα πληρώνετε φόρο υποτέλειας, έως τότε θα έχετε απομείνει δύο εκατομμύρια λιγότεροι κάτοικοι κ.λπ. κ.λπ.

Οκτώ χρόνια από την επίσημη χρεοκοπία του ελλαδικού κράτους και έχοντας πια μιαν δυνατότητα να βλέπουμε τα πράγματα από απόσταση, μπορούμε εύκολα να παρατηρήσουμε πως οι «αντιμνημονιακές» διαδηλώσεις των πρώτων ετών δεν πλαισιώθηκαν από μια «κρίσιμη μάζα», ούτε διήρκεσαν πολύ, καθώς η συντριπτική πλειοψηφία πολύ γρήγορα αποδέχτηκε παθητικά το τετελεσμένο ή απλώς ανέθεσε σε κάποιους άλλους να της λύσουν το πρόβλημα.

Ως αποτέλεσμα των διαδοχικών συντριβών, απομακρύνθηκε ακόμα περισσότερο από τα κόμματα, αλλά και κάθε μορφής συλλογικότητα, ιδιώτευσε, προσαρμόστηκε αν και γκρινιάζοντας, στις νέες, σκληρότερες συνθήκες εκμετάλλευσης, εγκατέλειψε όνειρα και προσδοκίες μπροστά στην αμείλικτη πραγματικότη-

τους λοιπούς ισχυρούς, το ανέχτηκε η κοινωνία (και το αφομοίωσε εν μέρει) αλλά όχι και από τους Σκοπιανούς! Επιτέλους, πρέπει υπάρχει και μια σειρά στη φάπα!!!

Έτσι στη «ναπολεόντειο» κίνηση της αριστεροδεξιάς κυβέρνησης να «λύσει» το μακεδονικό με τις γνωστές παραχωρήσεις, κυβερνητικά στελέχη και βουλευτές έχουν αρχίσει να «εισπράττουν ένα μικρό μέρος από την βία, που μοιράζουν καθημερινά», όπως το γράφουν τόσο τρυφερά διάφορες αντιεξουσιαστικές «αναλήψεις ευθύνης».

Έτσι, αγανακτισμένοι οπαδοί των ΑΝΕΛ πετούν σανό έξω από τα κεντρικά γραφεία του κόμματος, στα Χανιά η έμορφη υφυπουργός Ελένη Κουντουρά φυγαδεύεται ακυρώνοντας όλες τις προγραμματισμένες συναντήσεις, προπηλακίζεται ο βουλευτής Λαρίσης του Συριζα Ν. Παπαδόπουλος και διακόπτεται η ομιλία του, γιουχάρεται ο υπουργός Κοντονής και η Τζάκρη στα Γιαννιτσά, σοβαρά επεισόδια που επεκτείνονται σε όλη τη Θεσσαλονίκη σημαδεύουν την εκδήλωση βουλευτών και στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ για το «μακεδονικό», η οποία περιφρουρείται από στρατό εκατοντάδων ΜΑΤατζήδων. Ως και τον χιλιοτραγουδισμένο Αλέξη Τσίπρα γιούχαραν στο Λονδίνο, έλληνες μόνιμοι κάτοικοι της Μ. Βρετανίας.

Τα επεισόδια αυτά είναι πρωτοφανή, όχι λόγω έκτασης και έντασης ούτε γιατί έχουμε να δούμε τέτοιες καταστάσεις από την εποχή των πρώτων μνημονίων, αλλά διότι στρέφονται κατά των καθαρόαιμων αριστερών βουλευτών και μινίστρων, φορτωμένων με τους τσεγκεβάρες και τους βελουχιώτηδές τους και όλη την κρατικοποιημένη «επαναστατική πρωτοπορία» στα πόδια τους. Κατά τραγική ειρωνεία, ήταν οι ίδιοι, που ενορχήστρωναν, ακριβώς, αυτού του τύπου την «αντιβία» στους πολιτικούς τους αντιπάλους. Είναι σχεδόν να τους λυπάσαι, έτσι όπως γκαρίζουν για «φασίστες» και «χιτλερικούς» οι πάμπλουτοι υπουργοί της Κατοχικής Κυβέρνησης (λόγια του Καμμένου είναι, όχι δικά μας).

Είναι το «Μακεδονικό» το «τελευταίο άχυρο, που τσάκισε την καμήλα», όπως λένε και στην Αλβιώνα; Είναι πολύ πρώιμο να καταλήξουμε σε ασφαλές συμπέρασμα. Με βάση την τετράγωνη λογική, η –κατ' αρχήν– συμφωνία για το «Μακεδονικό» δεν αλλάζει

στην περίοδο από το 2011 μέχρι σήμερα, είναι ενδεικτικά και ευρέως γνωστά και δεν χρειάζεται εν προκειμένω να τα επαναλάβουμε, έστω επιγραμματικά. Ας κρατήσουμε, όμως, το σημαντικότερο κοινό σημείο: ***την αλλαγή συνόρων*** από την Κριμαία, μέχρι τα Βαλκάνια και από εκεί στην Λιβύη και την Συρία. Άλλωστε, στην ίδια γραμμή της αναζήτησης των όρων αναθεώρησης των παλαιών συνόρων κινείται ανοικτά και το τουρκικό κράτος, χωρίς κανείς να διανοείται να χαρακτηρίσει είτε τον τούρκο υπουργό εξωτερικών γραφικό ούτε βέβαια τον ίδιο τον Ερντογάν. Η εκχώρηση του ονόματος της Μακεδονίας, λοιπόν, σύμφωνα με κυβερνητικό βουλευτή (τάδε έφη ο Κ. Ζουράρις των ΑΝΕΛ, χωρίς ουδείς να τον αμφισβητήσει) σημαίνει και εκχώρηση εδαφών. Κρίμα και εμείς νομίζαμε ότι γίνεται για την συναδέλφωση των λαών και εξ αιτίας του σεβασμού, που υποδεικνύουν οι ισχυρότεροι στο δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού του ασθενέστερου, του κρατιδίου, δηλαδή, που κατασκεύασαν οι ίδιοι και το θεωρούν πιονάκι τους... Το ίδιο πιόνια, βέβαια, θεωρούν και τους Τσίπρα και Ζάεφ. Μάλιστα ο «δικός» μας είναι μεγαλύτερο δουλικό, γεγονός που αναγνωρίζει και ο ίδιος με τον τρόπο του, αφού, όπως δηλώνει, είναι ευχαριστημένος από τα ψίχουλα, που του πετάνε από το τραπέζι, ενώ το θράσος του απογειώνεται όταν καμαρώνει για την διαχείριση του προσφυγικού, δηλαδή τον εγκλωβισμό σε ανοικτά ή κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης δεκάδων χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών που βρίσκονται σε άθλιες συνθήκες, καθώς συχνά σημειώνονται αιματηρές συμπλοκές μεταξύ τους με αποτέλεσμα αρκετούς νεκρούς.

Πρόσφατο δημοσίευμα (Μάιος) της γερμανικής εφημερίδας ***Die Zeit*** αναφέρεται στο λιμάνι του Πειραιά με τον τίτλο «***Ο νέος δρόμος του μεταξιού: Η άγκυρα της Κίνας στην Ευρώπη***», ενώ μεταξύ άλλων επισημαίνεται ότι «***Η Cosco χτίζει στον Πειραιά εντελώς ανενόχλητη την κεντρική γέφυρα της Κίνας προς την Ευρώπη, χωρίς να δίνεται ιδιαίτερη σημασία βορειότερα της ηπείρου. Ο νέος εμπορικός δρόμος ο οποίος όμως δημιουργείται θα μπορούσε να προκαλέσει ριζικές αλλαγές συνολικά στη διακίνηση αγαθών προς την Κεντρική Ευρώπη***». Ο διευθυντής του ΟΛΠ Θ. Κοΐνης από την πλευρά του εξηγεί ότι «***Από εδώ θα βρίσκεται κανείς στη κέντρο της Ευρώπης μέσα σε δύο ημέρες. Θα έχουμε ένα πλεονέκτημα χρόνου σχεδόν μιας εβδομάδας και θα ανταγωνιστούμε έτσι με τα βόρεια λιμάνια του Αμβούργου ή του Ρότερνταμ***». Την ίδια στιγμή το κινεζικό κράτος διεκδικεί την κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής μέσω της οποίας τα φορτηγά με εμπορεύματα, που προορίζονται για την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη δεν θα χρειάζονται να κάνουν τον κύκλο μέσω των στενών του Γιβραλτάρ, την Ισπανίας και της Γαλλίας για να ξεφορτώσουν στο Αμβούργο ή το Ρότερνταμ. Η διαδρομή των εμπορευματοκιβωτίων θα οδηγεί με το τρένο από τον Πειραιά και την Αθήνα μέσω Σκοπίων, στο Βελιγράδι και τελικά απευθείας στη Βουδαπέστη. Το Ινστιτούτο Κινεζικών Μελετών Mercator θεωρεί σίγουρο ότι «***θα αναλάβει το έργο η Κίνα. Η προθεσμία του διαγωνισμού είναι πολύ σύντομη. Είναι απίθανο οι άλλες χώρες να μπορέσουν να υποβάλουν ανάλογη προσφορά βραχυπρόθεσμα***».

Με ανάρτηση στο twitter, στις 19.12.2017, ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης είχε τονίσει ότι «**η σύνδεση Αξιού-Μοράβα-Δούναβη αναβαθμίζει τη Θεσσαλονίκη σε κεντρικό κόμβο θαλάσσιων μεταφορών», ενώ** διευκρίνισε ότι έχει ενημερώσει για το θέμα **τον** ΠτΔ, τον Πρωθυπουργό και τον κ. Κυριάκο Μητσοτάκη για την προετοιμασία Σκοπίων και Βελιγραδίου με τους Κινέζους και τους Ρώσους, που έχουν αναλάβει το έργο.

Η εικόνα της γιγαντομαχίας συμπληρώνεται χωρίς να ολοκληρώνεται με τον εμπορικό πόλεμο ΗΠΑ-ΕΕ με την τελευταία, σύμφωνα με τους

Χρειάζεται να πούμε τί κατορθώθηκε;

Απολύτως τίποτα και αυτός είναι ο λόγος των συγχαρητηρίων από τα διεθνή κοράκια.

Αυτό, βεβαίως, που θαυμάζουν είναι η ευκολία με την οποία, από ένα σημείο τουλάχιστον και ύστερα, η κοινωνία παραδόθηκε άνευ όρων σε μια διαδικασία ασφυκτικού ελέγχου, εξαθλίωσης, ακόμη και αφανισμού δια μέσω της οικονομικής επιβολής. Το γιατί συνέβη αυτό, δεν είναι σκοπός αυτού του σημειώματος και φυσικά δεν είναι εύκολο να απαντηθεί εν συντομία.

Ωστόσο δεν «μας κρύβουν κάτι».

Τίποτα δεν είναι κρυφό. Όλα είναι γραπτά και μάλιστα έχουν φροντίσει να τα γνωρίζει ο καθένας. Τα πάντα αριθμημένα και ποσοτικοποιημένα. Έως τότε θα λαμβάνετε μισθούς πείνας, έως τότε οι συντάξεις σας θα είναι ψίχουλα, έως τότε θα έχετε ένα κεραμίδι πάνω από το κεφάλι σας, έως τότε θα πληρώνετε φόρο υποτέλειας, έως τότε θα έχετε απομείνει δύο εκατομμύρια λιγότεροι κάτοικοι κ.λπ. κ.λπ.

Οκτώ χρόνια από την επίσημη χρεοκοπία του ελλαδικού κράτους και έχοντας πια μιαν δυνατότητα να βλέπουμε τα πράγματα από απόσταση, μπορούμε εύκολα να παρατηρήσουμε πως οι «αντιμνημονιακές» διαδηλώσεις των πρώτων ετών δεν πλαισιώθηκαν από μια «κρίσιμη μάζα», ούτε διήρκεσαν πολύ, καθώς η συντριπτική πλειοψηφία πολύ γρήγορα αποδέχτηκε παθητικά το τετελεσμένο ή απλώς ανέθεσε σε κάποιους άλλους να της λύσουν το πρόβλημα.

Ως αποτέλεσμα των διαδοχικών συντριβών, απομακρύνθηκε ακόμα περισσότερο από τα κόμματα, αλλά και κάθε μορφής συλλογικότητα, ιδιώτευσε, προσαρμόστηκε αν και γκρινιάζοντας, στις νέες, σκληρότερες συνθήκες εκμετάλλευσης, εγκατέλειψε όνειρα και προσδοκίες μπροστά στην αμείλικτη πραγματικότητα του βιοπορισμού. Την ίδια στιγμή το μεγαλύτερο κομμάτι των νέων εξακολουθεί να επιθυμεί διακαώς να μεταναστεύσει. Από το 2010 έχουν «αποδράσει» πάνω από 400.000 έλληνες νεομετανάστες προς τις ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης.

Ακόμα και οι εγχώριοι κοτζαμπάσηδες δεν χάνουν ευκαιρία να σαρκάσουν την υποταγή των υποζυγίων. Το – «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα σήμαινε «ΝΑΙ» στην Ε.Ε. – απεφάνθη ο εξοχότατος Πάκης Παυλόπουλος, (Το ΝΑΙ τότε τί σήμαινε;)

Εδώ που τα λέμε, δεν έχει άδικο ο καθηγητής των ρουσφετολογικών προσλήψεων της χρυσής δεκαετίας του 2000. Μακάρι και να ήξεραν οι έρμοι οι ψηφοφόροι του ΟΧΙ τί ήθελαν.

Οκτώ χρόνια μετά, η κοινωνία χρεοκόπησε με τη σειρά της. Ήσυχα και όμορφα, χωρίς φωνές και διαμαρτυρίες. Σχεδόν ένας στους δύο φορολο-

[illegible] «αναλήψεις ευθύνης».

Έτσι, αγανακτισμένοι οπαδοί των ΑΝΕΛ πετούν σανό έξω από τα κεντρικά γραφεία του κόμματος, στα Χανιά η έμορφη υφυπουργός Ελένη Κουντουρά φυγαδεύεται ακυρώνοντας όλες τις προγραμματισμένες συναντήσεις, προπηλακίζεται ο βουλευτής Λαρίσης του Συριζα Ν. Παπαδόπουλος και διακόπτεται η ομιλία του, γιουχάρεται ο υπουργός Κοντονής και η Τζάκρη στα Γιαννιτσά, σοβαρά επεισόδια που επεκτείνονται σε όλη τη Θεσσαλονίκη σημαδεύουν την εκδήλωση βουλευτών και στελεχών του ΣΥΡΙΖΑ για το «μακεδονικό», η οποία περιφρουρείται από στρατό εκατοντάδων ΜΑΤατζήδων. Ως και τον χιλιοτραγουδισμένο Αλέξη Τσίπρα γιούχαραν στο Λονδίνο, έλληνες μόνιμοι κάτοικοι της Μ. Βρετανίας.

Τα επεισόδια αυτά είναι πρωτοφανή, όχι λόγω έκτασης και έντασης ούτε γιατί έχουμε να δούμε τέτοιες καταστάσεις από την εποχή των πρώτων μνημονίων, αλλά διότι στρέφονται κατά των καθαρόαιμων αριστερών βουλευτών και μινίστρων, φορτωμένων με τους τσεγκεβάρες και τους βελουχιώτηδές τους και όλη την κρατικοποιημένη «επαναστατική πρωτοπορία» στα πόδια τους. Κατά τραγική ειρωνεία, ήταν οι ίδιοι, που ενορχήστρωναν, ακριβώς, αυτού του τύπου την «αντιβία» στους πολιτικούς τους αντιπάλους. Είναι σχεδόν να τους λυπάσαι, έτσι όπως γκαρίζουν για «φασίστες» και «χιτλερικούς» οι πάμπλουτοι υπουργοί της Κατοχικής Κυβέρνησης (λόγια του Καμμένου είναι, όχι δικά μας).

Είναι το «Μακεδονικό» το «τελευταίο άχυρο, που τσάκισε την καμήλα», όπως λένε και στην Αλβιώνα; Είναι πολύ πρώιμο να καταλήξουμε σε ασφαλές συμπέρασμα. Με βάση την τετράγωνη λογική, η –κατ' αρχήν– συμφωνία για το «Μακεδονικό» δεν αλλάζει σε τίποτα τη ζωή των πολλών. Ο λογαριασμός της εφορίας και του ΕΝΦΙΑ θα έρθει στην ώρα του, το κράτος θ' ανοίγει τις «σιταποθήκες» του για να μοιράσει ορισμένα ψιχουλάκια, είτε Βόρεια Μακεδονία, είτε νότια Ουαλία και αν λεγόταν η ΦΥΡΟΜ.

Ο πληθυσμός παρέμεινε απαθής σε 40 χρόνια καταναγκαστικά έργα, που του επέβαλε ως ποινή η τελευταία συμφωνία του Γιούρογκρουπ και θα ξεσηκωθεί με το «μακεδονικό», που δεν τρώγεται καν; Παραλογιζόμαστε; Παρ' όλα αυτά οι κοινωνικές αντιδράσεις για το «μακεδονικό», καθ' ότι δεν υπάρχει μέτρο σύγκρισης, είναι εντελώς ανεπιθύμητες από το καθεστώς Τσίπρα, γιατί εκτός των άλλων μπορεί να κρύβουν και ορισμένες εκπλήξεις... Η δρομολογούμενη ποινικοποίηση τους οφείλεται σ' αυτόν ακριβώς τον πανικό. Η συνέχεια επί της οθόνης...

Την Μακεδονία την πούλησαν!

λα, που του πετάνε από το τραπέζι, ενώ το θράσος του απογειώνεται όταν καμαρώνει για την διαχείριση του προσφυγικού, δηλαδή τον εγκλωβισμό σε ανοικτά ή κλειστά στρατόπεδα συγκέντρωσης δεκάδων χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών που βρίσκονται σε άθλιες συνθήκες, καθώς συχνά σημειώνονται αιματηρές συμπλοκές μεταξύ τους με αποτέλεσμα αρκετούς νεκρούς.

Πρόσφατο δημοσίευμα (Μάιος) της γερμανικής εφημερίδας **Die Zeit** αναφέρεται στο λιμάνι του Πειραιά με τον τίτλο ***«Ο νέος δρόμος του μεταξιού: Η άγκυρα της Κίνας στην Ευρώπη»***, ενώ μεταξύ άλλων επισημαίνεται ότι ***«Η Cosco χτίζει στον Πειραιά εντελώς ανενόχλητη την κεντρική γέφυρα της Κίνας προς την Ευρώπη, χωρίς να δίνεται ιδιαίτερη σημασία βορειότερα της ηπείρου. Ο νέος εμπορικός δρόμος ο οποίος όμως δημιουργείται θα μπορούσε να προκαλέσει ριζικές αλλαγές συνολικά στη διακίνηση αγαθών προς την Κεντρική Ευρώπη»***. Ο διευθυντής του ΟΛΠ Θ. Κοϊνης από την πλευρά του εξηγεί ότι ***«Από εδώ θα βρίσκεται κανείς στη κέντρο της Ευρώπης μέσα σε δύο ημέρες. Θα έχουμε ένα πλεονέκτημα χρόνου σχεδόν μιας εβδομάδας και θα ανταγωνιστούμε έτσι με τα βόρεια λιμάνια του Αμβούργου ή του Ρότερνταμ»***. Την ίδια στιγμή το κινεζικό κράτος διεκδικεί την κατασκευή σιδηροδρομικής γραμμής μέσω της οποίας τα φορτηγά με εμπορεύματα, που προορίζονται για την Κεντρική και Ανατολική Ευρώπη δεν θα χρειάζονται να κάνουν τον κύκλο μέσω των στενών του Γιβραλτάρ, την Ισπανίας και της Γαλλίας για να ξεφορτώσουν στο Αμβούργο ή το Ρότερνταμ. Η διαδρομή των εμπορευματοκιβωτίων θα οδηγεί με το τρένο από τον Πειραιά και την Αθήνα μέσω Σκοπίων, στο Βελιγράδι και τελικά απευθείας στη Βουδαπέστη. Το Ινστιτούτο Κινεζικών Μελετών Mercator θεωρεί σίγουρο ότι «***θα αναλάβει το έργο η Κίνα. Η προθεσμία του διαγωνισμού είναι πολύ σύντομη. Είναι απίθανο οι άλλες χώρες να μπορέσουν να υποβάλουν ανάλογη προσφορά βραχυπρόθεσμα***».

Με ανάρτηση στο twitter, στις 19.12.2017, ο δήμαρχος Θεσσαλονίκης είχε τονίσει ότι **«η σύνδεση Αξιού-Μοράβα-Δούναβη αναβαθμίζει τη Θεσσαλονίκη σε κεντρικό κόμβο θαλάσσιων μεταφορών», ενώ** διευκρίνησε ότι έχει ενημερώσει για το θέμα **τον** ΠτΔ, τον Πρωθυπουργό και τον κ. Κυριάκο Μητσοτάκη για την προετοιμασία Σκοπίων και Βελιγραδίου με τους Κινέζους και τους Ρώσους, που έχουν αναλάβει το έργο.

Η εικόνα της γιγαντομαχίας συμπληρώνεται χωρίς να ολοκληρώνεται με τον εμπορικό πόλεμο ΗΠΑ-ΕΕ με την τελευταία, σύμφωνα με τους ***Financial Times,*** να ετοιμάζει την αντεπίθεση με δασμούς σε αμερικανικές εισαγωγές ύψους έως και 300 δισ. δολαρίων, εάν επιβληθούν αμερικανικοί δασμοί στα αυτοκίνητα.

Τα συμφέροντα, λοιπόν, είναι τεράστια, και τα κυριαρχικά κτήνη που ανταγωνίζονται δεν φαίνονται διατεθειμένα να εγκαταλείψουν την αρένα εύκολα. Δυστυχώς, σ' αυτές τις περιπτώσεις, όταν τα κτήνη αυτά λαβωθούν ή θεωρούν ότι κινδυνεύουν να χάσουν από τα νύχια τους τα θηράματα που στοχεύουν δεν έχουν οιονδήποτε ενδοιασμό.

Όσο για τους σφογγοκωλάριους, του είδους του Τσίπρα, του Καμμένου ή του Μητσοτάκη, έχουν τόσο μικρή αξία όσο και η δήθεν διαμάχη μεταξύ τους.

Ιούλιος-Αύγουστος 2018

οι πάνω από το κεφάλι σας, έως τότε θα πληρώνετε φόρο υποτέλειας, έως τότε θα έχετε απομείνει δύο εκατομμύρια λιγότεροι κάτοικοι κ.λπ. κ.λπ.

Οκτώ χρόνια από την επίσημη χρεοκοπία του ελλαδικού κράτους και έχοντας πια μιαν δυνατότητα να βλέπουμε τα πράγματα από απόσταση, μπορούμε εύκολα να παρατηρήσουμε πως οι «αντιμνημονιακές» διαδηλώσεις των πρώτων ετών δεν πλαισιώθηκαν από μια «κρίσιμη μάζα», ούτε διήρκεσαν πολύ, καθώς η συντριπτική πλειοψηφία πολύ γρήγορα αποδέχτηκε παθητικά το τετελεσμένο ή απλώς ανέθεσε σε κάποιους άλλους να της λύσουν το πρόβλημα.

Ως αποτέλεσμα των διαδοχικών συντριβών, απομακρύνθηκε ακόμα περισσότερο από τα κόμματα, αλλά και κάθε μορφής συλλογικότητα, ιδιώτευσε, προσαρμόστηκε αν και γκρινιάζοντας, στις νέες, σκληρότερες συνθήκες εκμετάλλευσης, εγκατέλειψε όνειρα και προσδοκίες μπροστά στην αμείλικτη πραγματικότητα του βιοπορισμού. Την ίδια στιγμή το μεγαλύτερο κομμάτι των νέων εξακολουθεί να επιθυμεί διακαώς να μεταναστεύσει. Από το 2010 έχουν «αποδράσει» πάνω από 400.000 έλληνες νεομετανάστες προς τις ανεπτυγμένες χώρες της Δύσης.

Ακόμα και οι εγχώριοι κοτζαμπάσηδες δεν χάνουν ευκαιρία να σαρκάσουν την υποταγή των υποζυγίων. Το – «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα σήμαινε «ΝΑΙ» στην Ε.Ε. – απεφάνθη ο εξοχότατος Πάκης Παυλόπουλος, (Το ΝΑΙ τότε τί σήμαινε;)

Εδώ που τα λέμε, δεν έχει άδικο ο καθηγητής των ρουσφετολογικών προσλήψεων της χρυσής δεκαετίας του 2000. Μακάρι και να ήξεραν οι έρμοι οι ψηφοφόροι του ΟΧΙ τί ήθελαν.

Οκτώ χρόνια μετά, η κοινωνία χρεοκόπησε με τη σειρά της. Ήσυχα και όμορφα, χωρίς φωνές και διαμαρτυρίες. Σχεδόν ένας στους δύο φορολογούμενους έχει ληξιπρόθεσμες οφειλές στην εφορία –όλοι χρωστούν, αλλά οι μισοί δεν μπορούν να πληρώσουν– και το ένα εκατομμύριο έχει ήδη βρεθεί αντιμέτωπο με κατασχέσεις από την υπερκρατική Ανεξάρτητη Αρχή Δημοσίων Εσόδων. Οι φορολογούμενοι, σύμφωνα με υπολογισμούς, εργάζονται 198 ημέρες το χρόνο για να πληρώνουν το κράτος· να μια ακόμα θλιβερή ευρωπαϊκή πρωτιά.

Ακόμα, όμως, και ο εξευτελισμός, έχει και αυτός τα όριά του.

Να τρώει σφαλιάρες από το γερμανικό κράτος και

σης και έντασης ούτε γιατί έχουμε να δούμε τέτοιες καταστάσεις από την εποχή των πρώτων μνημονίων, αλλά διότι στρέφονται κατά των καθαρόαιμων αριστερών βουλευτών και μινίστρων, φορτωμένων με τους τσεγκεβάρες και τους βελουχιώτηδές τους και όλη την κρατικοποιημένη «επαναστατική πρωτοπορία» στα πόδια τους. Κατά τραγική ειρωνεία, ήταν οι ίδιοι, που ενορχήστρωναν, ακριβώς, αυτού του τύπου την «αντιβία» στους πολιτικούς τους αντιπάλους. Είναι σχεδόν να τους λυπάσαι, έτσι όπως γκαρίζουν για «φασίστες» και «χιτλερικούς» οι πάμπλουτοι υπουργοί της Κατοχικής Κυβέρνησης (λόγια του Καμμένου είναι, όχι δικά μας).

Είναι το «Μακεδονικό» το "τελευταίο άχυρο, που τσάκισε την καμήλα», όπως λένε και στην Αλβιώνα; Είναι πολύ πρώιμο να καταλήξουμε σε ασφαλές συμπέρασμα. Με βάση την τετράγωνη λογική, η –κατ' αρχήν– συμφωνία για το «Μακεδονικό» δεν αλλάζει σε τίποτα τη ζωή των πολλών. Ο λογαριασμός της εφορίας και του ΕΝΦΙΑ θα έρθει στην ώρα του, το κράτος θ' ανοίγει τις «σιταποθήκες» του για να μοιράσει ορισμένα ψιχουλάκια, είτε Βόρεια Μακεδονία, είτε νότια Ουαλία και αν λεγόταν η ΦΥΡΟΜ.

Ο πληθυσμός παρέμεινε απαθής σε 40 χρόνια καταναγκαστικά έργα, που του επέβαλε ως ποινή η τελευταία συμφωνία του Γιούρογκρουπ και θα ξεσηκωθεί με το «μακεδονικό», που δεν τρώγεται καν; Παραλογιζόμαστε; Παρ' όλα αυτά οι κοινωνικές αντιδράσεις για το «μακεδονικό», καθ' ότι δεν υπάρχει μέτρο σύγκρισης, είναι εντελώς ανεπιθύμητες από το καθεστώς Τσίπρα, γιατί εκτός των άλλων μπορεί να κρύβουν και ορισμένες εκπλήξεις... Η δρομολογούμενη ποινικοποίησή τους οφείλεται σ' αυτόν ακριβώς τον πανικό. Η συνέχεια επί της οθόνης...

Την Μακεδονία την πούλησαν!

Είμαστε ψύχραιμοι άνθρωποι και δεν μας αρέσουν τα συνωμοσιολογικά σενάρια.

Πως προκύπτει τότε ο τίτλος; Κατ' αρχάς από την παραδοχή του αντιπροέδρου στο τρελοκομείο που λέγεται ΑΝΕΛ, του ξακουστού Σγουρίδη: Βάλαμε το «Μακεδονικό» στη «ζυγαριά» για το χρέος, κοινώς το πουλήσαμε για να μας δώσουν οι «ευρωπαίοι» το «κάτι τις» μας για να έχουμε να λέμε στους ανόητους. Ορίστε, νά το το ξεπούλημα! Ο αντιπρόεδρος των

συνέχεια στη σελ. 4

ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΙΧΝΗ ΤΗΣ ΓΕΝΕΟΛΟΓΙΑΣ ΤΗΣ «ΚΡΙΣΗΣ» ΚΑΙ ΤΗΣ «ΧΡΕΩΚΟΠΙΑΣ» ΚΑΙ Η ΣΥΝΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ ΤΟΥ «ΑΣΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ...

Ο ιστορικός ***Gunnar Hering***, στην ογκώδη μελέτη του ***Τα Πολιτικά Κόμματα στην Ελλάδα 1821-1936*** (Α και Β τόμος), διαπιστώνει ότι στη βιβλιογραφία γίνεται συχνά η προσπάθεια να ερμηνευτεί η βαθιά απογοήτευση πλατιών κοινωνικών στρωμάτων από τις γενικότερες συνθήκες, από την αποτελεσματικότητα του κράτους και εν ολίγοις η γενική δυσαρέσκεια ως σύγκρουση μεταξύ του αστικού επιχειρηματικού κόσμου και της κρατικής «μπουρζουάζιας» ή της «ολιγαρχίας».

Παρατηρεί δε ότι, επειδή ακριβώς οι μαρξιστές ιστορικοί ορίζουν το φαινόμενο της κοινωνικής τάξης μέσω της σχέσης προς τα μέσα παραγωγής, σ' αυτές τις συζητήσεις παίζει ρόλο αυτή ακριβώς η προβληματική κατά την γνώμη του οροθέτηση.

«*Τα γεγονότα του 1909, όπως θα δούμε, δεν μπορούν καθόλου να ενταχθούν σ' αυτό το σχήμα. Αν όμως δεχθούμε την υπόθεση της αντιπαράθεσης μεταξύ δύο ομάδων του αστικού κόσμου, οι οποίες είχαν υποστηρίξει δύο διαφορετικά σχέδια ηγεμονίας, τότε θα πρέπει να εγκαταλείψουμε την έννοια της τάξης, που ορίζεται οικονομικά μέσω της σχέσης προς τα μέσα παραγωγής· το αναγωγικό σχήμα δεν εξηγεί τη σύγκρουση, η οποία, όπως είναι γενικά παραδεκτό, ήταν μάλλον πολιτική και λιγότερο οικονομική. Η ανάλυση της κατάστασης δυσχεραίνεται από την επιμονή στην μαρξιστική αντίληψη ότι θα πρέπει να συλλάβουμε τους κατόχους της κρατικής εξουσίας με οικονομικά οριζόμενες έννοιες. Οπωσδήποτε στην ελληνική κοινωνία υπήρξαν και τέτοιες κοινωνικές συγκρούσεις, οι οποίες μπορούν να ερμηνευτούν ως ταξικές. Η μεγάλη, όμως, γενική κρίση στα έτη μετά το 1897 δεν μπορεί να περιγραφεί και να ερμηνευτεί έτσι. Αντίθετα: αποδεικνύεται ότι κοινωνικές ομάδες με απολύτως αντιτιθέμενα συμφέροντα συμμετείχαν στη γενική, συγκεχυμένη και συχνά ασαφώς διατυπωνόμενη δυσαρέσκεια. Συγκρούσεις μεταξύ επιμέρους συμφερόντων σχετικοποιούνταν μέσα στη γενική απογοήτευση και σε μια ένταση σε σχέση με το κράτος, τις πολιτικές ηγετικές ομάδες και, τελικά, στην μεγάλη πολιτική σύγκρουση*» (***Gunnar Hering***, ο.π. β τόμος σελ. 698).

Η περίοδος, όμως, που προηγήθηκε των γεγονότων του 1909 (ανταρσία αξιωματικών, στρατιωτικό πραξικόπημα,

ξενωμένοι από τις κρατικές αρχές στην ύπαιθρο και από τις γραφειοκρατικές διαδικασίες που γίνονταν στην καθαρεύουσα (μια σχεδόν ακατάληπτη γι' αυτούς γλώσσα), και τέλος πλήθος ανυπόμονων νέων, οι οποίοι αναζητούσαν μια σύντομη επαγγελματική αποκατάσταση, βρίσκονταν σε ιδιαίτερη εθνικιστική έξαψη λόγω των γεγονότων στην Μακεδονία και ένιωθαν βαθιά περιφρόνηση για ένα κράτος, που όπως πίστευαν, δεν ασχολιόταν παρά με την συλλογή των δυσβάστακτων (και τότε) φόρων για την πληρωμή των χρεών στους δανειστές.

Την ίδια «στιγμή» η εκμετάλλευση είχε πάρει σε κάθε κλάδο τρομακτικές διαστάσεις: «***Ο ημερήσιος χρόνος εργασίας ξεπερνούσε σε κάθε περίπτωση τις δώδεκα ώρες, τα μέτρα ασφαλείας, οι συνθήκες υγιεινής και η διατροφή των εργατών δεν περιγράφονταν. Στα χρόνια πριν από το 1910 μόνο ένας από τους 650 τυπογράφους είχε πεθάνει από γηρατειά, 65 είχαν χαθεί από φυματίωση, οι υπόλοιποι υπέκυπταν σε διάφορες επαγγελματικές ασθένειες και ατυχήματα. Σε όλους τους κλάδους παραγωγής υπήρχε παιδική εργασία, η περισσότερη στα βυρσοδεψεία, όπου το 50% των απασχολούμενων ήταν ανήλικοι***» (***Gunnar Hering***, ο.π. β τόμος σελ. 836).

Στο διάστημα ανάμεσα στο 1909 και στο τέλος της Πρώτης Μεγάλης Ανθρωποσφαγής, οι σοσιαλιστικοί όμιλοι εμφανίζονται να έχουν ελάχιστη επιρροή στους εργάτες, στους ενοικιαστές γης και στο πλήθος των καταφρονεμένων που

διατηρούσε φιλική σχέση με τους ενοικιαστές γης και ενθάρρυνε τα αιτήματά τους.

Είναι εύκολο να διακρίνουμε στην περίοδο αυτή, την «κρίση» στην κοινωνική νομιμοποίηση των κομμάτων, έτσι όπως αυτή συναρτάται και από τις διεθνείς εξελίξεις, τον ρόλο μιας (από τις επαναλαμβανόμενες) στρατιωτικής ανταρσίας στην συνδιαχείριση της, αλλά και την διεκδίκηση μιας θέσης συνδιαχειριστή της αριστεράς μέσω των σοσιαλιστικών ομίλων και της ίδρυσης συνδικάτων, που καλοδέχεται η κυβέρνηση Βενιζέλου.

Εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε ότι η δυνατότητα ενός κόμματος (Φιλελεύθεροι) να διακριθεί όσον αφορά την εκπροσώπηση των διαφορετικής κατεύθυνσης κοινωνικών συμφερόντων, αλλά και αυξανόμενων προσδοκιών, δεν είναι ασύνδετη με την ***διορατικότητά του όσον αφορά τον ευρύτερο ρόλο ενσωμάτωσης, που μπορούσαν να διαδραματίσουν τα συνδικάτα και η αριστερά με δεδομένη εκτός των άλλων την σταθερή πορεία εκβιομηχάνισης*** παρ' όλα τα εμπόδια, μια πορεία που δεν αμφισβητείται από την δεδομένη πρωτοκαθεδρία στην παραγωγή του αγροτικού τομέα.

Η διορατικότητα αυτή επιβεβαιώθηκε σύντομα με πανηγυρικό τρόπο με την ίδρυση του ΣΕΚΕ τον Νοέμβριο του 1918, ενώ στις ιδεολογικές και προγραμματικές δηλώσεις του κόμματος είναι εμφανής η στενότατη συνάφειά τους με το πρόγραμμα της Ερφούρτης του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας, παρ' ότι έχει περάσει ήδη ένας χρόνος από την πραξικοπηματική κατάληψη της εξουσίας από τους μπολσεβίκους: «*Ωστόσο αυτή η απόφαση δεν υπαγορευόταν καθόλου από την επιθυμία των Ελλήνων σοσιαλιστών να διαφοροποιηθούν από τους μπολσεβίκους, αφού με τις ψήφους και της δεξιάς πτέρυγας το συνέδριο ενέκρινε χαιρετισμό προς την σοβιετική εξουσία για την πρώτη επέτειο της κατάληψης της εξουσίας από τους μπολσεβίκους και διαμαρτυρήθηκε για την επέμβαση των συμμάχων στην Ρωσία...*» (***Gunnar Hering***, ο.π. β τόμος σελ. 980).

Στο κείμενο «Αρχαί του κόμματος» μπορεί κάποιος να θαυμάσει μεταξύ άλλων το όραμα του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού μιας ανεπτυγμένης βιομηχανίας η οποία απλά ...δεν υπήρχε στον ελλαδικό χώρο, τις συνηθισμένες δηλώσεις για την ιστορική αποστολή του προλεταριάτου

τεύση πλατιών κοινωνικών στρωμάτων από τις γενικότερες συνθήκες, από την αποτελεσματικότητα του κράτους και εν ολίγοις η γενική δυσαρέσκεια ως σύγκρουση μεταξύ του αστικού επιχειρηματικού κόσμου και της κρατικής «μπουρζουάζιας» ή της «ολιγαρχίας».

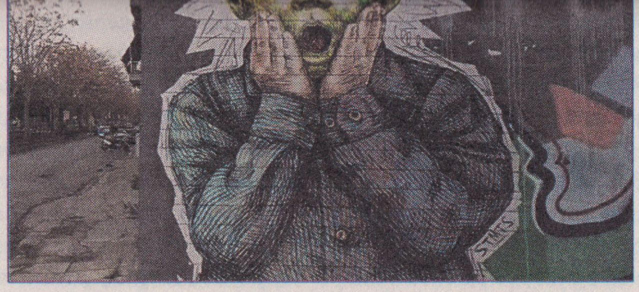
Παρατηρεί δε ότι, επειδή ακριβώς οι μαρξιστές ιστορικοί ορίζουν το φαινόμενο της κοινωνικής τάξης μέσω της σχέσης προς τα μέσα παραγωγής, σ' αυτές τις συζητήσεις παίζει ρόλο αυτή ακριβώς η προβληματική κατά την γνώμη του οροθέτηση.

«Τα γεγονότα του 1909, όπως θα δούμε, δεν μπορούν καθόλου να ενταχθούν σ' αυτό το σχήμα. Αν όμως δεχθούμε την υπόθεση της αντιπαράθεσης μεταξύ δύο ομάδων του αστικού κόσμου, οι οποίες είχαν υποστηρίξει δύο διαφορετικά σχέδια ηγεμονίας, τότε θα πρέπει να εγκαταλείψουμε την έννοια της τάξης, που ορίζεται οικονομικά μέσω της σχέσης προς τα μέσα παραγωγής· το αναγωγικό σχήμα δεν εξηγεί τη σύγκρουση, η οποία, όπως είναι γενικά παραδεκτό, ήταν μάλλον πολιτική και λιγότερο οικονομική. Η ανάλυση της κατάστασης δυσχεραίνεται από την επιμονή στην μαρξιστική αντίληψη ότι θα πρέπει να συλλάβουμε τους κατόχους της κρατικής εξουσίας με οικονομικά οριζόμενες έννοιες. Οπωσδήποτε στην ελληνική κοινωνία υπήρξαν και τέτοιες κοινωνικές συγκρούσεις, οι οποίες μπορούν να ερμηνευτούν ως ταξικές. Η μεγάλη, όμως, γενική κρίση στα έτη μετά το 1897 δεν μπορεί να περιγραφεί και να ερμηνευτεί έτσι. Αντίθετα: αποδεικνύεται ότι κοινωνικές ομάδες με απολύτως αντιτιθέμενα συμφέροντα συμμετείχαν στη γενική, συγκεχυμένη και συχνά ασαφώς διατυπωνόμενη δυσαρέσκεια. Συγκρούσεις μεταξύ επιμέρους συμφερόντων σχετικοποιούνταν μέσα στη γενική απογοήτευση και σε μια ένταση σε σχέση με το κράτος, τις πολιτικές ηγετικές ομάδες και, τελικά, στην μεγάλη πολιτική σύγκρουση» (**Gunnar Hering**, ο.π. β τόμος σελ. 698).

Η περίοδος, όμως, που προηγήθηκε των γεγονότων του 1909 (ανταρσία αξιωματικών, στρατιωτικό πραξικόπημα, χωρίς να διακοπεί η συνεννόηση με τον βασιλιά και με τα «παλαιά» κόμματα για την προώθηση μεταρρυθμίσεων με κοινοβουλευτικές διαδικασίες) έχει επίσης ιδιαίτερο ενδιαφέρον και όσον αφορά τις συγκλίσεις των κομμάτων εκείνης της εποχής των Τρικουπικών και του Εθνικού κόμματος του Δηλιγιάννη.

Και ο λόγος είναι συγκεκριμένος. Οι αποκλίσεις μεταξύ τους δεν σχετικοποιούνταν απλά, αλλά απορροφούνταν πλήρως σχεδόν μ' αφορμή το γεγονός της χρεωκοπίας, αφού και για τα δύο κόμματα προείχε η συνεννόηση με τους δανειστές.

Έτσι, ο Τρικούπης παρέμενε πιστός στο ελάχιστο πρόγραμμα της ανάπτυξης του δικτύου συγκοινωνιών, αλλά και στην αύξηση του πολεμικού στόλου, ενώ και ο Δηλιγιάννης δεν απέρριπτε πια το σιδηρόδρομο, τουλάχιστον εκεί που αποδεικνυόταν ότι απέφερε περιφερειακά κέρδη, ενώ στην συνέχεια στήριζε ολοένα και περισσότερο το διεθνές εμπόριο

ξενωμένοι από τις κρατικές αρχές στην ύπαιθρο και από τις γραφειοκρατικές διαδικασίες που γίνονταν στην καθαρεύουσα (μια σχεδόν ακατάληπτη γι' αυτούς γλώσσα), και τέλος πλήθος ανυπόμονων νέων, οι οποίοι αναζητούσαν μια σύντομη επαγγελματική αποκατάσταση, βρίσκονταν σε ιδιαίτερη εθνικιστική έξαψη λόγω των γεγονότων στην Μακεδονία και ένιωθαν βαθιά περιφρόνηση για ένα κράτος, που όπως πίστευαν, δεν ασχολιόταν παρά με την συλλογή των δυσβάστακτων (και τότε) φόρων για την πληρωμή των χρεών στους δανειστές.

Την ίδια «στιγμή» η εκμετάλλευση είχε πάρει σε κάθε κλάδο τρομακτικές διαστάσεις: «***Ο ημερήσιος χρόνος εργασίας ξεπερνούσε σε κάθε περίπτωση τις δώδεκα ώρες, τα μέτρα ασφαλείας, οι συνθήκες υγιεινής και η διατροφή των εργατών δεν περιγράφονταν. Στα χρόνια πριν από το 1910 μόνο ένας από τους 650 τυπογράφους είχε πεθάνει από γηρατειά, 65 είχαν χαθεί από φυματίωση, οι υπόλοιποι υπέκυπταν σε διάφορες επαγγελματικές ασθένειες και ατυχήματα. Σε όλους τους κλάδους παραγωγής υπήρχε παιδική εργασία, η περισσότερη στα βυρσοδεψεία, όπου το 50% των απασχολούμενων ήταν ανήλικοι***» (**Gunnar Hering**, ο.π. β τόμος σελ. 836).

Στο διάστημα ανάμεσα στο 1909 και στο τέλος της Πρώτης Μεγάλης Ανθρωποσφαγής, οι σοσιαλιστικοί όμιλοι εμφανίζονται να έχουν ελάχιστη επιρροή στους εργάτες, στους ενοικιαστές γης και στο πλήθος των καταφρονεμένων που συνέρρεαν από την ύπαιθρο.

Τον Σεπτέμβριο του 1910 ιδρύεται το Εργατικό Κέντρο Λάρισας όπου, όπως σε όλες τις περιοχές με έντονο αγροτικό χαρακτήρα, είχαν ιδιαίτερη παρουσία και βάρος οι αναρχικοί. Έχουν προηγηθεί στις 21 Μαρτίου 1910 τα εγκαίνια του εργατικού κέντρου Αθήνας στα οποία εμφανίζεται ο ίδιος ο πρωθυπουργός Ελευθέριος Βενιζέλος, ενώ καθοριστική είναι και η συμμετοχή ενός διακεκριμένου φιλελεύθερου, του Σπύρου Θεοδωρόπουλου, προέδρου του συνδικάτου στοιχειοθετών.

Ο Βενιζέλος, λοιπόν, ευνόησε σημαντικά την δημιουργία συνδικάτων, οι Φιλελεύθεροι επιδίωκαν την εξισορρόπηση των κοινωνικών αντιπαλοτήτων και βέβαια την αύξηση της αποδοτικότητας κράτους και οικονομίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν κατέφευγαν στην καταστολή, όταν τα συνδικάτα προέβαλλαν διαφορετικές λύσεις, ή μετά από άγριες απεργίες, όπως αυτή των καπνεργατών την οποία η κυβέρ-

αυτή συναρτάται και από τις διεθνείς εξελίξεις, τον ρόλο μιας (από τις επαναλαμβανόμενες) στρατιωτικής ανταρσίας στην συνδιαχείρισή της, αλλά και την διεκδίκηση μιας θέσης συνδιαχειριστή της αριστεράς μέσω των σοσιαλιστικών ομίλων και της ίδρυσης συνδικάτων, που καλοδέχεται η κυβέρνηση Βενιζέλου.

Εδώ πρέπει να παρατηρήσουμε ότι η δυνατότητα ενός κόμματος (Φιλελεύθεροι) να διακριθεί όσον αφορά την εκπροσώπηση των διαφορετικής κατεύθυνσης κοινωνικών συμφερόντων, αλλά και αυξανόμενων προσδοκιών, δεν είναι ασύνδετη με την ***διορατικότητά του όσον αφορά τον ευρύτερο ρόλο ενσωμάτωσης, που μπορούσαν να διαδραματίσουν τα συνδικάτα και η αριστερά με δεδομένη εκτός των άλλων την σταθερή πορεία εκβιομηχάνισης*** παρ' όλα τα εμπόδια, μια πορεία που δεν αμφισβητείται από την δεδομένη πρωτοκαθεδρία στην παραγωγή του αγροτικού τομέα.

Η διορατικότητα αυτή επιβεβαιώθηκε σύντομα με πανηγυρικό τρόπο με την ίδρυση του ΣΕΚΕ τον Νοέμβριο του 1918, ενώ στις ιδεολογικές και προγραμματικές δηλώσεις του κόμματος είναι εμφανής η στενότατη συνάφειά τους με το πρόγραμμα της Ερφούρτης του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας, παρ' ότι έχει περάσει ήδη ένας χρόνος από την πραξικοπηματική κατάληψη της εξουσίας από τους μπολσεβίκους: «*Ωστόσο αυτή η απόφαση δεν υπαγορευόταν καθόλου από την επιθυμία των Ελλήνων σοσιαλιστών να διαφοροποιηθούν από τους μπολσεβίκους, αφού με τις ψήφους και της δεξιάς πτέρυγας το συνέδριο ενέκρινε χαιρετισμό προς την σοβιετική εξουσία για την πρώτη επέτειο της κατάληψης της εξουσίας από τους μπολσεβίκους και διαμαρτυρήθηκε για την επέμβαση των συμμάχων στην Ρωσία...*» (**Gunnar Hering**, ο.π. β τόμος σελ. 980).

Στο κείμενο «Αρχαί του κόμματος» μπορεί κάποιος να θαυμάσει μεταξύ άλλων το όραμα του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού μιας ανεπτυγμένης βιομηχανίας η οποία απλά ...δεν υπήρχε στον ελλαδικό χώρο, τις συνηθισμένες δηλώσεις για την ιστορική αποστολή του προλεταριάτου και την ανάγκη η (παντελώς ανίδεη) εργατική τάξη να καθοδηγηθεί από το κόμμα, αφού προφανώς ως διανοητικά καθυστερημένη δεν μπορούσε να οδηγηθεί μόνη της στην «φυσική» της αποστολή.

Όμως το μεγαλύτερο ενδιαφέρον βρίσκεται στο «***Πρόγραμμα σημερινών απαιτήσεων***» που ακολούθησε:

«Τα περισσότερα από τα γενικά πολιτικά αιτήματα του προγράμματος τα υποστήριζαν και αριστεροί φιλελεύθεροι, κοινωνικομεταρρυθμιστές και ορισμένοι πολιτικοί όπως ο Γούναρης. Πολλά απ' αυτά άλλωστε είχαν πραγματοποιηθεί σε καπιταλιστικές χώρες. Ο ριζοσπαστισμός βρισκόταν στο συνδυασμό όλων αυτών των μεταρρυθμιστικών ιδεών, οι οποίες διατυπώνονταν αλλού μόνο διάσπαρτες ως οράματα ή με περιορισμούς: αβασίλευτη δημοκρατία και εκλογικό δικαίωμα στις γυναίκες, αναλογικό εκλογικό σύστημα, διετής θητεία της βουλής και δημοψηφίσματα,

κτο, ήταν μάλλον πολιτική και λιγότερο οικονομική. Η ανάλυση της κατάστασης δυσχεραίνεται από την επιμονή στην μαρξιστική αντίληψη ότι θα πρέπει να συλλάβουμε τους κατόχους της κρατικής εξουσίας με οικονομικά οριζόμενες έννοιες. Οπωσδήποτε στην ελληνική κοινωνία υπήρξαν και τέτοιες κοινωνικές συγκρούσεις, οι οποίες μπορούν να ερμηνευτούν ως ταξικές. Η μεγάλη, όμως, γενική κρίση στα έτη μετά το 1897 δεν μπορεί να περιγραφεί και να ερμηνευτεί έτσι. Αντίθετα: αποδεικνύεται ότι κοινωνικές ομάδες με απολύτως αντιτιθέμενα συμφέροντα συμμετείχαν στη γενική, συγκεχυμένη και συχνά ασαφώς διατυπωνόμενη δυσαρέσκεια. Συγκρούσεις μεταξύ επιμέρους συμφερόντων σχετικοποιούνταν μέσα στη γενική απογοήτευση και σε μια ένταση σε σχέση με το κράτος, τις πολιτικές ηγετικές ομάδες και, τελικά, στην μεγάλη πολιτική σύγκρουση» (***Gunnar Hering***, ο.π. β τόμος σελ. 698).

Η περίοδος, όμως, που προηγήθηκε των γεγονότων του 1909 (ανταρσία αξιωματικών, στρατιωτικό πραξικόπημα, χωρίς να διακοπεί η συνεννόηση με τον βασιλιά και με τα «παλαιά» κόμματα για την προώθηση μεταρρυθμίσεων με κοινοβουλευτικές διαδικασίες) έχει επίσης ιδιαίτερο ενδιαφέρον και όσον αφορά τις συγκλίσεις των κομμάτων εκείνης της εποχής των Τρικουπικών και του Εθνικού κόμματος του Δηλιγιάννη.

Και ο λόγος είναι συγκεκριμένος. Οι αποκλίσεις μεταξύ τους δεν σχετικοποιούνταν απλά, αλλά απορροφούνταν πλήρως σχεδόν μ' αφορμή το γεγονός της χρεωκοπίας, αφού και για τα δύο κόμματα προείχε η συνεννόηση με τους δανειστές.

Έτσι, ο Τρικούπης παρέμενε πιστός στο ελάχιστο πρόγραμμα της ανάπτυξης του δικτύου συγκοινωνιών, αλλά και στην αύξηση του πολεμικού στόλου, ενώ και ο Δηλιγιάννης δεν απέρριπτε πια το σιδηρόδρομο, τουλάχιστον εκεί που αποδεικνυόταν ότι απέφερε περιφερειακά κέρδη, ενώ στην συνέχεια στήριζε ολοένα και περισσότερο το διεθνές εμπόριο, και δεν είχε πλέον πρόβλημα να υποστηρίξει και την μείωση των συντάξεων και εν γένει των κοινωνικών παροχών.

Που επικεντρώνονταν, λοιπόν, τα κόμματα τότε;

Δεν υπάρχει καμμία έκπληξη όσον αφορά την επικέντρωση. Σε «φθηνά» προγράμματα, δηλαδή, σε μεταρρυθμίσεις, που, όμως, ήταν ιδιαίτερα ευπρόσδεκτες από διαφορετικά κοινωνικά στρώματα και ομάδες με κοινό χαρακτηριστικό την έντονη και αυξανόμενη δυσαρέσκεια εξ αιτίας της «καθυστέρησης», που προέκυπτε από γραφειοκρατικά ζητήματα: ανερχόμενοι επιχειρηματίες, που αισθάνονταν ότι περιορίζονταν από την γραφειοκρατία, αγρότες, οι οποίοι ένιωθαν την απόσταση από το κέντρο να μεγαλώνει, απο- των δυσβάστακτων (και τότε) φόρων για την πληρωμή των χρεών στους δανειστές.

Την ίδια «στιγμή» η εκμετάλλευση είχε πάρει σε κάθε κλάδο τρομακτικές διαστάσεις: «***Ο ημερήσιος χρόνος εργασίας ξεπερνούσε σε κάθε περίπτωση τις δώδεκα ώρες, τα μέτρα ασφαλείας, οι συνθήκες υγιεινής και η διατροφή των εργατών δεν περιγράφονταν. Στα χρόνια πριν από το 1910 μόνο ένας από τους 650 τυπογράφους είχε πεθάνει από γηρατειά, 65 είχαν χαθεί από φυματίωση, οι υπόλοιποι υπέκυπταν σε διάφορες επαγγελματικές ασθένειες και ατυχήματα. Σε όλους τους κλάδους παραγωγής υπήρχε παιδική εργασία, η περισσότερη στα βυρσοδεψεία, όπου το 50% των απασχολούμενων ήταν ανήλικοι***» (***Gunnar Hering***, ο.π. β τόμος σελ. 836).

Στο διάστημα ανάμεσα στο 1909 και στο τέλος της Πρώτης Μεγάλης Ανθρωποσφαγής, οι σοσιαλιστικοί όμιλοι εμφανίζονται να έχουν ελάχιστη επιρροή στους εργάτες, στους ενοικιαστές γης και στο πλήθος των καταφρονεμένων που συνέρρεαν από την ύπαιθρο.

Τον Σεπτέμβριο του 1910 ιδρύεται το Εργατικό Κέντρο Λάρισας όπου, όπως σε όλες τις περιοχές με έντονο αγροτικό χαρακτήρα, είχαν ιδιαίτερη παρουσία και βάρος οι αναρχικοί. Έχουν προηγηθεί στις 21 Μαρτίου 1910 τα εγκαίνια του εργατικού κέντρου Αθήνας στα οποία εμφανίζεται ο ίδιος ο πρωθυπουργός Ελευθέριος Βενιζέλος, ενώ καθοριστική είναι και η συμμετοχή ενός διακεκριμένου φιλελεύθερου, του Σπύρου Θεοδωρόπουλου, προέδρου του συνδικάτου στοιχειοθετών.

Ο Βενιζέλος, λοιπόν, ευνόησε σημαντικά την δημιουργία συνδικάτων, οι Φιλελεύθεροι επιδίωκαν την εξισορρόπηση των κοινωνικών αντιπαλοτήτων και βέβαια την αύξηση της αποδοτικότητας κράτους και οικονομίας. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν κατέφευγαν στην καταστολή, όταν τα συνδικάτα προέβαλλαν διαφορετικές λύσεις, ή μετά από άγριες απεργίες, όπως αυτή των καπνεργατών την οποία η κυβέρνηση Βενιζέλου αντιμετώπισε με σφοδρές διώξεις, με την καταστροφή των αρχείων και των φακέλων του συνδικάτου των καπνεργατών, με συλλήψεις και άγριους ξυλοδαρμούς, απαγορεύσεις των εκδηλώσεων της Πρωτομαγιάς (1913), ενώ είναι χαρακτηριστικός το 1914 ο εκτοπισμός για δυόμισι χρόνια στην Νάξο ηγετικών στελεχών (Μπεναρόγια, Γιάννας κ.ά.) της εβραϊκής Φεντερασιόν.

Στην αριστερά κατατάσσεται, όμως, και το Αγροτικό Κίνημα της Θεσσαλίας, στελέχη του οποίου, όταν άρχισαν να αμφιβάλλουν για το αν ο Βενιζέλος θα εκπλήρωνε τις προσδοκίες των ενοικιαστών γης, συνεργάστηκαν με το κόμμα του Θεοτόκη, το οποίο σε αντίθεση με το κόμμα του Ράλλη ενώ στις ιδεολογικές και προγραμματικές δηλώσεις του κόμματος είναι εμφανής η στενότατη συνάφειά τους με το πρόγραμμα της Ερφούρτης του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος της Γερμανίας, παρ' ότι έχει περάσει ήδη ένας χρόνος από την πραξικοπηματική κατάληψη της εξουσίας από τους μπολσεβίκους: «*Ωστόσο αυτή η απόφαση δεν υπαγορευόταν καθόλου από την επιθυμία των Ελλήνων σοσιαλιστών να διαφοροποιηθούν από τους μπολσεβίκους, αφού με τις ψήφους και της δεξιάς πτέρυγας το συνέδριο ενέκρινε χαιρετισμό προς την σοβιετική εξουσία για την πρώτη επέτειο της κατάληψης της εξουσίας από τους μπολσεβίκους και διαμαρτυρήθηκε για την επέμβαση των συμμάχων στην Ρωσία...*» (***Gunnar Hering***, ο.π. β τόμος σελ. 980).

Στο κείμενο «Αρχαί του κόμματος» μπορεί κάποιος να θαυμάσει μεταξύ άλλων το όραμα του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού μιας ανεπτυγμένης βιομηχανίας η οποία απλά ...δεν υπήρχε στον ελλαδικό χώρο, τις συνηθισμένες δηλώσεις για την ιστορική αποστολή του προλεταριάτου και την ανάγκη η (παντελώς ανίδεη) εργατική τάξη να καθοδηγηθεί από το κόμμα, αφού προφανώς ως διανοητικά καθυστερημένη δεν μπορούσε να οδηγηθεί μόνη της στην «φυσική» της αποστολή.

Όμως το μεγαλύτερο ενδιαφέρον βρίσκεται στο «***Πρόγραμμα σημερινών απαιτήσεων***» που ακολούθησε:

«Τα περισσότερα από τα γενικά πολιτικά αιτήματα του προγράμματος τα υποστήριζαν και αριστεροί φιλελεύθεροι, κοινωνικομεταρρυθμιστές και ορισμένοι πολιτικοί όπως ο Γούναρης. Πολλά απ' αυτά άλλωστε είχαν πραγματοποιηθεί σε καπιταλιστικές χώρες. Ο ριζοσπαστισμός βρισκόταν στο συνδυασμό όλων αυτών των μεταρρυθμιστικών ιδεών, οι οποίες διατυπώνονταν αλλού μόνο διάσπαρτες ως οράματα ή με περιορισμούς: αβασίλευτη δημοκρατία και εκλογικό δικαίωμα στις γυναίκες, αναλογικό εκλογικό σύστημα, διετής θητεία της βουλής και δημοψηφίσματα, άρση της κατάστασης έκτακτης ανάγκης και αποκέντρωση, πλήρης ελευθερία του Τύπου και του συναιτερίζεσθαι, προστασία της ατομικής ελευθερίας και ισοτιμίας της γυναίκας, εκλογή δικαστών και δωρεάν απονομή της δικαιοσύνης, δικαστήρια ανηλίκων και περισσότερες αρμοδιότητες για δικαστήρια ενόρκων, μεταρρύθμιση του σωφρονιστικού συστήματος και κατάργηση της ποινής του θανάτου, ιατρική περίθαλψη, καλύτερα σχολεία και παραγωγικές επενδύσεις του κράτους ήταν ορισμένα απ' αυτά». (***Gunnar Hering***, ο.π. β τόμος σελ. 982).

Το νερό είχε μπει πλέον για τα καλά στο αυλάκι...

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

Ψεκασμένων το είπε, όχι εμείς! Μετά τον μικρό σάλο, ο αντιπρόεδρος υποχρεώθηκε να «παρερμηνεύσει» τις ίδιες του τις δηλώσεις. Τα είπαμε μεν, αλλά όχι στην κοινοβουλευτική ομάδα, αλλά σε «πηγαδάκι» βουλευτών.

Μα οι ΑΝΕΛ έχουν με το ζόρι 8 βουλευτές! Αρκούν ίσα-ίσα για ένα πηγαδάκι βουλευτών.

Μετά από αυτό, ο πρόεδρος των Φρενοβλαβών Ελλήνων επέβαλε σιωπητήριο και την επόμενη μέρα κατέβηκε φουριόζος στη βουλή για συνέντευξη.

Εν τέλει και η παραδοχή του Σγουρίδη, δεν έχει ιδιαίτερη αξία. Οι διεθνείς σχέσεις, για όποιον διατηρεί μια επαφή με την πραγματικότητα, δεν περιλαμβάνουν τέτοιου είδους «δοσοληψίες». Όχι μόνο διότι οι ισχυροί διεθνείς παίκτες είναι αν μη τι άλλο, στυγνοί επαγγελματίες αλλά γιατί το κρατικό χρέος διακρατείται από τους ισχυρότερους παίκτες του πλανήτη, που έχουν σε αρκετές περιπτώσεις και αντιτιθέμενα συμφέροντα, όπως το ΔΝΤ με την ΕΕ. Έτσι, τα διάφορα φαιδρά που είχαν ακουστεί, όπως «αναβολή για ένα εξάμηνο στη μείωση των συντάξεων με αντάλλαγμα το όνομα», είναι επιεικώς γελοία.

Στο κάτω-κάτω της γραφής, αφού τους έλληνες πολιτικούς μπορείς να τους αγοράσεις π.χ. με καλαμπόκι, γιατί να σπαταλήσεις το κινόα σου που λέει ο λόγος; **Αλλά ακόμα και κάποιο αφανές υλικό αντάλλαγμα να υπήρχε, πιστεύετε ότι θα το έδιναν ως πληροφορία στους βουλευτές των ΑΝΕΛ**;

Έτσι ήρθε και η πολυπόθητη απόφαση του Γιούρογκρουπ για το ελληνικό κρατικό χρέος. Συνοπτικά, λοιπόν, οι Δανειστές «κλώτσησαν το τενεκεδάκι» δίνοντας δεκαετή παράταση στο ⅓ του χρέους και πα-

να μην ξεχύνονται με ενθουσιασμό, όταν ακούσουν το κουδούνι.

Αυτή τη βασική αρχή παραβίασαν οι συνεργάτες του βουλευτή των ΑΝΕΛ Κατσίκη, όταν χτύπησε την πόρτα του βουλευτικού γραφείου του ο Λύκος με την μορφή μιας μυστηριώδους κοπέλας με καπέλο και γυαλιά. Σύμφωνα με την **iefimerida.gr** ***«Για να κατορθώσουν να ξεγελάσουν τους συνεργάτες του βουλευτή, ο οποίος εκείνη την ώρα βρισκόταν στην εκπομπή του ΑΝΤ1 «Καλημέρα Ελλάδα», χρησιμοποιήσαν ως «βιτρίνα» μια γυναίκα, βαμμένη και περιποιημένη, που δεν μπορούσε να κινήσει υποψίες»***. Διαβολικό σχέδιο πράγματι που δεν κινεί εύκολα υποψίες και υποδεικνύει αναμφίβολα και τα σκοτεινά κέντρα της ανωμαλίας που το εμπνεύστηκαν. Το σατανικό θηλυκό μίλησε χοντραίνοντας τη φωνή του και μάλιστα εις την καθαρεύουσα σαν τον Κατσίκη και τα κατσικάκια, που νόμισαν ότι ήρθε ο αγαπημένος βουλευτής τους άνοιξαν χαρούμενα την πόρτα....

Εισβολή! Φρουρά! Φρουρά! Φρουρά!

Τι έχουμε εδώ; Προφανώς προπαρασκευαστικές ενέργειες για την κατάλυση του πολιτεύματος, δηλαδή για «ανώμαλες» καταστάσεις.

Δεν χωρεί αμφιβολία, το είπε και ο Πάνος ο Καμμένος, που δεν χαμπαριάζει, δεν μασάει τα λόγια του, δεν βγάζει εύκολα την στολή εκστρατείας τόσο καιρό γιατί τα περίμενε κάτι τέτοια: *«Την ώρα που ο βουλευτής Κώστας Κατσίκης ήταν στον ΑΝΤ1, κουκουλοφόροι προσπάθησαν να εισβάλουν στο γραφείο του. Τι άλλο περιμένει ο εισαγγελέας για την τεκμηρίωση του αδικήματος των προκαταρκτικών πράξεων για ανατροπή του πολιτεύματος; Όλα έχουν ένα όριο»*.

Τελικώς χάρι στις ψύχραιμες αντιδράσεις των συνεργατών του Κατσίκη το πραξικόπημα για την ανατροπή της λαοφιλούς κομμουνιστικής κυβέρνησης έπεσε στο κενό.

ΣΥΡΙΖΑ σε θέματα "αριστερής" ατζέντας, και ο ***Βασίλης Κόκκαλης****, παρ' ότι η ηγεσία είχε φροντίσει να τον καλοπιάσει κάνοντάς τον υφυπουργό Αγροτικής Ανάπτυξης».*

Ύποπτο μούτρο κατ' αρχήν, λοιπόν, αυτός ο Κατσίκης για το Μαξίμου.

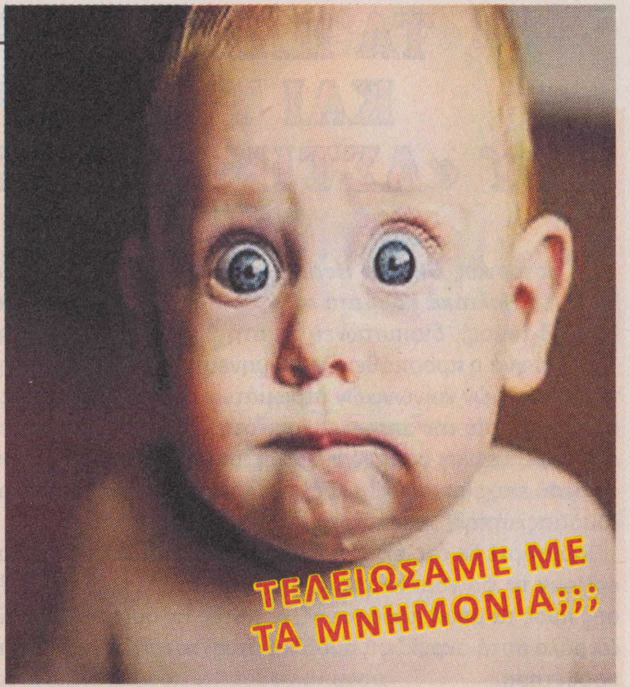
Πάντως λίγο νωρίτερα (την ίδια ημέρα) από την αποτυχημένη κίνηση των κέντρων «ανωμαλίας» ο Κατσίκης, μιλώντας σε τρίτο πρόσωπο για τον εαυτό του, δήλωνε: *«Ο Κώστας Κατσίκης έδωσε όρκο τιμής να υπηρετήσει τον Πάνο Καμμένο και τους ΑΝΕΛ και τους συμπολίτες που με ψήφισαν. Μένω σταθερός στις ιδέες και τις απόψεις μου. Δεν γίνομαι πολιτικός προδότης, κρατάω το πολιτικό μου ήθος, συνεχίζοντας έναν αγώνα έντιμης και παραγωγικής συνεργασίας, μένοντας στο κόμμα που με εμπιστεύτηκε έχοντας μια παραγωγική συνεργασία με το ΣΥΡΙΖΑ»*. Ο «ύποπτος», λοιπόν, δίνει όρκους τιμής και πίστης και τάζει ακόμα μεγαλύτερη παραγωγική συνεργασία με τον Συριζα.

Η συνέχεια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το λιγότερο σουρεαλιστική.

Η «σοφή κουκουβάγια», ο πρόεδρος της βουλής Ν. Βούτσης με την τεράστια πείρα που διαθέτει, κατά γενική ομολογία, το πολιτικό ένστικτο και την διορατικότητά του, διέκρινε για πλάκα την προέλευση των σατανικών εκτελεστών αυτού του βρώμικου σχεδίου αποσταθεροποίησης της λαοπρόβλητης κομμουνιστικής κυβέρνησης παγκοσμίας εμβέλειας ηγέτη Τσίπρα.

Τι δήλωσε μεταξύ άλλων;

Πρώτα απ' όλα κάλεσε σε «δημοκρατική επαγρύπνηση», διότι, όπως είπε, «*μέσα σε*

Κυρίτσης, Λάππας, Μαντάς, Μιχαηλίδης, Μορφίδης Πάλλης, Χρ. Παπαδόπουλος, Παρασκευόπουλος, Σταματάκη και Ψυχογιός οι οποίοι μεταξύ άλλων, είχαν αναφέρει στην καταγγελία τους *«Με αφορμή τις χθεσινές, απαράδεκτες, άκρως προσβλητικές, ομοφοβικές δηλώσεις του βουλευτή των ΑΝΕΛ Κ. Κατσίκη, κατά τη συζήτηση του νομοσχεδίου για την αναδοχή και την υιοθεσία – δηλώσεις που παραπέμπουν ξεκάθαρα σε ρητορική μίσους - οι υπογράφοντες και υπογράφουσες βουλευτές και βουλεύτριες του ΣΥΡΙΖΑ, ζητάμε – κατ' εφαρμογή του άρθρου 2 του Κώδικα Δεοντολογίας, και με ανάλογη εφαρμογή των άρθρων του Κανονισμού – την παραπομπή του κ. Κατσίκη, στην Επιτροπή Δεοντολογίας της Βουλής».*

Και γαμώ τις αποσταθεροποιήσεις του πολιτεύματος.

Ο Κατσίκης με τις ομοφοβικές του δηλώσεις αποσταθεροποιεί το καθεστώς Τσίπρα, οι συριζαίοι βουλευτές τον καταγγέλλουν, ένα μήνα μετά ο Λαζαρίδης ανεξαρτητοποιείται λόγω του «Μακεδονικού», ο

Αρκούν ίσα-ίσα για ένα πηγαδάκι βουλευτών.

Μετά από αυτό, ο πρόεδρος των Φρενοβλαβών Ελλήνων επέβαλε σιωπητήριο και την επόμενη μέρα κατέβηκε φουριόζος στη βουλή για συνέντευξη.

Εν τέλει και η παραδοχή του Σγουρίδη, δεν έχει ιδιαίτερη αξία. Οι διεθνείς σχέσεις, για όποιον διατηρεί μια επαφή με την πραγματικότητα, δεν περιλαμβάνουν τέτοιου είδους «δοσοληψίες». Όχι μόνο διότι οι ισχυροί διεθνείς παίκτες είναι αν μη τι άλλο, στυγνοί επαγγελματίες αλλά γιατί το κρατικό χρέος διακρατείται από τους ισχυρότερους παίκτες του πλανήτη, που έχουν σε αρκετές περιπτώσεις και αντιτιθέμενα συμφέροντα, όπως το ΔΝΤ με την ΕΕ. Έτσι, τα διάφορα φαιδρά που είχαν ακουστεί, όπως «αναβολή για ένα εξάμηνο στη μείωση των συντάξεων με αντάλλαγμα το όνομα», είναι επιεικώς γελοία.

Στο κάτω-κάτω της γραφής, αφού τους έλληνες πολιτικούς μπορείς να τους αγοράσεις π.χ. με καλαμπόκι, γιατί να σπαταλήσεις το κινόα σου που λέει ο λόγος; **Αλλά ακόμα και κάποιο αφανές υλικό αντάλλαγμα να υπήρχε, πιστεύετε ότι θα το έδιναν ως πληροφορία στους βουλευτές των ΑΝΕΛ**;

Έτσι ήρθε και η πολυπόθητη απόφαση του Γιούρογκρουπ για το ελληνικό κρατικό χρέος. Συνοπτικά, λοιπόν, οι Δανειστές «κλώτσησαν το τενεκεδάκι» δίνοντας δεκαετή παράταση στο ⅓ του χρέους και παραπέμπουν για «οριστική αξιολόγηση της βιωσιμότητας του ελληνικού χρέους» το σωτήριον έτος ... 2032. Το μαξιλάρι του Τσίπρα γέμισε με νέα δανεικά, από τα οποία θα πρέπει να επιστρέψει τα περισσότερα στο ΔΝΤ για την αποπληρωμή των πρώτων δανείων και να κρατήσει για στοκ τα υπόλοιπα, καθώς κάθε σκέψη για έξοδο στη «ζούγκλα» των αγορών μοιάζει να είναι απαγορευτική για τα επόμενα χρόνια.

Για τα υποζύγια η ζωή θα συνεχίζεται ως το 2060 με εξωφρενικά πρωτογενή πλεονάσματα, που δεν τα έχει πιάσει ποτέ καμία οικονομία σε όλη την αρχαία, νεότερη και σύγχρονη ιστορία. Υπομονή αδέρφια, μόλις 42 χρονάκια απέμειναν...

γάτες του βουλευτή, ο οποίος εκείνη την ώρα βρισκόταν στην εκπομπή του ΑΝΤ1 «Καλημέρα Ελλάδα», χρησιμοποιήσαν ως «βιτρίνα» μια γυναίκα, βαμμένη και περιποιημένη, που δεν μπορούσε να κινήσει υποψίες». Διαβολικό σχέδιο πράγματι που δεν κινεί εύκολα υποψίες και υποδεικνύει αναμφίβολα και τα σκοτεινά κέντρα της ανωμαλίας που το εμπνεύστηκαν. Το σατανικό θηλυκό μίλησε χοντραίνοντας τη φωνή του και μάλιστα εις την καθαρεύουσα σαν τον Κατσίκη και τα κατσικάκια, που νόμισαν ότι ήρθε ο αγαπημένος βουλευτής τους άνοιξαν χαρούμενα την πόρτα....

Εισβολή! Φρουρά! Φρουρά! Φρουρά!

Τι έχουμε εδώ; Προφανώς προπαρασκευαστικές ενέργειες για την κατάλυση του πολιτεύματος, δηλαδή για «ανώμαλες» καταστάσεις.

Δεν χωρεί αμφιβολία, το είπε και ο Πάνος ο Καμμένος, που δεν χαμπαριάζει, δεν μασάει τα λόγια του, δεν βγάζει εύκολα την στολή εκστρατείας τόσο καιρό γιατί τα περίμενε κάτι τέτοια: *«Την ώρα που ο βουλευτής Κώστας Κατσίκης ήταν στον ΑΝΤ1, κουκουλοφόροι προσπάθησαν να εισβάλουν στο γραφείο του. Τι άλλο περιμένει ο εισαγγελέας για την τεκμηρίωση του αδικήματος των προκαταρκτικών πράξεων για ανατροπή του πολιτεύματος; Όλα έχουν ένα όριο»*.

Τελικώς χάρι στις ψύχραιμες αντιδράσεις των συνεργατών του Κατσίκη το πραξικόπημα για την ανατροπή της λαοφιλούς κομμουνιστικής κυβέρνησης έπεσε στο κενό. Πρόλαβαν, σύμφωνα με το αφήγημα του Κατσίκη να διακρίνουν δύο μυστήριους τύπους πίσω από την μεταμφιεσμένη και να κλείσουν την πόρτα πριν προλάβει η κοπέλα να τους φάει ζωντανούς. Το καθεστώς διασώθηκε! Η επαγρύπνηση λειτούργησε.

Ποιος κρύβεται όμως πίσω από αυτήν την δόλια κατά του πολιτεύματος ενέργεια. Εδώ ένα πέπλο μυστηρίου, ένα σύννεφο καπνού προσπάθησε να θολώσει τα ήδη θολωμένα νερά αλλά και τα θολωμένα τους μυαλά...

Το σχέδιο της ανωμαλίας αποκαλύφθηκε την Τρίτη 26 Ιουνίου όταν κυβερνητικές πηγές ανέφεραν ότι πίσω από την κίνηση του **πρώην βουλευτή** των **ΑΝΕΛ, Γιώργου Λαζαρίδη να αποχωρήσει από τους ΑΝΕΛ** *«βρίσκονται συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα στον Πειραιά και στη Θεσσα-*

Πάντως λίγο νωρίτερα (την ίδια ημέρα) από την αποτυχημένη κίνηση των κέντρων «ανωμαλίας» ο Κατσίκης, μιλώντας σε τρίτο πρόσωπο για τον εαυτό του, δήλωνε: «*Ο Κώστας Κατσίκης έδωσε όρκο τιμής να υπηρετήσει τον Πάνο Καμμένο και τους ΑΝΕΛ και τους συμπολίτες που με ψήφισαν. Μένω σταθερός στις ιδέες και τις απόψεις μου. Δεν γίνομαι πολιτικός προδότης, κρατάω το πολιτικό μου ήθος, συνεχίζοντας έναν αγώνα έντιμης και παραγωγικής συνεργασίας, μένοντας στο κόμμα που με εμπιστεύτηκε έχοντας μια παραγωγική συνεργασία με το ΣΥΡΙΖΑ*». Ο «ύποπτος», λοιπόν, δίνει όρκους τιμής και πίστης και τάζει ακόμα μεγαλύτερη παραγωγική συνεργασία με τον Συριζα.

Η συνέχεια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το λιγότερο σουρεαλιστική.

Η «σοφή κουκουβάγια», ο πρόεδρος της βουλής Ν. Βούτσης με την τεράστια πείρα που διαθέτει, κατά γενική ομολογία, το πολιτικό ένστικτο και την διορατικότητά του, διέκρινε για πλάκα την προέλευση των σατανικών εκτελεστών αυτού του βρώμικου σχεδίου αποσταθεροποίησης της λαοπρόβλητης κομμουνιστικής κυβέρνησης του παγκοσμίας εμβέλειας ηγέτη Τσίπρα.

Τι δήλωσε μεταξύ άλλων;

Πρώτα απ' όλα κάλεσε σε «δημοκρατική επαγρύπνηση», διότι, όπως είπε, «***μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, δεν πρέπει να δίνεται το οξυγόνο, σε οποιονδήποτε ή σε οποιαδήποτε, εν προκειμένω ακροδεξιά ομάδα, φιλοβασιλική, να κάνει τέτοιες ενέργειες, έτσι ώστε οι βουλευτές να φοβούνται και να διαμορφώνουνε μία συνείδηση φόβου. Αυτό πρέπει να αποκλειστεί απολύτως και πρέπει όλοι και όλες, επαναλαμβάνω χωρίς συμψηφισμούς και επιλεκτικές διατυπώσεις, να διαμορφώνουν αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο απομόνωσης, πέρα της καταγγελίας και της καταδίκης, απομόνωσης όλων αυτών των ενεργειών, αυτών των ομάδων***». Τους έπιασε, λοιπόν, στην δαγκάνα τους φιλοβασιλικούς και τους ακροδεξιούς, όχι πίστευαν ότι θα ξέφευγαν.

Ερωτηθείς, επιπλέον, αν το όλο κλίμα εντάσσεται σε ένα πλαίσιο αποσταθερο-

Κυρίτσης, Λάππας, Μαντάς, Μιχαηλίδης, Μορφίδης Πάλλης, Χρ. Παπαδόπουλος, Παρασκευόπουλος, Σταματάκη και Ψυχογιός οι οποίοι μεταξύ άλλων, είχαν αναφέρει στην καταγγελία τους «*Με αφορμή τις χθεσινές, απαράδεκτες, άκρως προσβλητικές, ομοφοβικές δηλώσεις του βουλευτή των ΑΝΕΛ Κ. Κατσίκη, κατά τη συζήτηση του νομοσχεδίου για την αναδοχή και την υιοθεσία – δηλώσεις που παραπέμπουν ξεκάθαρα σε ρητορική μίσους - οι υπογράφοντες και υπογράφουσες βουλευτές και βουλεύτριες του ΣΥΡΙΖΑ, ζητάμε – κατ' εφαρμογή του άρθρου 2 του Κώδικα Δεοντολογίας, και με ανάλογη εφαρμογή των άρθρων του Κανονισμού – την παραπομπή του κ. Κατσίκη, στην Επιτροπή Δεοντολογίας της Βουλής*».

Και γαμώ τις αποσταθεροποιήσεις του πολιτεύματος.

Ο Κατσίκης με τις ομοφοβικές του δηλώσεις αποσταθεροποιεί το καθεστώς Τσίπρα, οι συριζαίοι βουλευτές τον καταγγέλλουν, ένα μήνα μετά ο Λαζαρίδης ανεξαρτητοποιείται λόγω του «Μακεδονικού», ο Ρουβίκωνας αποσταθεροποιεί τον Κατσίκη μπερδεύοντας και αποσταθεροποιώντας τελικά τον σοφό πρόεδρο της βουλής, που χάρηκε και καμάρωσε προς στιγμήν γιατί ανακάλυψε τα μυστικά κέντρα της νέας αποστασίας.

Του κουτρούλη ο γάμος... Όσο για την ανάληψη ευθύνης. Πιάσε το αυγό και κούρεψ' το. «***Στις 9:45 το πρωί σύντροφοι/ισσες της ομάδας επιχείρησαν να μπούνε στο γραφείο του βουλευτή Κωνσταντίνου Κατσίκη στη Βασιλίσσης Σοφίας 10 στον 2ο όροφο. Δυστυχώς η είσοδος της ομάδας στο βουλευτικό γραφείο δεν κατέστη εφικτή. Ό,τι αναφέρεται σχετικά με το γεγονός είναι ψέμα. Κανείς δεν μπήκε στο γραφείο εκτοξεύοντας απειλές***».

τα διάφορα φαιδρά που είχαν ακούσει, όπως «αναβολή για ένα εξάμηνο στη μείωση των συντάξεων με αντάλλαγμα το όνομα», είναι επιεικώς γελοία.

Στο κάτω-κάτω της γραφής, αφού τους έλληνες πολιτικούς μπορείς να τους αγοράσεις π.χ. με καλαμπόκι, γιατί να σπαταλήσεις το κινόα σου που λέει ο λόγος; **Αλλά ακόμα και κάποιο αφανές υλικό αντάλλαγμα να υπήρχε, πιστεύετε ότι θα το έδιναν ως πληροφορία στους βουλευτές των ΑΝΕΛ**;

Έτσι ήρθε και η πολυπόθητη απόφαση του Γιούρογκρουπ για το ελληνικό κρατικό χρέος. Συνοπτικά, λοιπόν, οι Δανειστές «κλώτσησαν το τενεκεδάκι» δίνοντας δεκαετή παράταση στο ⅓ του χρέους και παραπέμπουν για «οριστική αξιολόγηση της βιωσιμότητας του ελληνικού χρέους» το σωτήριον έτος ... 2032. Το μαξιλάρι του Τσίπρα γέμισε με νέα δανεικά, από τα οποία θα πρέπει να επιστρέψει τα περισσότερα στο ΔΝΤ για την αποπληρωμή των πρώτων δανείων και να κρατήσει για στοκ τα υπόλοιπα, καθώς κάθε σκέψη για έξοδο στη «ζούγκλα» των αγορών μοιάζει να είναι απαγορευτική για τα επόμενα χρόνια.

Για τα υποζύγια η ζωή θα συνεχίζεται ως το 2060 με εξωφρενικά πρωτογενή πλεονάσματα, που δεν τα έχει πιάσει ποτέ καμία οικονομία σε όλη την αρχαία, νεότερη και σύγχρονη ιστορία. Υπομονή αδέρφια, μόλις 42 χρονάκια απέμειναν...

Προσοχή, δεν ανοίγουμε σε ξένους! (κινδυνεύει το πολίτευμα)

Είναι το πρώτο πράγμα που μαθαίνει ένα παιδάκι από τους γονείς του, οι οποίοι μάλιστα φροντίζουν να το μάθει και με το καλό και με το άγριο. Η πόρτα του σπιτιού είναι για το παιδί η πύλη προς τον έξω κόσμο, που όπως και να το κάνουμε δεν είναι και αγγελικά πλασμένος. Ολόκληρο παραμύθι με τον λύκο και τα εφτά κατσικάκια έχει επινοηθεί για να συνετίσει τους μπόμπιρες για πολιτεύματος, δηλαδή για «ανωμαλίες» καταστάσεις.

Δεν χωρεί αμφιβολία, το είπε και ο Πάνος ο Καμμένος, που δεν χαμπαριάζει, δεν μασάει τα λόγια του, δεν βγάζει εύκολα την στολή εκστρατείας τόσο καιρό γιατί τα περίμενε κάτι τέτοια: *«Την ώρα που ο βουλευτής Κώστας Κατσίκης ήταν στον ΑΝΤ1, κουκουλοφόροι προσπάθησαν να εισβάλουν στο γραφείο του. Τι άλλο περιμένει ο εισαγγελέας για την τεκμηρίωση του αδικήματος των προπαρασκευαστικών πράξεων για ανατροπή του πολιτεύματος; Όλα έχουν ένα όριο».*

Τελικώς χάρι στις ψύχραιμες αντιδράσεις των συνεργατών του Κατσίκη το πραξικόπημα για την ανατροπή της λαοφιλούς κομμουνιστικής κυβέρνησης έπεσε στο κενό. Πρόλαβαν, σύμφωνα με το αφήγημα του Κατσίκη να διακρίνουν δύο μυστήριους τύπους πίσω από την μεταμφιεσμένη και να κλείσουν την πόρτα πριν προλάβει η κοπέλα να τους φάει ζωντανούς. Το καθεστώς διασώθηκε! Η επαγρύπνηση λειτούργησε.

Ποιος κρύβεται όμως πίσω από αυτήν την δόλια κατά του πολιτεύματος ενέργεια. Εδώ ένα πέπλο μυστηρίου, ένα σύννεφο καπνού προσπάθησε να θολώσει τα ήδη θολωμένα νερά αλλά και τα θολωμένα τους μυαλά...

Το σχέδιο της ανωμαλίας αποκαλύφθηκε την Τρίτη 26 Ιουνίου όταν κυβερνητικές πηγές ανέφεραν ότι πίσω από την κίνηση του **πρώην βουλευτή** των **ΑΝΕΛ, Γιώργου Λαζαρίδη να αποχωρήσει από τους ΑΝΕΛ** *«βρίσκονται συγκεκριμένα επιχειρηματικά συμφέροντα στον Πειραιά και στη Θεσσαλονίκη τα οποία λειτουργούν για λογαριασμό του Κυριάκου Μητσοτάκη και απεργάζονται εδώ και καιρό σχέδιο νέας αποστασίας».*

Σύμφωνα, μάλιστα, με ***την iefimerida.gr*** *«Το Μαξίμου υποψιάζεται τουλάχιστον δύο νέες απώλειες και προσπαθεί με υψηλούς τόνους και τα **περί αποστασίας** να τους αποτρέψει από την έξοδο. Οι «ύποπτοι» από τους ΑΝΕΛ είναι ο **Κώστας Κατσίκης**, που έχει συγκρουστεί πολλές φορές με τον* Πον, δίνει όρκους τιμής και πίστης και τάζει ακόμα μεγαλύτερη παραγωγική συνεργασία με τον Συριζα.

Η συνέχεια θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το λιγότερο σουρεαλιστική.

Η «σοφή κουκουβάγια», ο πρόεδρος της βουλής Ν. Βούτσης με την τεράστια πείρα που διαθέτει, κατά γενική ομολογία, το πολιτικό ένστικτο και την διορατικότητά του, διέκρινε για πλάκα την προέλευση των σατανικών εκτελεστών αυτού του βρώμικου σχεδίου αποσταθεροποίησης της λαοπρόβλητης κομμουνιστικής κυβέρνησης του παγκοσμίας εμβέλειας ηγέτη Τσίπρα.

Τι δήλωσε μεταξύ άλλων;

Πρώτα απ' όλα κάλεσε σε «δημοκρατική επαγρύπνηση», διότι, όπως είπε, «***μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, δεν πρέπει να δίνεται το οξυγόνο, σε οποιονδήποτε ή σε οποιαδήποτε, εν προκειμένω ακροδεξιά ομάδα, φιλοβασιλική, να κάνει τέτοιες ενέργειες, έτσι ώστε οι βουλευτές να φοβούνται και να διαμορφώνουνε μία συνείδηση φόβου. Αυτό πρέπει να αποκλειστεί απολύτως και πρέπει όλοι και όλες, επαναλαμβάνω χωρίς συμψηφισμούς και επιλεκτικές διατυπώσεις, να διαμορφώνουν αυτό το ασφυκτικό πλαίσιο απομόνωσης, πέρα της καταγγελίας και της καταδίκης, απομόνωσης όλων αυτών των ενεργειών, αυτών των ομάδων***». Τους έπιασε, λοιπόν, στην δαγκάνα τους φιλοβασιλικούς και τους ακροδεξιούς, όχι πίστευαν ότι θα ξέφευγαν.

Ερωτηθείς, επιπλέον, αν το όλο κλίμα εντάσσεται σε ένα πλαίσιο αποσταθεροποίησης, όπως καταγγέλλεται με διαρροές κυβερνητικών στελεχών, ο κ. Βούτσης, απάντησε: «Ενδεχομένως».

Στα καπάκια που λέει και ο λαός βγαίνει και η ανάληψη ευθύνης του «Ρουβίκωνα» που... θυμήθηκε τις δηλώσεις Κατσίκη (8-5-2018) τις οποίες είχαν ήδη καταγγείλει με επιστολή τους 16 βουλευτές του Συριζα και συγκεκριμένα οι **Αννέτα Καββαδία, η Σία Αναγνωστοπούλου και οι βουλευτές Δρίτσας, Δριτσέλη, Ιγγλέση, Καραγιαννίδης,** *του νομοσχεδίου για την αναδοχή και την υιοθεσία – δηλώσεις που παραπέμπουν ξεκάθαρα σε ρητορική μίσους - οι υπογράφοντες και υπογράφουσες βουλευτές και βουλεύτριες του ΣΥΡΙΖΑ, ζητάμε – κατ' εφαρμογή του άρθρου 2 του Κώδικα Δεοντολογίας, και με ανάλογη εφαρμογή των άρθρων του Κανονισμού – την παραπομπή του κ. Κατσίκη, στην Επιτροπή Δεοντολογίας της Βουλής».*

Και γαμώ τις αποσταθεροποιήσεις του πολιτεύματος.

Ο Κατσίκης με τις ομοφοβικές του δηλώσεις αποσταθεροποιεί το καθεστώς Τσίπρα, οι συριζαίοι βουλευτές τον καταγγέλλουν, ένα μήνα μετά ο Λαζαρίδης ανεξαρτητοποιείται λόγω του «Μακεδονικού», ο Ρουβίκωνας αποσταθεροποιεί τον Κατσίκη μπερδεύοντας και αποσταθεροποιώντας τελικά τον σοφό πρόεδρο της βουλής, που χάρηκε και καμάρωσε προς στιγμήν γιατί ανακάλυψε τα μυστικά κέντρα της νέας αποστασίας.

Του κουτρούλη ο γάμος... Όσο για την ανάληψη ευθύνης. Πιάσε το αυγό και κούρεψ' το. «***Στις 9:45 το πρωί σύντροφοι/ισσες της ομάδας επιχείρησαν να μπούνε στο γραφείο του βουλευτή Κωνσταντίνου Κατσίκη στη Βασιλίσσης Σοφίας 10 στον 2ο όροφο. Δυστυχώς η είσοδος της ομάδας στο βουλευτικό γραφείο δεν κατέστη εφικτή. Ό,τι αναφέρεται σχετικά με το γεγονός είναι ψέμα. Κανείς δεν μπήκε στο γραφείο εκτοξεύοντας απειλές***».

Φυσικά εάν έμπαιναν θα προλάβαιναν να μοιράσουν σοκολατάκια στους συνεργάτες του Κατσίκη, αλλά και αναμνηστικά τεύχη του ιστορικού περιοδικού ΑΜΦΙ, και οι οποίοι με την σειρά τους ευγενέστατα θα τους τράταραν λεμονάδα ή ένα κρύο τσάι. Πάντως δεν θα εκτόξευαν απειλές, όλα θα εξελίσσονταν πολιτισμένα και καθώς πρέπει βρε αδερφέ...

Κλείνοντας, δεν μπορούμε να αποφύγουμε τον πειρασμό να παραθέσουμε και την

κριτική στο κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης εκ μέρους του υπουργού Δικαιοσύνης Σ. Κοντονή, ο οποίος πραγματικά μας κατέπληξε και πάλι με τις ιστορικές του γνώσεις αλλά και την κομμουνιστική του κατάρτιση: «***Η 18η Μπρυμαίρ του Λουδοβίκου Βοναπάρτη είναι ένα πολιτικό και ιστορικό έργο του Καρλ Μαρξ, στο οποίο αναφέρει ότι τα μεγάλα ιστορικά γεγονότα τα ζούμε μόνο δύο φόρες, την πρώτη σαν τραγωδία, που την ζήσαμε το 1965 και την δεύτερη ως κωμωδία. Τώρα ζούμε την κωμωδία, αλλά αντί του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη έχουμε τον Κυριάκο και αντί του Σταύρου Νιάρχου έχουμε τον Βαγγέλη Μαρινάκη***».

Τρελή αποσταθεροποίηση μέσω της οποίας σταθεροποιείται το καθεστώς Τσίπρα αποσταθεροποιώντας πρώτα απ' όλα τον εγκέφαλο όλων των υπολοίπων... Ή μήπως όχι;;;

Η ΕΠΑΝΕΚΛΟΓΗ ΕΡΝΤΟΓΑΝ, Η ΕΕ ΚΑΙ ΤΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΒΑΘΟΣ» ΤΩΝ ΕΚΒΙΑΣΜΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΒΙΖΑΣ...

Λίγες μόνο ημέρες μετά την θριαμβευτική επανεκλογή Ερντογάν, ο απερχόμενος τούρκος υπουργός εξωτερικών Μεβλούτ Τσαβούσογλου, σε συνέντευξή του στο τουρκικό κανάλι NTV, καλεί την Ε.Ε. να εκταμιεύσει άλλα 3 δισ. ευρώ προς την Τουρκία για τους πρόσφυγες, ενώ παράλληλα προειδοποιεί ότι αν δεν αρθεί η βίζα για τους Τούρκους πολίτες, τότε η Άγκυρα θα άρει κι εκείνη τη δέσμευσή της στο προσφυγικό: «***Εάν η Ε.Ε. δεν θέλει, δεν μπορεί να συνεχιστεί έτσι... Τότε και η συμφωνία για το προσφυγικό και η συμφωνία επανεισδοχής δεν θα εφαρμοστούν. Αυτό δεν είναι ούτε απειλή ούτε εκβιασμός. Πρέπει και οι δύο πλευρές να αναλάβουν τις ευθύνες τους***», δήλωσε.

Πολλοί ίσως θα σπεύσουν να χαρακτηρίσουν την «πίεση» αυτή συγκυριακή, ή μια ακόμη απόδειξη των ανατολίτικων παζα-

*ασμού. **Κατά την προσεχή εικοσαετία μια από τις βασικές στρατηγικές παραμέτρους της Τουρκίας θα αποτελέσει η αναγκαιότητα εναλλακτικών πολιτικών χερσαίας περιοχής, οι οποίες θα αναπτύξουν ένα πεδίο ανοιχτό σε κάθε είδους εναλλακτικούς ελιγμούς, που θα εμποδίσουν την απομόνωση της Τουρκίας από την ΕΕ, η οποία την προσεχή εικοσαετία θα ολοκληρωθεί τελείως με την Ανατολική Ευρώπη.** Η Τουρκία δεν μπορεί να αποσπαστεί από την Ευρώπη ούτε γεωγραφικά ούτε ιστορικά. Ωστόσο, η έναρξη μιας νέας περιόδου στις σχέσεις της με την Ευρώπη, εξαρτάται από το να μην περιέλθουν οι ορθολογικές διπλωματικές διαδικασίες υπό την επιρροή των παραμέτρων ιστορικής/ψυχολογικής νοοτροπίας. Η αμετάθετη προϋπόθεση για την έξοδο από τον φαύλο κύκλο, ο οποίος προκύπτει από το σχήμα σχέσεων που έχουν τεθεί σε εκκρεμότητα είναι η επανεξέταση της εν λόγω σχέσης με μια νέα οπτική, η οποία ναι μεν περιλαμβάνει την ΕΕ, αλλά δεν την αναγάγει σε μοναδικό παράγοντα».*

Αυτά, μεταξύ άλλων, αναφέρει ο πρώην τούρκος πρωθυπουργός ***Αχμέτ Νταβούτογλου*** στο τέλος του ογκώδους βιβλίου του ***Το Στρατηγικό Βάθος, Η Διεθνής θέση της Τουρκίας,*** το οποίο εκδόθηκε στην Τουρκία ήδη από το 2001 και αποτελούσε τότε την πανεπιστημιακή του πραγματεία.

Το συμπέρασμα; Η μεταψυχροπολεμική παγκόσμια «τάξη» συνεχίζει να αναδύεται με τους κυρίαρχους να ανταγωνίζονται σκληρά μεταξύ τους για την θέση που μπορούν να λάβουν. Και σε αρκετές περιπτώσεις μέχρι τελικής πτώσεως, μ' ότι αυτό συνεπάγεται για τεράστιους πληθυσμούς. Και ο νοών νοείτο...

ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ή ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΠΡΟΩΡΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ..

Τέλη Μαΐου του 2018 και ο λαοπρόβλητος

Ιούλιος μήνας του 2018.

Ενός ακόμη σωτηρίου έτους της βασιλείας στον ελλαδικό χώρο του εθνοσωτήριου καθεστώτος Τσίπρα-Καμμένου.

Ιούλιος μήνας 2018 και η λέξη «αποστασία», 53 χρόνια μετά, επιστρέφει στα χείλη των κάθε λογής μπιστικών του αριστεροδεξιού καθεστώτος, που ανήσυχοι, τουλάχιστον έτσι παρουσιάζονται, για μια «εκτροπή» και αποσταθεροποίηση, βγάζουν και πάλι από τα θηκάρια τα ξίφη για να πολεμήσουν την διαπλοκή και την διαφθορά. Με κομμένη την ανάσα οι λουόμενοι στις παραλίες έχοντας κολλημένα τα ραδιοφωνάκια στ' αυτιά τους παρακολουθούν με αγωνία τις συνταρακτικές εξελίξεις που σημάδεψαν οι ανεξαρτητοποιήσεις των Δ. Καμμένου και Γ. Λαζαρίδη, βουλευτών των ΑΝΕΛ, που διαφώνησαν με την συμφωνία των Πρεσπών, αλλά και με την περαιτέρω στήριξη της κυβέρνησης Τσίπρα...

Φυσικά αστειευόμαστε.

Για το μόνο που δεν νοιάζεται ο κόσμος σήμερα, είναι αν θα απομακρυνθούν και άλλοι βουλευτές από τους ΑΝΕΛ ή γιατί ο σοφός πρόεδρος της Βουλής στρίβοντας το μουστάκι του ανακάλυψε δάκτυλο βασιλικών και ακροδεξιών ομάδων, που επιχείρησαν να εισβάλλουν στο γραφείο του βουλευτή των ΑΝΕΛ Κατσίκη για να αποσταθεροποιήσουν την κυβέρνηση Τσίπρα.

Προφανώς με την ίδια ανία παρακολουθούν οι περισσότεροι τους επικούς λόγους του προέδρου των ΑΝΕΛ Πάνου Καμμένου στην συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου των Ανεξάρτητων Ελλήνων, ο οποίος αφού διαβεβαίωσε ότι κανένα άλλο κόμμα δεν έχει υποστεί τέτοια επίθεση από τα ΜΜΕ, υποσχέθηκε ότι: «*Εμείς τους νταβατζήδες, από τους οποίους ανετράπη η κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή, θα τους στείλουμε και στα σπίτια τους και στα σίδερα*».

Στην συνέχεια, με πολεμικές ιαχές «έδειξε» έναν βασικό στόχο της «κάθαρσης», τον

Και ποιοι έχουν απομείνει να στηρίζουν το λαοπρόβλητο καθεστώς Τσίπρα; Ο Γιουνγκέρ, η Μέρκελ, η ΕΚΤ, ο Μακρόν και οι αμερικανοί φίλοι. Και τότε γιατί κλαίγεται ο Καμμένος; Μήπως δεν νιώθει σίγουρος για κάποια από τα ανταλλάγματα που περιμένει να λάβει το καθεστώς Τσίπρα; Πολύ απλά γιατί δεν μπορεί να φανταστεί ούτε ο ίδιος, ούτε ο αδερφός Τσίπρας ότι υπάρχει περίπτωση να απομακρυνθούν κάποια ωραία ημέρα των ημερών από την εξουσία. Έστω και για λίγο.

Είναι τόσο αδίστακτοι στην προπαγάνδα, που πράγματι οι μεθοδεύσεις τους είναι τουλάχιστον ασύγκριτες μ' ό,τι έχουμε γνωρίσει στο παρελθόν. Η παράταση από εδώ και πέρα της παραμονής τους στην εξουσία είναι κρίσιμη και θα κάνουν τα πάντα για τον σκοπό αυτό. Τα εκδοτικά, άλλα και επιχειρηματικά συμφέροντα, που τους στηρίζουν όχι μόνο δεν είναι αμελητέα, αλλά αποτελούν μια σταθερή εγγύηση προς αυτή την κατεύθυνση. Η διαγραφή Μίχαλου, προέδρου του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Ελλάδος, από την ΝΔ, είναι ενδεικτική.

Η αντεπίθεση, λοιπόν, έχει ετοιμαστεί ήδη και περιλαμβάνει τους εξής στόχους:

α) επαναφορά της σταυροφορίας κατά της διαπλοκής με διώξεις και προφυλακίσεις λόγου χάρη ενός σημαντικού επιχειρηματία ή ενός τραπεζίτη ή ακόμη και ενός πολιτικού, β) «δωράκια», *όπως μειώσεις συντελεστών φόρων για τις επιχειρήσεις και σχέδιο για αλλαγές στον ΕΝΦΙΑ από το 2019, που θα ικανοποιούν τους μικροϊδιοκτήτες, χορήγηση 13ης σύνταξης για τα Χριστούγεννα, επιδόματα, ρυθμίσεις στα εργατικά δάνεια ή και εξάλειψή τους (αφορούν 80.000 περιπτώσεις) και τέλος αναστολή της περικοπής των συντάξεων που είναι ψηφισμένες για την 1η Ιανουαρίου 2019.*

Η αποχώρηση του ***Ποταμιού*** από το ***Κίνημα Αλλαγής*** είναι σαφώς το σινιάλο για την

τα τα ζούμε μόνο δύο φορές, την πρώτη σαν τραγωδία, που την ζήσαμε το 1965 και την δεύτερη ως κωμωδία. Τώρα ζούμε την κωμωδία, αλλά αντί του Κωνσταντίνου Μητσοτάκη έχουμε τον Κυριάκο και αντί του Σταύρου Νιάρχου έχουμε τον Βαγγέλη Μαρινάκη».

Τρελή αποσταθεροποίηση μέσω της οποίας σταθεροποιείται το καθεστώς Τσίπρα αποσταθεροποιώντας πρώτα απ' όλα τον εγκέφαλο όλων των υπολοίπων... Ή μήπως όχι;;;

Η ΕΠΑΝΕΚΛΟΓΗ ΕΡΝΤΟΓΑΝ, Η ΕΕ ΚΑΙ ΤΟ «ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟ ΒΑΘΟΣ» ΤΩΝ ΕΚΒΙΑΣΜΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΧΩΡΗΣΗ ΒΙΖΑΣ...

Λίγες μόνο ημέρες μετά την θριαμβευτική επανεκλογή Ερντογάν, ο απερχόμενος τούρκος υπουργός εξωτερικών Μεβλούτ Τσαβούσογλου, σε συνέντευξή του στο τουρκικό κανάλι NTV, καλεί την Ε.Ε. να εκταμιεύσει άλλα 3 δισ. ευρώ προς την Τουρκία για τους πρόσφυγες, ενώ παράλληλα προειδοποιεί ότι αν δεν αρθεί η βίζα για τους Τούρκους πολίτες, τότε η Άγκυρα θα άρει κι εκείνη τη δέσμευσή της στο προσφυγικό: «***Εάν η Ε.Ε. δεν θέλει, δεν μπορεί να συνεχιστεί έτσι... Τότε και η συμφωνία για το προσφυγικό και η συμφωνία επανεισδοχής δεν θα εφαρμοστούν. Αυτό δεν είναι ούτε απειλή ούτε εκβιασμός. Πρέπει και οι δύο πλευρές να αναλάβουν τις ευθύνες τους***», δήλωσε.

Πολλοί ίσως θα σπεύσουν να χαρακτηρίσουν την «πίεση» αυτή συγκυριακή, ή μια ακόμη απόδειξη των ανατολίτικων παζαριών της τουρκικής διπλωματίας που ενισχύεται από την επανεκλογή Ερντογάν.

Η πραγματικότητα, όμως, είναι πολύ διαφορετική.

«*Είναι ηλίου φαεινότερο ότι η ΕΕ, η οποία με την πολιτική της Τελωνειακής Ένωσης συγκρατεί την Τουρκία στην οικονομική ενδοχώρα της (Hinterland), προσπαθεί να παρεμποδίσει την Τουρκία να ασκήσει πίεση στην Ευρώπη με την δημογραφική δύναμη που διαθέτει διαμέσου του δικαιώματος της ελεύθερης διακίνησης της [δύναμης αυτής] ακολουθώντας πολιτική γεωπολιτιστικού εξοβελισμού αντίθετου προς τον οικονομικό ορθολογισμό και τις πανανθρώπινες αξίες που η ίδια διακήρυξε. Επιχειρείται* ***λείως με την Ανατολική Ευρώπη****. Η Τουρκία δεν μπορεί να αποσπαστεί από την Ευρώπη ούτε γεωγραφικά ούτε ιστορικά. Ωστόσο, η έναρξη μιας νέας περιόδου στις σχέσεις της με την Ευρώπη, εξαρτάται από το να μην περιέλθουν οι ορθολογικές διπλωματικές διαδικασίες υπό την επιρροή των παραμέτρων ιστορικής/ψυχολογικής νοοτροπίας. Η αμετάθητη προϋπόθεση για την έξοδο από τον φαύλο κύκλο, ο οποίος προκύπτει από το σχήμα σχέσεων που έχουν τεθεί σε εκκρεμότητα είναι η επανεξέταση της εν λόγω σχέσης με μια νέα οπτική, η οποία ναι μεν περιλαμβάνει την ΕΕ, αλλά δεν την αναγάγει σε μοναδικό παράγοντα*».

Αυτά, μεταξύ άλλων, αναφέρει ο πρώην τούρκος πρωθυπουργός ***Αχμέτ Νταβούτογλου*** στο τέλος του ογκώδους βιβλίου του ***Το Στρατηγικό Βάθος, Η Διεθνής θέση της Τουρκίας***, το οποίο εκδόθηκε στην Τουρκία ήδη από το 2001 και αποτελούσε τότε την πανεπιστημιακή του πραγματεία.

Το συμπέρασμα; Η μεταψυχροπολεμική παγκόσμια «τάξη» συνεχίζει να αναδύεται με τους κυρίαρχους να ανταγωνίζονται σκληρά μεταξύ τους για την θέση που μπορούν να λάβουν. Και σε αρκετές περιπτώσεις μέχρι τελικής πτώσεως, μ' ότι αυτό συνεπάγεται για τεράστιους πληθυσμούς. Και ο νοών νοείτο...

ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ή ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΠΡΟΩΡΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ..

Τέλη Μαΐου του 2018 και ο λαοπρόβλητος κομμουνιστής ηγέτης Τσίπρας σε ομιλία του στον ΣΕΒ συνδέει την αναγκαιότητα για σταθερότητα στη μεταμνημονιακή εποχή με τον χρόνο διεξαγωγής των εκλογών: «***Η πολιτική σταθερότητα σήμερα είναι κρίσιμος παράγοντας για την έξοδο από την κρίση και την ανάκαμψη της οικονομίας. Οι εκλογές, επομένως, το λέω και από αυτό εδώ το βήμα θα γίνουν στην ώρα τους. Με τη λήξη της θητείας της κυβέρνησης. Και να μην έχει κανείς την οποιαδήποτε αμφιβολία περί αυτού***».

Το μήνυμα, λοιπόν, που μεταφέρθηκε και μέσα στο άντρο των «κακών» καπιταλιστών είναι συγκεκριμένο. Μόνο που ο Τσίπρας είναι απλά ο ταχυδρόμος, ο κομιστής. Οι

πη» και αποσταθεροποίηση, βγάζουν και πάλι από τα θηκάρια τα ξίφη για να πολεμήσουν την διαπλοκή και την διαφθορά. Με κομμένη την ανάσα οι λουόμενοι στις παραλίες έχοντας κολλημένα τα ραδιοφωνάκια στ' αυτιά τους παρακολουθούν με αγωνία τις συνταρακτικές εξελίξεις που σημάδεψαν οι ανεξαρτητοποιήσεις των Δ. Καμμένου και Γ. Λαζαρίδη, βουλευτών των ΑΝΕΛ, που διαφώνησαν με την συμφωνία των Πρεσπών, αλλά και με την περαιτέρω στήριξη της κυβέρνησης Τσίπρα...

Φυσικά αστειευόμαστε.

Για το μόνο που δεν νοιάζεται ο κόσμος σήμερα, είναι αν θα απομακρυνθούν και άλλοι βουλευτές από τους ΑΝΕΛ ή γιατί ο σοφός πρόεδρος της Βουλής στρίβοντας το μουστάκι του ανακάλυψε δάκτυλο βασιλικών και ακροδεξιών ομάδων, που επιχείρησαν να εισβάλλουν στο γραφείο του βουλευτή των ΑΝΕΛ Κατσίκη για να αποσταθεροποιήσουν την κυβέρνηση Τσίπρα.

Προφανώς με την ίδια ανία παρακολουθούν οι περισσότεροι τους επικούς λόγους του προέδρου των ΑΝΕΛ Πάνου Καμμένου στην συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου των Ανεξάρτητων Ελλήνων, ο οποίος αφού διαβεβαίωσε ότι κανένα άλλο κόμμα δεν έχει υποστεί τέτοια επίθεση από τα ΜΜΕ, υποσχέθηκε ότι: «*Εμείς τους νταβατζήδες, από τους οποίους ανετράπη η κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή, θα τους στείλουμε και στα σπίτια τους και στα σίδερα*».

Στην συνέχεια, με πολεμικές ιαχές «έδειξε» έναν βασικό στόχο της «κάθαρσης», τον έλληνα «***Εσκομπάρ με 2,5 τόνους τουρκική ηρωίνη και με την εισαγγελέα να έχει ασκήσει ποινική δίωξη για το αδίκημα αυτό που κάποιος προϊστάμενος στον Πειραιά ακόμα την περιεργάζεται αντί να την στείλει στον ανακριτή και ο οποίος κατέχει το 80% των εφημερίδων και των ραδιοφωνικών σταθμών της χώρας***», ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί στους «***Τούρκους ιδιοκτήτες του Σκάι***» που «*ακολουθούν την πολιτική του Ερντογάν και βεβαίως ο κύριος εχθρός είμαστε εμείς. Οι άλλοι όλοι κάπου φοβούνται ή κάπου συμβιβάζονται*». Απτόητος δε και αποφασισμένος να μετατρέψει τους ΑΝΕΛ σε ένα νέο Κούγκι, σχεδόν παραληρώντας, συμπλήρωσε:

«***Εμείς συνεχίζουμε την πορεία μας και***

χει περίπτωση να απομακρυνθούν κάποια ωραία ημέρα των ημερών από την εξουσία. Έστω και για λίγο.

Είναι τόσο αδίστακτοι στην προπαγάνδα, που πράγματι οι μεθοδεύσεις τους είναι τουλάχιστον ασύγκριτες μ' ό,τι έχουμε γνωρίσει στο παρελθόν. Η παράταση από εδώ και πέρα της παραμονής τους στην εξουσία είναι κρίσιμη και θα κάνουν τα πάντα για τον σκοπό αυτό. Τα εκδοτικά, άλλα και επιχειρηματικά συμφέροντα, που τους στηρίζουν όχι μόνο δεν είναι αμελητέα, αλλά αποτελούν μια σταθερή εγγύηση προς αυτή την κατεύθυνση. Η διαγραφή Μίχαλου, προέδρου του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Ελλάδος, από την ΝΔ, είναι ενδεικτική.

Η αντεπίθεση, λοιπόν, έχει ετοιμαστεί ήδη και περιλαμβάνει τους εξής στόχους:

α) επαναφορά της σταυροφορίας κατά της διαπλοκής με διώξεις και προφυλακίσεις λόγου χάρη ενός σημαντικού επιχειρηματία ή ενός τραπεζίτη ή ακόμη και ενός πολιτικού, β) «δωράκια», όπως *μειώσεις συντελεστών φόρων για τις επιχειρήσεις και σχέδιο για αλλαγές στον ΕΝΦΙΑ από το 2019, που θα ικανοποιούν τους μικροϊδιοκτήτες, χορήγηση 13ης σύνταξης για τα Χριστούγεννα, επιδόματα, ρυθμίσεις στα εργατικά δάνεια ή και εξάλειψή τους (αφορούν 80.000 περιπτώσεις) και τέλος αναστολή της περικοπής των συντάξεων που είναι ψηφισμένες για την 1η Ιανουαρίου 2019.*

Η αποχώρηση του ***Ποταμιού*** από το ***Κίνημα Αλλαγής*** είναι σαφώς το σινιάλο για την πολιτική διευθέτηση στο περιβόητο ζήτημα της «δεδηλωμένης», σε περίπτωση που το φθινόπωρο χρειαστεί να κυρωθεί η Συμφωνία των Πρεσπών και να αντικατασταθεί ο κυβερνητικός εταίρος. Το Ποτάμι θα «δώσει» νέο «αίμα» τόσο στον Συριζα όσο και στην ΝΔ, όταν θα έρθει η στιγμή. Αλλά αυτό δεν είναι αποστασία... Μιλάμε, άλλωστε, για ένα κόμμα που κατασκευάστηκε γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Όχι για να ενσωματωθεί σε έναν πολιτικό σχηματισμό, όπως το Κίνημα Αλλαγής, αλλά για να εφοδιάσει με εφεδρείες βασικά τα κόμματα εξουσίας, όπως το Συριζα και τη ΝΔ.

Εν ολίγοις, το καθεστώς Τσίπρα δεν πέφτει μέχρι νεωτέρας.

Όσο για την καλοκαιρινή περίοδο... Το Βυ-

τούρκος υπουργός εξωτερικών Μεβλούτ Τσαβούσογλου, σε συνέντευξή του στο τουρκικό κανάλι NTV, καλεί την Ε.Ε. να εκταμιεύσει άλλα 3 δισ. ευρώ προς την Τουρκία για τους πρόσφυγες, ενώ παράλληλα προειδοποιεί ότι αν δεν αρθεί η βίζα για τους Τούρκους πολίτες, τότε η Άγκυρα θα άρει κι εκείνη τη δέσμευσή της στο προσφυγικό: «***Εάν η Ε.Ε. δεν θέλει, δεν μπορεί να συνεχιστεί έτσι... Τότε και η συμφωνία για το προσφυγικό και η συμφωνία επανεισδοχής δεν θα εφαρμοστούν. Αυτό δεν είναι ούτε απειλή ούτε εκβιασμός. Πρέπει και οι δύο πλευρές να αναλάβουν τις ευθύνες τους***», δήλωσε.

Πολλοί ίσως θα σπεύσουν να χαρακτηρίσουν την «πίεση» αυτή συγκυριακή, ή μια ακόμη απόδειξη των ανατολίτικων παζαριών της τουρκικής διπλωματίας που ενισχύεται από την επανεκλογή Ερντογάν.

Η πραγματικότητα, όμως, είναι πολύ διαφορετική.

«*Είναι ηλίου φαεινότερο ότι η ΕΕ, η οποία με την πολιτική της Τελωνειακής Ένωσης συγκρατεί την Τουρκία στην οικονομική ενδοχώρα της (Hinterland), προσπαθεί να παρεμποδίσει την Τουρκία να ασκήσει πίεση στην Ευρώπη με την δημογραφική δύναμη που διαθέτει διαμέσου του δικαιώματος της ελεύθερης διακίνησης της [δύναμης αυτής] ακολουθώντας πολιτική γεωπολιτιστικού εξοβελισμού αντίθετου προς τον οικονομικό ορθολογισμό και τις πανανθρώπινες αξίες που η ίδια διακήρυξε. Επιχειρείται να περιέλθει η Τουρκία, η οποία [ναι μεν] έχει προσαρτηθεί από οικονομική άποψη μονομερώς στην Ευρώπη, ωστόσο έχει εξοστρακιστεί από γεωπολιτική άποψη, ενώ καταβάλλεται προσπάθεια να τεθεί στην μέγγενη του εκκρεμούς μεταξύ πόλωσης και ολοκλήρωσης. Η μη μετατροπή της εν λόγω μέγγενης σε στρατηγικό αδιέξοδο, εξαρτάται από την ικανότητα της Τουρκίας να θέσει σε εφαρμογή μία ποικιλόμορφη πολιτική εγγύς χερσαίας περιοχής στα πλαίσια ενός μακροπρόθεσμου στρατηγικού σχεδίου*» γράφει ο Αχμέτ Νταβούτο***γλου*** στο τέλος του ογκώδους βιβλίου του ***Το Στρατηγικό Βάθος, Η Διεθνής θέση της Τουρκίας,*** το οποίο εκδόθηκε στην Τουρκία ήδη από το 2001 και αποτελούσε τότε την πανεπιστημιακή του πραγματεία.

Το συμπέρασμα; Η μεταψυχροπολεμική παγκόσμια «τάξη» συνεχίζει να αναδύεται με τους κυρίαρχους να ανταγωνίζονται σκληρά μεταξύ τους για την θέση που μπορούν να λάβουν. Και σε αρκετές περιπτώσεις μέχρι τελικής πτώσεως, μ' ότι αυτό συνεπάγεται για τεράστιους πληθυσμούς. Και ο νοών νοείτο...

ΠΕΡΙ ΑΠΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ή ΓΙΑΤΙ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΠΡΟΩΡΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ..

Τέλη Μαΐου του 2018 και ο λαοπρόβλητος κομμουνιστής ηγέτης Τσίπρας σε ομιλία του στον ΣΕΒ συνδέει την αναγκαιότητα για σταθερότητα στη μεταμνημονιακή εποχή με τον χρόνο διεξαγωγής των εκλογών: «***Η πολιτική σταθερότητα σήμερα είναι κρίσιμος παράγοντας για την έξοδο από την κρίση και την ανάκαμψη της οικονομίας. Οι εκλογές, επομένως, το λέω και από αυτό εδώ το βήμα θα γίνουν στην ώρα τους. Με τη λήξη της θητείας της κυβέρνησης. Και να μην έχει κανείς την οποιαδήποτε αμφιβολία περί αυτού***».

Το μήνυμα, λοιπόν, που μεταφέρθηκε και μέσα στο άντρο των «κακών» καπιταλιστών είναι συγκεκριμένο. Μόνο που ο Τσίπρας είναι απλά ο ταχυδρόμος, ο κομιστής. Οι πραγματικοί αποστολείς είναι οι «άλλοι», οι εκπρόσωποι «της συντηρητικής ευρωπαϊκής νομενκλατούρας», η ΕΚΤ και οι αμερικανοί φίλοι. Όλοι τους πίνουν νερό εδώ και καιρό στ' όνομα του καθεστώτος Τσίπρα, τον θεωρούν για την ώρα αναντικατάστατο, τον βολικότερο και προθυμότερο υπάλληλό τους, όπως αποδείχθηκε άλλωστε όχι μόνο στα οικονομικά ζητήματα, αλλά και με την Συμφωνία των Πρεσπών, με τις εκδουλεύσεις όσον αφορά την βάση της Σούδας και το προσφυγικό.

κών και ακροδεξιών ομάδων, που επιχείρησαν να εισβάλλουν στο γραφείο του βουλευτή των ΑΝΕΛ Κατσίκη για να αποσταθεροποιήσουν την κυβέρνηση Τσίπρα.

Προφανώς με την ίδια ανία παρακολουθούν οι περισσότεροι τους επικούς λόγους του προέδρου των ΑΝΕΛ Πάνου Καμμένου στην συνεδρίαση του Εθνικού Συμβουλίου των Ανεξάρτητων Ελλήνων, ο οποίος αφού διαβεβαίωσε ότι κανένα άλλο κόμμα δεν έχει υποστεί τέτοια επίθεση από τα ΜΜΕ, υποσχέθηκε ότι: «*Εμείς τους νταβατζήδες, από τους οποίους ανετράπη η κυβέρνηση του Κώστα Καραμανλή, θα τους στείλουμε και στα σπίτια τους και στα σίδερα*».

Στην συνέχεια, με πολεμικές ιαχές «έδειξε» έναν βασικό στόχο της «κάθαρσης», τον έλληνα «***Εσκομπάρ με 2,5 τόνους τουρκική ηρωΐνη και με την εισαγγελέα να έχει ασκήσει ποινική δίωξη για το αδίκημα αυτό που κάποιος προϊστάμενος στον Πειραιά ακόμα την περιεργάζεται αντί να την στείλει στον ανακριτή και ο οποίος κατέχει το 80% των εφημερίδων και των ραδιοφωνικών σταθμών της χώρας***», ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί στους «***Τούρκους ιδιοκτήτες του Σκάϊ***» που «*ακολουθούν την πολιτική του Ερντογάν και βεβαίως ο κύριος εχθρός είμαστε εμείς. Οι άλλοι όλοι κάπου φοβούνται ή κάπου συμβιβάζονται*». Απτόητος δε και αποφασισμένος να μετατρέψει τους ΑΝΕΛ σε ένα νέο Κούγκι, σχεδόν παραληρώντας, συμπλήρωσε:

«***Εμείς συνεχίζουμε την πορεία μας και τρώμε απανωτές μαχαιριές. Χτυπάτε. Οι ιδέες είναι σαν τα καρφιά. Όσο περισσότερο χτυπάτε, τόσο πιο βαθιά μπαίνουν στον τοίχο***».

Αν καταλάβαμε καλά ο έλληνας Εσκομπάρ, που θέλει να ρίξει το καθεστώς Τσίπρα με χρήματα από τούρκικη πρέζα είναι ο Μαρινάκης, ενώ ο Σκάι έχει αγοραστεί από τους τούρκους που ακολουθούν την πολιτική Ερντογάν και οι αποστάτες βουλευτές έχουν εξαγοραστεί ή εκβιάζονται από αυτά τα σκοτεινά κέντρα της ακατανόμαστης μαφίας.

και περιλαμβάνει τους εξής στόχους:

α) επαναφορά της σταυροφορίας κατά της διαπλοκής με διώξεις και προφυλακίσεις λόγου χάρη ενός σημαντικού επιχειρηματία ή ενός τραπεζίτη ή ακόμη και ενός πολιτικού, β) «δωράκια», όπως *μειώσεις συντελεστών φόρων για τις επιχειρήσεις και σχέδιο για αλλαγές στον ΕΝΦΙΑ από το 2019, που θα ικανοποιούν τους μικροϊδιοκτήτες, χορήγηση 13ης σύνταξης για τα Χριστούγεννα, επιδόματα, ρυθμίσεις στα εργατικά δάνεια ή και εξάλειψή τους (αφορούν 80.000 περιπτώσεις) και τέλος αναστολή της περικοπής των συντάξεων που είναι ψηφισμένες για την 1η Ιανουαρίου 2019.*

Η αποχώρηση του ***Ποταμιού*** από το ***Κίνημα Αλλαγής*** είναι σαφώς το σινιάλο για την πολιτική διευθέτηση στο περιβόητο ζήτημα της «δεδηλωμένης», σε περίπτωση που το φθινόπωρο χρειαστεί να κυρωθεί η Συμφωνία των Πρεσπών και να αντικατασταθεί ο κυβερνητικός εταίρος. Το Ποτάμι θα «δώσει» νέο «αίμα» τόσο στον Συριζα όσο και στην ΝΔ, όταν θα έρθει η στιγμή. Αλλά αυτό δεν είναι αποστασία... Μιλάμε, άλλωστε, για ένα κόμμα που κατασκευάστηκε γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Όχι για να ενσωματωθεί σε έναν πολιτικό σχηματισμό, όπως το Κίνημα Αλλαγής, αλλά για να εφοδιάσει με εφεδρείες βασικά τα κόμματα εξουσίας, όπως το Συριζα και τη ΝΔ.

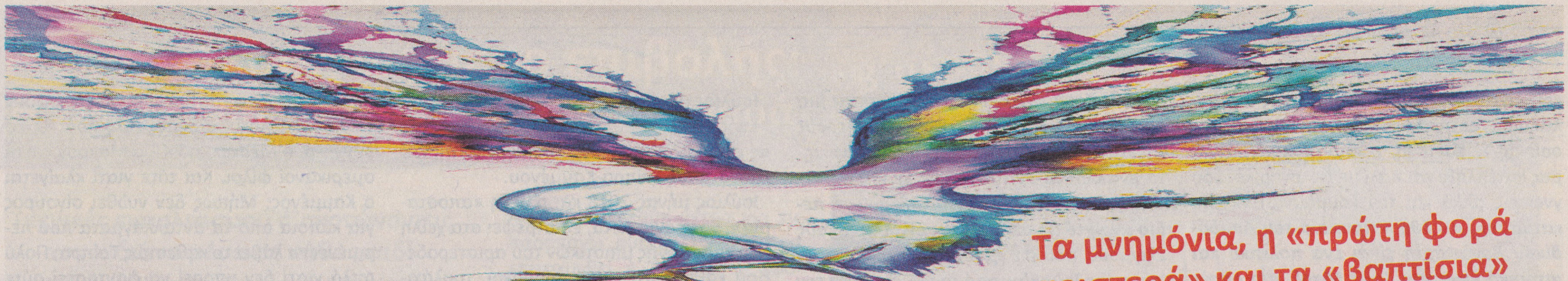
Εν ολίγοις, το καθεστώς Τσίπρα δεν πέφτει μέχρι νεωτέρας.

Όσο για την καλοκαιρινή περίοδο... Το Βυζάντιο θα ωχριά μπροστά σε εκεινα που θα συμφωνηθούν ή θα επιχειρηθούν να συμφωνηθούν πίσω από «κλειστές πόρτες».

Φυσικά τα «αφανή τοις φανερούς τεκμαίρου» και όπως λέει και μια βυζαντινή παροιμία «Ανόητος νεοσσός εκών, δείκνυσι την εαυτού νεοσσιάν» (το ανόητο πουλάκι με την θέλησή του δείχνει την φωλιά του)...

Λεόν

Από το Καστελόριζο έως τις Πρέσπες:

Τα μνημόνια, η «πρώτη φορά αριστερά» και τα «βαπτίσια» της Βαρδαρίας

Είναι φανερό πως κλείνει ένας κύκλος. Ένας κύκλος που ταυτίζεται με την ολοκλήρωση ενός συγκεκριμένου εξουσιαστικού σχεδιασμού. Από την δημιουργία της λεγόμενης «κρίσης», τα όσα ακολούθησαν με την είσοδο στο ΔΝΤ, τα μνημόνια, τις αντιδράσεις, βίαιες και μη, τις κυβερνήσεις που κάθε μία, στον βαθμό που μπορούσε, προώθησε τα σχέδια των αφεντικών της Ενοποιημένης Κυριαρχίας στον Ελλαδικό χώρο, τους εκατοντάδες χιλιάδες, κυρίως νέους, που μετανάστευσαν, την «πρώτη φορά αριστερά», τα capital controls, τις ακόμη απεχθέστερες συνθήκες φτωχοποίησης, μέχρι και τη συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ, είναι ξεκάθαρο πως τα εν λόγω γεγονότα διατρέχει ένας κοινός σχεδιασμός, αλλά και εκτέλεση. Ο σχεδιασμός, αυτός ασφαλώς και αποτελεί το επί μέρους ενός ευρύτερου σχεδίου για τον έλεγχο και την επιβολή σκληρότερων όρων σκλαβιάς στους εξουσιαζόμενους του Βαλκανικού χώρου, αλλά, βεβαίως, συνδέεται και με όσα συμβαίνουν εδώ και χρόνια στη Μέση Ανατολή και στη Βόρειο Αφρική.

Είναι ενδεικτικό της σύνδεσης των μνημονίων με τη συμφωνία για το μακεδονικό πως ο αποχωρήσας από το κόμμα των ΑΝΕΛ, Δημήτρης Καμμένος, δήλωσε ευθαρσώς πως, στην συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής ομάδας, πριν ολοκληρωθεί η ψηφοφορία για την πρόταση μομφής της ΝΔ, ο Πάνος Καμμένος τους ζήτησε να παραμείνουν στην κυβέρνηση, μιας και η αναγνώριση της Βαρδαρίας ως «Βόρεια Μακεδονία», συνδέεται άμεσα με τη μείωση του χρέους. Ασφαλώς, όπως μας φανέρωσαν τα γεγονότα, ούτε αυτό ίσχυσε. Ωστόσο, είναι προφανής η σύνδεση των μνημονίων με την είσοδο στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε των Σκοπίων.

Προτού αναπτύξουμε τις απόψεις μας για τα πρόσφατα

κού προτεκτοράτου, από τους αληθινούς εξουσιαστές της σύγχρονης Δυτικής αυτοκρατορίας και των υπερκρατικών οργανισμών της (ΝΑΤΟ, ΔΝΤ,ΕΕ κτλ) ταυτίζονται απολύτως με τα προαναφερθέντα. Ούτε οι ίδιοι οι ανύπαρκτοι του Σύριζα θα πίστευαν ποτέ, ακόμη και στα πιο τρελλά τους όνειρα, πως θα πάρουν υπουργικά γραφεία ή ότι ο αρχηγός τους θα στρογγυλοκάθεται για χρόνια στους καναπέδες του μεγάρου Μαξίμου. Άρα, οφείλουν τα πάντα στους ευεργέτες τους.

Ποιοί είναι όμως οι ευεργέτες τους; Δεν είναι δύσκολη η απάντηση, αν φέρουμε κατά νου την επίσκεψη Τσίπρα, ως αρχηγού ακόμη της αξιωματικής αντιπολίτευσης, στο ίδρυμα Κλίντον, αλλά και τις απευθείας επαφές του με το ίδρυμα Ροκφέλερ και όλους τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς που σχετίζονται με τα εν λόγω ιδρύματα. Αλλά και στα καθ' ημάς, δεν πέρασαν απαρατήρητες οι στενότατες σχέσεις του με την οικογένεια Αγγελόπουλου, με τον Ιβάν Σαββίδη, με τα γνωστά εκδοτικά συγκροτήματα, με καναλάρχες κ.ά.

Οι ανωτέρω και κυρίως, όπως ήδη ανεφέρθη, όσοι πραγματικά διαθέτουν δική τους εξουσιαστική ατζέντα, εύκολα παρατήρησαν στον Τσίπρα και στο κομματίδιό του των κινηματικών συνιστωσών τα εξής: πως πρόκειται για μια δράκα εναλλακτικών λιγούρηδων, πειναςμένων για εξουσία, υπερήφανων –ανάμεσα στ' άλλα– για τον ανθελληνισμό τους, ικανών να πράξουν ο,τιδήποτε για να μπουν στα υψηλότερα κλιμάκια της εξουσίας. Μιας εξουσίας την οποία αποστερήθηκαν μετά την ήττα του Εμφυλίου μεν, αλλά στην οποία πάντα είχαν το ρόλο τους με την σύμφωνη γνώμη των «νικητών». Παράλληλα, και αυτό είναι ιδιαιτέρως σημαντικό, προώθησαν μέσα από τα λεγόμενα εναλλακτικά ΜΜΕ, κυρίως ιστοτόπους, που

ματικής επικυριαρχίας επί των αγωνιζομένων. Αριστεροί μπορεί να υπάρχουν πολλοί, αλλά οι κομμουνιστές ήταν πάντα μια ισχνή μειοψηφία. Όσοι νομίζουν πως ο Τσίπρας και η παρέα του δεν είναι πραγματικοί κομμουνιστές αλλά «πρόδωσαν» την Αριστερά κάνουν λάθος. Μάλλον για τους εαυτούς τους θα πρέπει να αναρωτηθούν μήπως οι ίδιοι είναι κάτι άλλο.

Οι αμαρτίες της ιστορίας: στα χνάρια της Κομιντέρν

Η ιστορία των κομμουνιστών του ΚΚΕ –από τα σπλάχνα του οποίου προέκυψαν τα εν λόγω φυντάνια– στο ζήτημα της Μακεδονίας είναι γνωστή και πολύ συγκεκριμένη. Τόσο συγκεκριμένη ώστε να δικαιολογείται απόλυτα ο Κουτσούμπας να αποχωρήσει προσχηματικά από τη συζήτηση για το Μακεδονικό. Όταν έχεις λερωμένη τη φωλιά σου, καλύτερα να μη μιλάς. Έτσι κι αλλιώς και οι ιδεολογικοί τους αντίπαλοι προτιμούν τη σιωπή, φανερώνοντας το πόσο βαθιές και ανείπωτες ήταν οι συμφωνίες που δρομολόγησαν την κατάσταση στην Ελλάδα μετά τον Εμφύλιο.

Ήταν η πολιτική, λοιπόν, του Κ.Κ.Ε., που από το Νοέμβριο του 1924 (όταν μαζί με όνομα άλλαζε και τακτική) επιδίωκε τη δημιουργία μιας βαλκανικής Μακεδονίας. Ήταν αυτή η γραμμή που δέχτηκε να υπηρετήσει και επέβαλε με κάθε τρόπο η Κομιντέρν. Η ηγεσία του πρώην ΣΕΚΕ(ΚΚΕ), δηλαδή ο Θωμάς Αποστολίδης κι ο Γιάννης Κορδάτος, απομακρύνθηκε με κάθε τρόπο και στη θέση τους οι Μάξιμος και Πουλιόπουλος ανέλαβαν να μεταμορφώσουν την Ελλαδική Αριστερά σε πειθήνιο όργανο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Έναν αιώνα σχεδόν μετά, αυτή η πολιτική ενεργοποιήθηκε και πάλι και ας μην υπάρχει

Είναι φανερό πως κλείνει ένας κύκλος. Ένας κύκλος που ταυτίζεται με την ολοκλήρωση ενός συγκεκριμένου εξουσιαστικού σχεδιασμού. Από την δημιουργία της λεγόμενης «κρίσης», τα όσα ακολούθησαν με την είσοδο στο ΔΝΤ, τα μνημόνια, τις αντιδράσεις, βίαιες και μη, τις κυβερνήσεις που κάθε μία, στον βαθμό που μπορούσε, προώθησε τα σχέδια των αφεντικών της Ενοποιημένης Κυριαρχίας στον Ελλαδικό χώρο, τους εκατοντάδες χιλιάδες, κυρίως νέους, που μετανάστευσαν, την «πρώτη φορά αριστερά», τα capital controls, τις ακόμη απεχθέστερες συνθήκες φτωχοποίησης, μέχρι και τη συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ, είναι ξεκάθαρο πως τα εν λόγω γεγονότα διατρέχει ένας κοινός σχεδιασμός, αλλά και εκτέλεση. Ο σχεδιασμός, αυτός ασφαλώς και αποτελεί το επί μέρους ενός ευρύτερου σχεδίου για τον έλεγχο και την επιβολή σκληρότερων όρων σκλαβιάς στους εξουσιαζόμενους του Βαλκανικού χώρου, αλλά, βεβαίως, συνδέεται και με όσα συμβαίνουν εδώ και χρόνια στη Μέση Ανατολή και στη Βόρειο Αφρική.

Είναι ενδεικτικό της σύνδεσης των μνημονίων με τη συμφωνία για το μακεδονικό πως ο αποχωρήσας από το κόμμα των ΑΝΕΛ, Δημήτρης Καμμένος, δήλωσε ευθαρσώς πως, στην συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής ομάδας, πριν ολοκληρωθεί η ψηφοφορία για την πρόταση μομφής της ΝΔ, ο Πάνος Καμμένος τους ζήτησε να παραμείνουν στην κυβέρνηση, μιας και η αναγνώριση της Βαρδαρίας ως «Βόρεια Μακεδονία», συνδέεται άμεσα με τη μείωση του χρέους. Ασφαλώς, όπως μας φανέρωσαν τα γεγονότα, ούτε αυτό ίσχυσε. Ωστόσο, είναι προφανής η σύνδεση των μνημονίων με την είσοδο στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε των Σκοπίων.

Προτού αναπτύξουμε τις απόψεις μας για τα πρόσφατα γεγονότα, είναι απαραίτητο να ξεδιπλώσουμε κάποιες σκέψεις για το πώς λειτουργεί εν γένει η εξουσία, αλλά, ειδικότερα, για το τι μπορούν να προσφέρουν φαινομενικά ασήμαντοι παράγοντες της πολιτικής στο προχώρημα σημαντικότατων εξουσιαστικών σχεδιασμών στην ευρύτερη γεωπολιτική σκακιέρα.

Είναι ιστορικά τεκμηριωμένο πως όταν η εξουσία δυσκολεύεται, για τον έναν ή τον άλλον λόγο, να προωθήσει είτε επί μέρους είτε ολοκλήρου σημαντικούς σχεδιασμούς της, «επιστρατεύει» τους «άφθαρτους», τους «αγωνιστές», τους «ριζοσπάστες». Και όσο πιο τιποτένιοι είναι, τόσο το καλύτερο για αυτήν, καθώς ως τιποτένιοι όταν θα τους δοθεί η ευκαιρία να γίνουν, έστω για λίγο, κυβέρνηση, θα χρωστούν στους ευεργέτες τους κυριολεκτικά τα πάντα. Τα παραδείγματα τόσο από την παγκόσμια, όσο κι από την καθ' ημάς πραγματικότητα, είναι πολλά.

Ασφαλώς και οι λέξεις «άφθαρτοι», «αγωνιστές» και κού προτεκτοράτου, από τους αληθινούς εξουσιαστές της σύγχρονης Δυτικής αυτοκρατορίας και των υπερκρατικών οργανισμών της (ΝΑΤΟ, ΔΝΤ,ΕΕ κτλ) ταυτίζονται απολύτως με τα προαναφερθέντα. Ούτε οι ίδιοι οι ανύπαρκτοι του Σύριζα θα πίστευαν ποτέ, ακόμη και στα πιο τρελλά τους όνειρα, πως θα πάρουν υπουργικά γραφεία ή ότι ο αρχηγός τους θα στρογγυλοκάθεται για χρόνια στους καναπέδες του μεγάρου Μαξίμου. Άρα, οφείλουν τα πάντα στους ευεργέτες τους.

Ποιοί είναι όμως οι ευεργέτες τους; Δεν είναι δύσκολη η απάντηση, αν φέρουμε κατά νου την επίσκεψη Τσίπρα, ως αρχηγού ακόμη της αξιωματικής αντιπολίτευσης, στο ίδρυμα Κλίντον, αλλά και τις απευθείας επαφές του με το ίδρυμα Ροκφέλερ και όλους τους εξουσιαστικούς μηχανισμούς που σχετίζονται με τα εν λόγω ιδρύματα. Αλλά και στα καθ' ημάς, δεν πέρασαν απαρατήρητες οι στενότατες σχέσεις του με την οικογένεια Αγγελόπουλου, με τον Ιβάν Σαββίδη, με τα γνωστά εκδοτικά συγκροτήματα, με καναλάρχες κ.ά.

Οι ανωτέρω και κυρίως, όπως ήδη ανεφέρθη, όσοι πραγματικά διαθέτουν δική τους εξουσιαστική ατζέντα, εύκολα παρατήρησαν στον Τσίπρα και στο κομματίδιό του των κινηματικών συνιστωσών τα εξής: πως πρόκειται για μια δράκα εναλλακτικών λιγούρηδων, πεινασμένων για εξουσία, υπερήφανων –ανάμεσα στ' άλλα– για τον ανθελληνισμό τους, ικανών να πράξουν ο,τιδήποτε για να μπουν στα υψηλότερα κλιμάκια της εξουσίας. Μιας εξουσίας την οποία αποστερήθηκαν μετά την ήττα του Εμφυλίου μεν, αλλά στην οποία πάντα είχαν το ρόλο τους με την σύμφωνη γνώμη των «νικητών». Παράλληλα, και αυτό είναι ιδιαιτέρως σημαντικό, προώθησαν μέσα από τα λεγόμενα εναλλακτικά ΜΜΕ, κυρίως ιστοτόπους, που ελέγχουν άμεσα ή έμμεσα, την ανάγκη να στηριχτεί ο Σύριζα, να ενισχυθεί τόσο εκλογικά, όσο και κομματικά. Όπερ και εγένετο.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Θα ήταν περιττό να επαναλάβουμε όσα συνέβησαν από το καλοκαίρι του '15, μέχρι σήμερα. Η ουσία είναι πως πλήθη ανθρώπων –πολλοί εξ αυτών ασφαλώς θα είχαν συμμετοχή και στις αντιμνημονιακές διαδηλώσεις– «ακούμπησαν» τις ελπίδες τους στην προοπτική μιας «κυβερνώσας αριστεράς». Οι κομμουνιστές του Σύριζα, καθώς και η φοβερή και τρομερή πασοκαρία, που τους συνεπικουρεί, οδήγησαν –όπως οι «ένδοξοι» πολιτικοί τους πρόγονοι του ΚΚΕ, του ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ– όλους αυτούς τους ανθρώπους σε μια προσχεδιασμένη ήττα, σε μια συναισθηματική, ηθική και υλική συντριβή πάνω στην οποία βασίστηκε η άνετη και αναίμακτη προώθηση των μνημονιακών σχεδίων από το 2015 και μετά. Όσοι γνωρίζουν από κινηματικές διαδικασίες ματικής επικυριαρχίας επί των αγωνιζομένων. Αριστεροί μπορεί να υπάρχουν πολλοί, αλλά οι κομμουνιστές ήταν πάντα μια ισχνή μειοψηφία. Όσοι νομίζουν πως ο Τσίπρας και η παρέα του δεν είναι πραγματικοί κομμουνιστές αλλά «πρόδωσαν» την Αριστερά κάνουν λάθος. Μάλλον για τους εαυτούς τους θα πρέπει να αναρωτηθούν μήπως οι ίδιοι είναι κάτι άλλο.

Οι αμαρτίες της ιστορίας: στα χνάρια της Κομιντέρν

Η ιστορία των κομμουνιστών του ΚΚΕ –από τα σπλάχνα του οποίου προέκυψαν τα εν λόγω φυντάνια– στο ζήτημα της Μακεδονίας είναι γνωστή και πολύ συγκεκριμένη. Τόσο συγκεκριμένη ώστε να δικαιολογείται απόλυτα ο Κουτσούμπας να αποχωρήσει προσχηματικά από τη συζήτηση για το Μακεδονικό. Όταν έχεις λερωμένη τη φωλιά σου, καλύτερα να μη μιλάς. Έτσι κι αλλιώς και οι ιδεολογικοί τους αντίπαλοι προτιμούν τη σιωπή, φανερώνοντας το πόσο βαθιές και ανείπωτες ήταν οι συμφωνίες που δρομολόγησαν την κατάσταση στην Ελλάδα μετά τον Εμφύλιο.

Ήταν η πολιτική, λοιπόν, του Κ.Κ.Ε., που από το Νοέμβριο του 1924 (όταν μαζί με όνομα άλλαζε και τακτική) επιδίωκε τη δημιουργία μιας βαλκανικής Μακεδονίας. Ήταν αυτή η γραμμή που δέχτηκε να υπηρετήσει και επέβαλε με κάθε τρόπο η Κομιντέρν. Η ηγεσία του πρώην ΣΕΚΕ(ΚΚΕ), δηλαδή ο Θωμάς Αποστολίδης κι ο Γιάννης Κορδάτος, απομακρύνθηκε με κάθε τρόπο και στη θέση τους οι Μάξιμος και Πουλιόπουλος ανέλαβαν να μεταμορφώσουν την Ελλαδική Αριστερά σε πειθήνιο όργανο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Έναν αιώνα σχεδόν μετά, αυτή η πολιτική ενεργοποιήθηκε και πάλι και ας μην υπάρχει Κομμουνιστική, αλλά, ουσιαστικά Διεθνής της Ενοποιημένης Κυριαρχίας.

Είναι γνωστό, επίσης, πως κατά το τέλος του Εμφυλίου το 1949 το ΚΚΕ υιοθέτησε την άποψη περί αυτοδιάθεσης της Μακεδονίας, προκαλώντας μεγάλο αριθμό λιποταξιών από την πλευρά των Ελληνικής καταγωγής μαχητών του ΔΣΕ. Επίσης, μεγάλος αριθμός των μαχητών του ΔΣΕ ήταν Σλαβομακεδόνες, μεταξύ των οποίων αρκετοί πρώην κομιτατζήδες οι οποίοι συνεργάστηκαν με τις δυνάμεις του Άξονα κατά τη διάρκεια της Κατοχής. Κάποια στιγμή υπολογίζεται πως έφτασαν να είναι το 30% του συνόλου των μαχητών. Η σχέση τους με τους Έλληνες συντρόφους τους συχνά ήταν αμήχανη έως και ανταγωνιστική για μια θέση στον «ήλιο» του κόμματος, πράγμα που οδηγούσε σε προστριβές, τις οποίες τελικώς δεν μπόρεσε να ελέγξει αποτελεσματικά ούτε το ΚΚΕ. Ειδικότερα, μετά από την «προδοσία του Τίτο» το 1948 και την αποχώρησή

σκληρότερων όρων σκλαβιάς στους εξουσιαζόμενους του Βαλκανικού χώρου, αλλά, βεβαίως, συνδέεται και με όσα συμβαίνουν εδώ και χρόνια στη Μέση Ανατολή και στη Βόρειο Αφρική.

Είναι ενδεικτικό της σύνδεσης των μνημονίων με τη συμφωνία για το μακεδονικό πως ο αποχωρήσας από το κόμμα των ΑΝΕΛ, Δημήτρης Καμμένος, δήλωσε ευθαρσώς πως, στην συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής ομάδας, πριν ολοκληρωθεί η ψηφοφορία για την πρόταση μομφής της ΝΔ, ο Πάνος Καμμένος τους ζήτησε να παραμείνουν στην κυβέρνηση, μιας και η αναγνώριση της Βαρδαρίας ως «Βόρεια Μακεδονία», συνδέεται άμεσα με τη μείωση του χρέους. Ασφαλώς, όπως μας φανέρωσαν τα γεγονότα, ούτε αυτό ίσχυσε. Ωστόσο, είναι προφανής η σύνδεση των μνημονίων με την είσοδο στο ΝΑΤΟ και στην Ε.Ε των Σκοπίων.

Προτού αναπτύξουμε τις απόψεις μας για τα πρόσφατα γεγονότα, είναι απαραίτητο να ξεδιπλώσουμε κάποιες σκέψεις για το πώς λειτουργεί εν γένει η εξουσία, αλλά, ειδικότερα, για το τι μπορούν να προσφέρουν φαινομενικά ασήμαντοι παράγοντες της πολιτικής στο προχώρημα σημαντικότατων εξουσιαστικών σχεδιασμών στην ευρύτερη γεωπολιτική σκακιέρα.

Είναι ιστορικά τεκμηριωμένο πως όταν η εξουσία δυσκολεύεται, για τον έναν ή τον άλλον λόγο, να προωθήσει είτε επί μέρους είτε εξ ολοκλήρου σημαντικούς σχεδιασμούς της, «επιστρατεύει» τους «άφθαρτους», τους «αγωνιστές», τους «ριζοσπάστες». Και όσο πιο τιποτένιοι είναι, τόσο το καλύτερο για αυτήν, καθώς ως τιποτένιοι όταν θα τους δοθεί η ευκαιρία να γίνουν, έστω για λίγο, κυβέρνηση, θα χρωστούν στους ευεργέτες τους κυριολεκτικά τα πάντα. Τα παραδείγματα τόσο από την παγκόσμια, όσο κι από την καθ' ημάς πραγματικότητα, είναι πολλά.

Ασφαλώς και οι λέξεις «άφθαρτοι», «αγωνιστές» και «ριζοσπάστες» μπήκαν, ως όφειλαν, σε εισαγωγικά. Ας μη γελιόμαστε, η πολιτική, ως άτμητος και ενιαίος άξονας, συναπαρτίζεται ισόποσα τόσο από τους πολιτικούς «πρώτης γραμμής», όσο και από «αγωνιστές», που είτε ελέγχουν είτε προσπαθούν να ελέγξουν, κάθε κοινωνική δράση που εχθρεύεται την εξουσία. Ως εκ τούτου, πολλές φορές, είναι εξ ίσου χρήσιμος, αν όχι περισσότερο, ένας κινηματικός παράγοντας, από έναν εν ενεργεία υπουργό. Και αυτό οι μηχανισμοί αφομοίωσης του κράτους το γνωρίζουν πολύ καλά.

Ας γίνουμε όμως πιο συγκεκριμένοι. Οι λόγοι που στην κουστωδία του Σύριζα δόθηκε η διαχείριση του Ελλαδιστα καθ' ημάς, δεν πέρασαν απαρατήρητες οι στενότατες σχέσεις του με την οικογένεια Αγγελόπουλου, με τον Ιβάν Σαββίδη, με τα γνωστά εκδοτικά συγκροτήματα, με καναλάρχες κ.ά.

Οι ανωτέρω και κυρίως, όπως ήδη ανεφέρθη, όσοι πραγματικά διαθέτουν δική τους εξουσιαστική ατζέντα, εύκολα παρατήρησαν στον Τσίπρα και στο κομματίδιό του των κινηματικών συνιστωσών τα εξής: πως πρόκειται για μια δράκα εναλλακτικών λιγούρηδων, πεινασμένων για εξουσία, υπερήφανων –ανάμεσα στ' άλλα– για τον ανθελληνισμό τους, ικανών να πράξουν ο,τιδήποτε για να μπουν στα υψηλότερα κλιμάκια της εξουσίας. Μιας εξουσίας την οποία αποστερήθηκαν μετά την ήττα του Εμφυλίου μεν, αλλά στην οποία πάντα είχαν το ρόλο τους με την σύμφωνη γνώμη των «νικητών». Παράλληλα, και αυτό είναι ιδιαιτέρως σημαντικό, προώθησαν μέσα από τα λεγόμενα εναλλακτικά ΜΜΕ, κυρίως ιστοτόπους, που ελέγχουν άμεσα ή έμμεσα, την ανάγκη να στηριχτεί ο Σύριζα, να ενισχυθεί τόσο εκλογικά, όσο και κομματικά. Όπερ και εγένετο.

Η συνέχεια είναι γνωστή. Θα ήταν περιττό να επαναλάβουμε όσα συνέβησαν από το καλοκαίρι του '15, μέχρι σήμερα. Η ουσία είναι πως πλήθη ανθρώπων –πολλοί εξ αυτών ασφαλώς θα είχαν συμμετοχή και στις αντιμνημονιακές διαδηλώσεις– «ακούμπησαν» τις ελπίδες τους στην προοπτική μιας «κυβερνώσας αριστεράς». Οι κομμουνιστές του Σύριζα, καθώς και η φοβερή και τρομερή πασοκαρία, που τους συνεπικουρεί, οδήγησαν –όπως οι «ένδοξοι» πολιτικοί τους πρόγονοι του ΚΚΕ, του ΕΛΑΣ και του ΔΣΕ– όλους αυτούς τους ανθρώπους σε μια προσχεδιασμένη ήττα, σε μια συναισθηματική, ηθική και υλική συντριβή πάνω στην οποία βασίστηκε η άνετη και αναίμακτη προώθηση των μνημονιακών σχεδίων από το 2015 και μετά. Όσοι γνωρίζουν από κινηματικές διαδικασίες γνωρίζουν από πρώτο χέρι τη μαστοριά τους στο να μετατρέπουν τις «νίκες» σε «ήττες» και τις «ήττες» σε «νίκες». Αλλά, κυρίως, στο να οδηγούν έντεχνα και ύπουλα στην συντριβή ευρύτερων κοινωνικών κομματιών και άρα στην ενδυνάμωση της εξουσίας την ώρα που διατυμπανίζουν πως αγωνίζονται.

Δεν αναφερόμαστε τυχαία σε κομμουνιστές και όχι εν γένει σε αριστερούς. Η έννοια του αριστερού είναι αρκετά θολή ενώ του κομμουνιστή απολύτως συγκεκριμένη. Είναι μια συγκεκριμένη μέθοδος κατάκτησης της εξουσίας δια της στρατηγικής διαχείρισης και εκμετάλλευσης των διαφόρων υπαρκτών κοινωνικών ζητημάτων και της κομ-

συζήτηση για το Μακεδονικό. Όταν έχεις λερωμένη τη φωλιά σου, καλύτερα να μη μιλάς. Έτσι κι αλλιώς και οι ιδεολογικοί τους αντίπαλοι προτιμούν τη σιωπή, φανερώνοντας το πόσο βαθιές και ανείπωτες ήταν οι συμφωνίες που δρομολόγησαν την κατάσταση στην Ελλάδα μετά τον Εμφύλιο.

Ήταν η πολιτική, λοιπόν, του Κ.Κ.Ε., που από το Νοέμβριο του 1924 (όταν μαζί με όνομα άλλαζε και τακτική) επιδίωκε τη δημιουργία μιας βαλκανικής Μακεδονίας. Ήταν αυτή η γραμμή που δέχτηκε να υπηρετήσει και επέβαλε με κάθε τρόπο η Κομιντέρν. Η ηγεσία του πρώην ΣΕΚΕ(ΚΚΕ), δηλαδή ο Θωμάς Αποστολίδης κι ο Γιάννης Κορδάτος, απομακρύνθηκε με κάθε τρόπο και στη θέση τους οι Μάξιμος και Πουλιόπουλος ανέλαβαν να μεταμορφώσουν την Ελλαδική Αριστερά σε πειθήνιο όργανο της Κομμουνιστικής Διεθνούς. Έναν αιώνα σχεδόν μετά, αυτή η πολιτική ενεργοποιήθηκε και πάλι και ας μην υπάρχει Κομμουνιστική, αλλά, ουσιαστικά Διεθνής της Ενοποιημένης Κυριαρχίας.

Είναι γνωστό, επίσης, πως κατά το τέλος του Εμφυλίου το 1949 το ΚΚΕ υιοθέτησε την άποψη περί αυτοδιάθεσης της Μακεδονίας, προκαλώντας μεγάλο αριθμό λιποταξιών από την πλευρά των Ελληνικής καταγωγής μαχητών του ΔΣΕ. Επίσης, μεγάλος αριθμός των μαχητών του ΔΣΕ ήταν Σλαβομακεδόνες, μεταξύ των οποίων αρκετοί πρώην κομιτατζήδες οι οποίοι συνεργάστηκαν με τις δυνάμεις του Άξονα κατά τη διάρκεια της Κατοχής. Κάποια στιγμή υπολογίζεται πως έφτασαν να είναι το 30% του συνόλου των μαχητών. Η σχέση τους με τους Έλληνες συντρόφους τους συχνά ήταν από αμήχανη έως και ανταγωνιστική για μια θέση στον "ήλιο" του κόμματος, πράγμα που οδηγούσε σε προστριβές, τις οποίες τελικώς δεν μπόρεσε να ελέγξει αποτελεσματικά ούτε το ΚΚΕ. Ειδικότερα, μετά από την «προδοσία του Τίτο» το 1948 και την αποχώρησή του από την Κομιντέρν, το ΚΚΕ προχώρησε και σε εκκαθαρίσεις πολλών Σλαβόφωνων αρκετοί από τους οποίους κατευθύνθηκαν προς την πρώην Γιουγκοσλαβία. Η τελική ήττα του ΚΚΕ υποχρέωσε τα εναπομείναντα κομμάτια των Σλαβομακεδόνων μαχητών του να περάσουν στην περιοχή των Σκοπίων.

Έχοντας –πολύ συνοπτικά βέβαια– υπ' όψιν όλα τα παραπάνω, γίνεται φανερό πως σήμερα βρισκόμαστε ενώπιον φαντασμάτων του παρελθόντος. Οι γόνοι των Σλάβων πρώην κομμουνιστών του ΔΣΕ αποτελούν μέρος των σημερινών υπερεθνικιστών των Σκοπίων. Κι αυτοί που υπέγραψαν τη συμφωνία σήμερα είναι οι ιδεολογικοί

γόνοι αυτών που προωθούσαν κατά τον Εμφύλιο την αυτονομία της Μακεδονίας, πράγμα που εν' μέρει θα πετύχαιναν φυσικά, εάν κέρδιζαν. Ουσιαστικά θα μιλούσαμε τότε για μια ημι-κρατική οντότητα υπό την κυριαρχία του ΚΚΕ στο χώρο της Δυτικής Μακεδονίας η οποία φυσικά θα ήταν τόσο εξαρτώμενη από τον Τίτο, ώστε επί της ουσίας η Γιουγκοσλαβία θα επεκτεινόταν προς το νότο. Οπότε, η καχυποψία του μετεμφυλιακού κράτους για τους Σλαβομακεδόνες που παρέμειναν στην επικράτειά του ήταν δεδομένη, πράγμα που βεβαίως είχε επιπτώσεις στους ίδιους.

Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να βάλουμε και τους προσφυγικούς πληθυσμούς των Ποντίων και των Μικρασιατών που κατέκλυσαν τη Μακεδονία μετά τη Μικρασιατική καταστροφή. Η στάση αυτών των ανθρώπων –είτε ήταν Αριστεροί είτε όχι– ήταν πολύ απλή: είχαν πολύ νωπή την οδυνηρή εμπειρία της απώλειας μιας πατρίδας και δεν είχαν απολύτως καμία διάθεση να απωλέσουν και μία δεύτερη. Αυτό ήταν καθοριστικό για τη στάση τους τόσο κατά τον Ελληνο-ιταλικό πόλεμο του 1940 όσο και κατά τις Μακεδονικές εμφυλιακές φιλοδοξίες του ΚΚΕ, οπότε και πολλοί από αυτούς αποσκίρτησαν από τις τάξεις του. Ουσιαστικά ο σχεδιασμός της Μικρασιατικής καταστροφής λειτούργησε αποτρεπτικά –άθελά του βέβαια– για τον σχεδιασμό της δημιουργίας μιας ξεχωριστής Μακεδονικής κρατικής οντότητας. Από τη στιγμή που συμπαγείς Ελληνικοί πληθυσμοί ήρθαν στη Μακεδονία καθιστώντας το Ελληνικό στοιχείο απολύτως πλειοψηφικό, το να αυτονομηθεί αυτή ως προς το Ελληνικό κράτος, γινόταν μια δύσκολη υπόθεση.

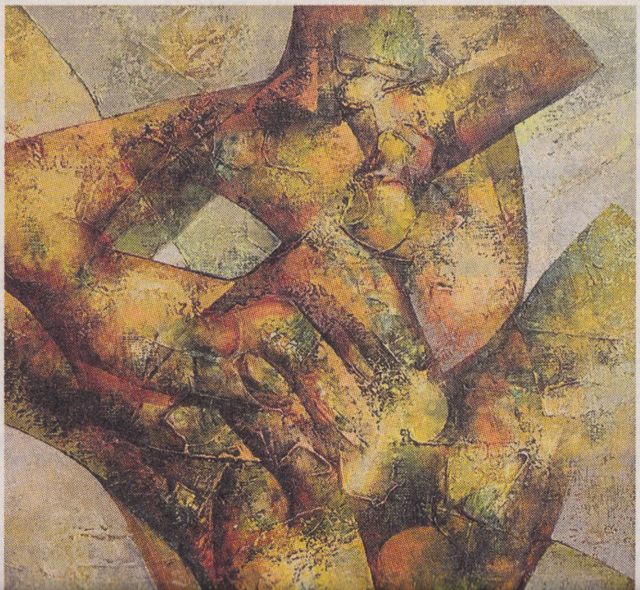
Όταν στα μυαλά των ανθρώπων το παρελθόν δεν τελειώνει τότε το μόνο μέλλον γίνεται το παρελθόν. Οπότε, ας έχουμε υπ' όψιν μας την ιστορία.

Η κρυφή γοητεία της πόλωσης: όποιος δεν είναι μαζί μας είναι φασίστας

Επιστρέφοντας στο σήμερα, το δούναι και λαβείν της συναλλαγής του Σύριζα με τα αληθινά αφεντικά του πλανήτη μπορεί να συνοψισθεί στα εξής λόγια: «εμείς μπορούμε να ελέγξουμε τις κοινωνικές αντιδράσεις, γιατί έχουμε στο χέρι μας, έμμεσα ή άμεσα, άπαντες τους συνδικαλιστικούς φορείς, αλλά, το κυριότερο, εδώ και χρόνια, με τις διάφορες συνιστώσες, γκρούπες και γκρουπούσκουλα και έπειτα να τον «αδειάσεις», αποποιούμενος οποιανδήποτε σχέση. Εξ άλλου, είναι γνωστός ο ρόλος της Χ.Α, ως «αντίπαλο δέος» της «πρώτης φοράς αριστερά». Η απολύτως τεχνητή πόλωση τρέφει πολιτικά και ψηφοθηρικά και τους δύο. Ας μη λησμονούμε επίσης ότι επί κυβερνήσεως Συριζανέλ διεκόπη η προφυλάκιση τους. Βέβαια, το δικαστήριο εκκρεμεί, με ό,τι σημαίνει αυτό, για ενδεχόμενους εκβιασμούς και παρασκηνιακές συμφωνίες.

Το ζήτημα της πόλωσης είναι σημαντικό, μιας και αυτό διατρέχει ιστορικά τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις τουλάχιστον του τελευταίου αιώνα στον Ελλαδικό χώρο. Πρόκειται για το ίδιο απλοϊκό μεν, αλλά πολύ αποτελεσματικό πολιτικό «παιχνίδι» των εξουσιαστών, που οδήγησε τόσο στην Μικρασιατική καταστροφή, όσο και στην Εμφύλια ανθρωποσφαγή. Στην πρώτη περίπτωση είχαμε την ακραία πόλωση ανάμεσα σε βενιζελικούς και αντιβενιζελικούς, στην δεύτερη μια εξίσου ακραία πόλωση ανάμεσα στους αποκαλούμενους μοναρχοφασίστες και στους σταλινικούς. Το αποτέλεσμα ήταν το σύνολο του κόσμου μαζί με όλες τις διαφορετικές απόψεις και πρακτικές να συνθλιβεί κυριολεκτικά ανάμεσα στα κατασκευασμένα αυτά δίπολα.

Αν κάνουμε την αναλογία με το σήμερα, θα δούμε πως επιχειρείται –και σε μεγάλο βαθμό έχει επιτευχθεί– ίδι-

Σήμερα έχουμε –τηρουμένων των αναλογιών βέβαια– μια αντίστοιχη πραγματικότητα. Πρώτον, υπάρχουν πάρα πολλοί εγχώριοι εξουσιαστές που δεν ατενίζουν με σιγουριά το μέλλον τους καθώς είναι παραφορτωμένοι με τα εγκλήματα της εποχής των Μνημονίων. Βρίσκονται στην ίδια θέση με τους δωσίλογους της Κατοχής, καθώς τίποτα ακόμη δεν έχει τελειώσει. Δεύτερον, όλος ο Ελλαδικός χώρος έχει συμπληρώσει σχεδόν μια δεκαετία στη βάσανο του οικονομικού πολέμου και την ανηλεή εξαπάτηση και κανείς δεν μπορεί να υπολογίζει από αυτό το σημείο και μετά στην Ιώβεια υπομονή του. Τρίτον, ο Διεθνής παράγοντας με προεξάρχοντες τους Αμερικανούς και Γερμανούς επιθυμούν τον ασφυκτικότερο έλεγχο των Βαλκανίων, έχοντας εξασφαλίσει –απ' ότι φαίνεται– και μια καταρχήν συμφωνία με τους Ρώσσους.

Εν' ολίγοις, όταν συσσωρεύονται τέτοιου μεγέθους ζητήματα, ο συνήθης τρόπος διαχείρισής τους είναι η καλλιέργεια εμφυλιοπολεμικών συνθηκών στον κοινωνικό χώρο. Εξ ου και η αιτιολόγηση της πόλωσης. Μόνον που πλέον οι εποχές δεν είναι και τόσο ίδιες. Δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή επαρκής «κοινωνική μαγιά» που θα ήταν ικανή να αποπροσανατολιστεί σε αυτήν την κατεύθυνση, οπότε κανείς δεν πρέπει να φοβάται. Πιο πολύ επισείουν την σκιά μιας εμφυλιοπολεμικής κατάστασης, χρησιμοποιώντας την ως φάντασμα. Προσπαθούν να τρομοκρατήσουν με τις σκιές και να διαχειριστούν τον παραγόμενο φόβο. Τίποτε άλλο δεν μπορούν να κάνουν· οπότε τα πράγματα αυτή τη στιγμή είναι πολύ δύσκολα για τους εγχώριους εξουσιαστές κι ας μην το δείχνουν.

Κάτω από το όνομα υπάρχει πλούτος, κάτω από την αδερφοσύνη των λαών πολύ αίμα

Ο «Ιανός» τής διεθνούς κυριαρχίας επεδίωκε πάντοτε μια διέξοδο στο Αιγαίο. Αυτή τη φορά, όπως φαίνεται, όχι μόνο για να περνούν ανεμπόδιστα τα εμπορεύματα από τα λιμάνια της Μακεδονίας στην Κεντρική Ευρώπη, αλλά και επειδή, πλέον, χρειάζεται να κυκλοφορούν ανεμπόδιστα τα κοιτάσματα αερίου και άλλων τιμαλφών του υπεδάφους, απαραίτητων για να συνεχίζουμε να καλπάζουμε στο άρμα της τεχνολογίας πάνω από το πτώμα της γης. Η δημιουργία Ειδικής Οικονομικής Ζώνης (ΕΟΖ), με επίκεντρο τη Θεσσαλονίκη, στα πλαίσια της «Ευρώπης των Περιφερειών» αποτελεί διακαή πόθο των αυτοκρατόρων

ρομακεδόνες που παρέμειναν στην επικράτεια του ήταν δεδομένη, πράγμα που βεβαίως είχε επιπτώσεις στους ίδιους.

Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να βάλουμε και τους προσφυγικούς πληθυσμούς των Ποντίων και των Μικρασιατών που κατέκλυσαν τη Μακεδονία μετά τη Μικρασιατική καταστροφή. Η στάση αυτών των ανθρώπων –είτε ήταν Αριστεροί είτε όχι– ήταν πολύ απλή: είχαν πολύ νωπή την οδυνηρή εμπειρία της απώλειας μιας πατρίδας και δεν είχαν απολύτως καμία διάθεση να απωλέσουν και μία δεύτερη. Αυτό ήταν καθοριστικό για τη στάση τους τόσο κατά τον Ελληνο-ιταλικό πόλεμο του 1940 όσο και κατά τις Μακεδονικές εμφυλιακές φιλοδοξίες του ΚΚΕ, οπότε και πολλοί από αυτούς αποσκίρτησαν από τις τάξεις του. Ουσιαστικά ο σχεδιασμός της Μικρασιατικής καταστροφής λειτούργησε αποτρεπτικά –άθελά του βέβαια– για τον σχεδιασμό της δημιουργίας μιας ξεχωριστής Μακεδονικής κρατικής οντότητας. Από τη στιγμή που συμπαγείς Ελληνικοί πληθυσμοί ήρθαν στη Μακεδονία καθιστώντας το Ελληνικό στοιχείο απολύτως πλειοψηφικό, το να αυτονομηθεί αυτή ως προς το Ελληνικό κράτος, γινόταν μια δύσκολη υπόθεση.

Όταν στα μυαλά των ανθρώπων το παρελθόν δεν τελειώνει τότε το μόνο μέλλον γίνεται το παρελθόν. Οπότε, ας έχουμε υπ' όψιν μας την ιστορία.

Η κρυφή γοητεία της πόλωσης: όποιος δεν είναι μαζί μας είναι φασίστας

Επιστρέφοντας στο σήμερα, το δούναι και λαβείν της συναλλαγής του Σύριζα με τα αληθινά αφεντικά του πλανήτη μπορεί να συνοψισθεί στα εξής λόγια: «εμείς μπορούμε να ελέγξουμε τις κοινωνικές αντιδράσεις, γιατί έχουμε στο χέρι μας, έμμεσα ή άμεσα, άπαντες τους συνδικαλιστικούς φορείς, αλλά, το κυριότερο, εδώ και χρόνια, με τις διάφορες συνιστώσες, γκρούπες και γκρουπούσκουλα που διαθέτουμε, έχουμε μετατρέψει το αναρχικό/αντιεξουσιαστικό εν Ελλάδι ρεύμα σε ένα ακίνδυνο για την εξουσία αριστερίστικο κίνημα. Δώστε μας, λοιπόν, τις κυβερνητικές καρέκλες, δώστε στους πειναλέους κουταλοφόρους μας καλοπληρωμένες θέσεις στις ΜΚΟ σας και εμείς θα κάνουμε Ο,ΤΙΔΗΠΟΤΕ μας ζητήσετε». Ο στόχος ήταν και είναι πάντα η εξουσία και ο έλεγχος κοινωνικών κομματιών η στρατηγική για την κατάκτησή της.

Ας δούμε τώρα το συγκεκριμένο γεγονός, δηλαδή την επαίσχυντη συμφωνία της κυβέρνησης Συριζανέλ με το κράτος της Βαρδαρίας. Κατ' αρχάς, γεννάται το εύλογο ερώτημα πώς είναι δυνατόν, κάθε φορά που το κράτος δυσκολεύεται να επιβάλει στην κοινωνία επιπλέον απεχθείς όρους σκλαβιάς, να εμφανίζεται ένας χρήσιμος «λαγός», φαινομενικά «από το πουθενά», και με τις πράξεις ή τα λεγόμενα του να προσπαθεί να αποπροσανατολίσει

Το ζήτημα της πόλωσης είναι σημαντικό, μιας και αυτό διατρέχει ιστορικά τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις τουλάχιστον του τελευταίου αιώνα στον Ελλαδικό χώρο. Πρόκειται για το ίδιο απλοϊκό μεν, αλλά πολύ αποτελεσματικό πολιτικό «παιχνίδι» των εξουσιαστών, που οδήγησε τόσο στην Μικρασιατική καταστροφή, όσο και στην Εμφύλια ανθρωποσφαγή. Στην πρώτη περίπτωση είχαμε την ακραία πόλωση ανάμεσα σε βενιζελικούς και αντιβενιζελικούς, στην δεύτερη μια εξίσου ακραία πόλωση ανάμεσα στους αποκαλούμενους μοναρχοφασίστες και στους σταλινικούς. Το αποτέλεσμα ήταν το σύνολο του κόσμου μαζί με όλες τις διαφορετικές απόψεις και πρακτικές να συνθλιβεί κυριολεκτικά ανάμεσα στα κατασκευασμένα αυτά δίπολα.

Αν κάνουμε την αναλογία με το σήμερα, θα δούμε πως επιχειρείται –και σε μεγάλο βαθμό έχει επιτευχθεί– ιδι-

ας μορφής πόλωση. Οι Συριζανέλ και η Χ.Α, ασφαλώς με τη βοήθεια των «μάχιμων» θεραπαινίδων τους, προσπαθούν να αναστήσουν το φάντασμα του φασισμού-αντιφασισμού και σε κάποιον βαθμό το έχουν κατορθώσει. Δεν είναι τυχαίο που ο υπουργός του Σύριζα Τσιρώνης δήλωσε πριν λίγες μέρες ανερυθρίαστα πως «όποιος δεν συμφωνεί με το Β. Μακεδονία ταυτίζεται με τις απόψεις του Μπαρμπαρούση», αλλά και η ανεκδιήγητη δήλωση του υπουργού Κοντονή ότι «όσοι αποδοκιμάζουν την ονομασία είναι ακροδεξιοί και ναζιστές»(!). Θεωρούμε πως, αν και υπάρχουν κάποιοι που υποπίπτουν στην εν λόγω πολιτική τεχνική, η πλειονότητα παραμένει ψύχραιμη.

του οικονομικού πολέμου και την ανήλεη εξάντληση και κανείς δεν μπορεί να υπολογίζει από αυτό το σημείο και μετά στην Ιώβεια υπομονή του. Τρίτον, ο Διεθνής παράγοντας με προεξάρχοντες τους Αμερικανούς και Γερμανούς επιθυμούν τον ασφυκτικότερο έλεγχο των Βαλκανίων, έχοντας εξασφαλίσει –απ' ότι φαίνεται– και μια καταρχήν συμφωνία με τους Ρώσσους.

Εν' ολίγοις, όταν συσσωρεύονται τέτοιου μεγέθους ζητήματα, ο συνήθης τρόπος διαχείρισής τους είναι η καλλιέργεια εμφυλιοπολεμικών συνθηκών στον κοινωνικό χώρο. Εξ ου και η αιτιολόγηση της πόλωσης. Μόνον που πλέον οι εποχές δεν είναι και τόσο ίδιες. Δεν υπάρχει αυτή τη στιγμή επαρκής «κοινωνική μαγιά» που θα ήταν ικανή να αποπροσανατολιστεί σε αυτήν την κατεύθυνση, οπότε κανείς δεν πρέπει να φοβάται. Πιο πολύ επισείουν την σκιά μιας εμφυλιοπολεμικής κατάστασης, χρησιμοποιώντας την ως φάντασμα. Προσπαθούν να τρομοκρατήσουν με τις σκιές και να διαχειριστούν τον παραγόμενο φόβο. Τίποτε άλλο δεν μπορούν να κάνουν· οπότε τα πράγματα αυτή τη στιγμή είναι πολύ δύσκολα για τους εγχώριους εξουσιαστές κι ας μην το δείχνουν.

Κάτω από το όνομα υπάρχει πλούτος, κάτω από την αδερφοσύνη των λαών πολύ αίμα

Ο «Ιανός» τής διεθνούς κυριαρχίας επεδίωκε πάντοτε μια διέξοδο στο Αιγαίο. Αυτή τη φορά, όπως φαίνεται, όχι μόνο για να περνούν ανεμπόδιστα τα εμπορεύματα από τα λιμάνια της Μακεδονίας στην Κεντρική Ευρώπη, αλλά και επειδή, πλέον, χρειάζεται να κυκλοφορούν ανεμπόδιστα τα κοιτάσματα αερίου και άλλων τιμαλφών του υπεδάφους, απαραίτητων για να συνεχίζουμε να καλπάζουμε στο άρμα της τεχνολογίας πάνω από το πτώμα της γης. Η δημιουργία Ειδικής Οικονομικής Ζώνης (ΕΟΖ), με επίκεντρο τη Θεσσαλονίκη, στα πλαίσια της «Ευρώπης των Περιφερειών» αποτελεί διακαή πόθο των αυτοκρατόρων της Δύσης στα Βαλκάνια και η «λύση» του μακεδονικού με τους επιθυμητούς για αυτούς όρους, θα διευκολύνει την πραγματοποίησή της.

Η Διεθνής κυριαρχία είναι μία κι αδιαίρετη, αριστερή και δεξιά, παραδοσιακή και μεταμοντέρνα και έργο της είναι να προδίδει πάντα κάθε ειλικρινή πρόθεση και ειλικρινή αγώνα. Δουλειά της είναι να στρέφει κάθε άνθρωπο που κοιτάζει ακόμη ψηλά εναντίον των υπολοίπων. Και όπου χρειάζεται δημιουργεί εμφύλιες διαμάχες, για να συνεχίζει ανενόχλητη το έργο της. Αλλού θα υποδαυλίσει τους ακραίους εθνικισμούς, αλλού αιώνιες θρησκευτικές αντιπαλότητες, αλλού και τα δύο. Τα παραδείγματα πολλά. Στον ίδιο άξονα, θα ενισχύσει παντοιοτρόπως διάφορα «ελευθεριακά» κινήματα, που, χρησιμοποιώντας την προκρούστεια κλίνη της λεγόμενης «πολιτικής ορθότητας», περιορίζουν ασφυκτικά την πραγματική ελευθερία

Ελληνικοί πληθυσμοί ήρθαν στη Μακεδονία καθιστώντας το Ελληνικό στοιχείο απολύτως πλειοψηφικό, το να αυτονομηθεί αυτή ως προς το Ελληνικό κράτος, γινόταν μια δύσκολη υπόθεση.

Όταν στα μυαλά των ανθρώπων το παρελθόν δεν τελειώνει τότε το μόνο μέλλον γίνεται το παρελθόν. Οπότε, ας έχουμε υπ' όψιν μας την ιστορία.

Η κρυφή γοητεία της πόλωσης: όποιος δεν είναι μαζί μας είναι φασίστας

Επιστρέφοντας στο σήμερα, το δούναι και λαβείν της συναλλαγής του Σύριζα με τα αληθινά αφεντικά του πλανήτη μπορεί να συνοψισθεί στα εξής λόγια: «εμείς μπορούμε να ελέγξουμε τις κοινωνικές αντιδράσεις, γιατί έχουμε στο χέρι μας, έμμεσα ή άμεσα, άπαντες τους συνδικαλιστικούς φορείς, αλλά, το κυριότερο, εδώ και χρόνια, με τις διάφορες συνιστώσες, γκρούπες και γκρουπούσκουλα που διαθέτουμε, έχουμε μετατρέψει το αναρχικό/αντιεξουσιαστικό εν Ελλάδι ρεύμα σε ένα ακίνδυνο για την εξουσία αριστερίστικο κίνημα. Δώστε μας, λοιπόν, τις κυβερνητικές καρέκλες, δώστε στους πειναλέους κουταλοφόρους μας καλοπληρωμένες θέσεις στις ΜΚΟ σας και εμείς θα κάνουμε Ο,ΤΙΔΗΠΟΤΕ μας ζητήσετε». Ο στόχος ήταν και είναι πάντα η εξουσία και ο έλεγχος κοινωνικών κομματιών η στρατηγική για την κατάκτησή της.

Ας δούμε τώρα το συγκεκριμένο γεγονός, δηλαδή την επαίσχυντη συμφωνία της κυβέρνησης Συριζανέλ με το κράτος της Βαρδαρίας. Κατ' αρχάς, γεννάται το εύλογο ερώτημα πώς είναι δυνατόν, κάθε φορά που το κράτος δυσκολεύεται να επιβάλει στην κοινωνία επιπλέον απεχθείς όρους σκλαβιάς, να εμφανίζεται ένας χρήσιμος «λαγός», φαινομενικά «από το πουθενά», και με τις πράξεις ή τα λεγόμενα του να προσπαθεί να αποπροσανατολίσει το μεγαλύτερο κομμάτι της κοινωνίας; Βεβαίως, το πόσο στριμωγμένη νιώθει η εξουσία την εκάστοτε στιγμή, καθορίζει και το είδος του «λαγού». Αλλού χρειάζονται παρακρατικές συμμορίες, όπως στη Μαρφίν, αλλού συμπορευόμενους «αντίπαλους» πολιτικούς όπως τον Κασιδιάρη, με τα χαστούκια στον Δένδια, και τον Μπαρμπαρούση, που αυτά που ανέφερε μοιάζουν σα να του τα «παρήγγειλαν» ο Τσίπρας με τον Καμμένο.

Και δεν έχει σημασία αν ο αναφερόμενος «χρήσιμος ηλίθιος» ήταν σε συνεννόηση με το κόμμα της Χ.Α, όπου ανήκε μέχρι την πρόσφατη διαγραφή του για τις εν λόγω δηλώσεις του. Είναι εύκολο να βάλεις μία «καλοκουρδισμένη» μαριονέττα να πει όσα εσύ θέλεις να ειπωθούν

ας μορφής πόλωση. Οι Συριζανέλ και η Χ.Α, ασφαλώς με τη βοήθεια των «μάχιμων» θεραπαινίδων τους, προσπαθούν να αναστήσουν το φάντασμα του φασισμού-αντιφασισμού και σε κάποιον βαθμό το έχουν κατορθώσει. Δεν είναι τυχαίο που ο υπουργός του Σύριζα Τσιρώνης δήλωσε πριν λίγες μέρες ανερυθρίαστα πως «όποιος δεν συμφωνεί με το Β. Μακεδονία ταυτίζεται με τις απόψεις του Μπαρμπαρούση», αλλά και η ανεκδιήγητη δήλωση του υπουργού Κοντονή ότι «όσοι αποδοκιμάζουν την ονομασία είναι ακροδεξιοί και ναζιστές»(!). Θεωρούμε πως, αν και υπάρχουν κάποιοι που υποπίπτουν στην εν λόγω πολιτική τεχνική, η πλειονότητα παραμένει ψύχραιμη.

Ας μην ξεχνάμε ποιους σκοπούς εξυπηρέτησε ο Εμφύλιος. Πρώτον, για να διασωθούν οι δωσίλογοι της Κατοχής που μέσα από τα εγκλήματα και την καταστροφή του Εμφυλίου ξέπλυναν τις δικές τους αμαρτίες και εξασφάλισαν την ατιμωρησία τους, επικρατώντας μέχρι και σήμερα. Δεύτερον, για να εξοντωθούν ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια –ένθεν και ένθεν– τα οποία, βγαίνοντας από τον πόλεμο και την Κατοχή, ήταν μη ελεγχόμενα και απείθαρχα. Τρίτον, για να εμπεδωθεί η Αμερικανική κυριαρχία στον Ελλαδικό χώρο, θέτοντας σε εφαρμογή στην πράξη την συμφωνία της Γιάλτας. Αν το δούμε προσεκτικά, και οι τρεις λόγοι λειτούργησαν συμπληρωματικά μεταξύ τους.

Τίποτε άλλο δεν μπορούν να κάνουν· οπότε τα πράγματα αυτή τη στιγμή είναι πολύ δύσκολα για τους εγχώριους εξουσιαστές κι ας μην το δείχνουν.

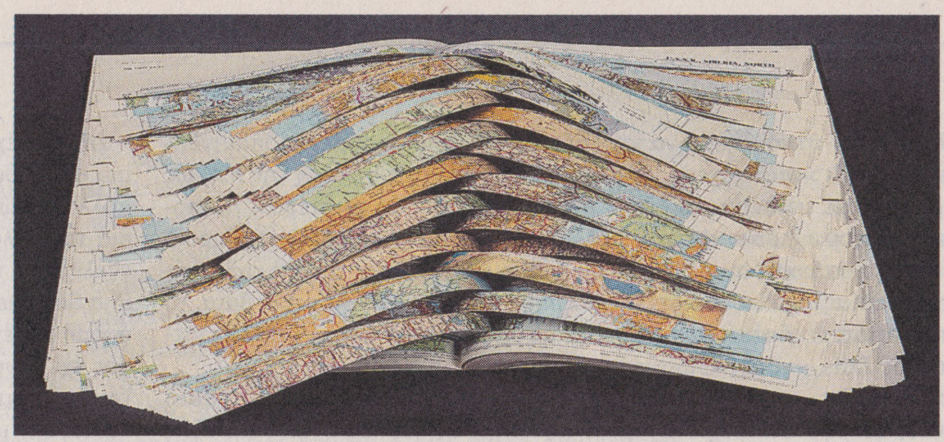
Κάτω από το όνομα υπάρχει πλούτος, κάτω από την αδερφοσύνη των λαών πολύ αίμα

Ο «Ιανός» τής διεθνούς κυριαρχίας επεδίωκε πάντοτε μια διέξοδο στο Αιγαίο. Αυτή τη φορά, όπως φαίνεται, όχι μόνο για να περνούν ανεμπόδιστα τα εμπορεύματα από τα λιμάνια της Μακεδονίας στην Κεντρική Ευρώπη, αλλά και επειδή, πλέον, χρειάζεται να κυκλοφορούν ανεμπόδιστα τα κοιτάσματα αερίου και άλλων τιμαλφών του υπεδάφους, απαραίτητων για να συνεχίζουμε να καλπάζουμε στο άρμα της τεχνολογίας πάνω από το πτώμα της γης. Η δημιουργία Ειδικής Οικονομικής Ζώνης (ΕΟΖ), με επίκεντρο τη Θεσσαλονίκη, στα πλαίσια της «Ευρώπης των Περιφερειών» αποτελεί διακαή πόθο των αυτοκρατόρων της Δύσης στα Βαλκάνια και η «λύση» του μακεδονικού με τους επιθυμητούς για αυτούς όρους, θα διευκολύνει την πραγματοποίησή της.

Η Διεθνής κυριαρχία είναι μία κι αδιαίρετη, αριστερή και δεξιά, παραδοσιακή και μεταμοντέρνα και έργο της είναι να προδίδει πάντα κάθε ειλικρινή πρόθεση και ειλικρινή αγώνα. Δουλειά της είναι να στρέφει κάθε άνθρωπο που κοιτάζει ακόμη ψηλά εναντίον των υπολοίπων. Και όπου χρειάζεται δημιουργεί εμφύλιες διαμάχες, για να συνεχίζει ανενόχλητη το έργο της. Αλλού θα υποδαυλίσει τους ακραίους εθνικισμούς, αλλού αιώνιες θρησκευτικές αντιπαλότητες, αλλού και τα δύο. Τα παραδείγματα πολλά. Στον ίδιο άξονα, θα ενισχύσει παντοιοτρόπως διάφορα «ελευθεριακά» κινήματα, που, χρησιμοποιώντας την προκρούστεια κλίνη της λεγόμενης «πολιτικής ορθότητας», περιορίζουν ασφυκτικά την πραγματική ελευθερία των πολλών. Εν ολίγοις, μπορεί να χρησιμοποιήσει είτε τον εθνικισμό είτε τον διεθνισμό προς όφελός της. Ασφαλώς, στα χρόνια που διανύουμε το κυριότερο και χρησιμότερο εργαλείο της Διεθνούς κυριαρχίας είναι ο διεθνισμός. Εργαλείο ύπουλο και αποτελεσματικό.

Ας γίνουμε τώρα περισσότερο συγκεκριμένοι για ό,τι έγινε στις Πρέσπες, με την λεγόμενη συμφωνία Τσίπρα-Ζάεφ. Δηλαδή –για να μην κοροϊδευόμαστε– την συμφωνία που υπέγραψαν οι εν λόγω πολιτικές μαριονέττες, για λογαριασμό των πραγματικών αφεντικών τους. Ουσιαστικά, πρόκειται για κανονική ανταλλαγή σκλάβων, μια

συνέχεια στη σελ. 8

συνέχεια από τη σελ. 7

συμφωνία που, αν πράγματι υλοποιηθεί, στοχεύει σε αναδιάταξη των υπηκόων στη Μακεδονία, την οποία οι διεθνείς εξουσιαστές αντιμετωπίζουν ήδη ως κατακτημένο χώρο. Κάθε κοινωνικός χώρος, λοιπόν, που υφίσταται κατάκτηση θα πρέπει να διαλυθεί και να συναρμολογηθεί εκ νέου ώστε να ταιριάζει στην κατάσταση που τα διεθνή εξουσιαστικά μπλοκ επιθυμούν. Οι Γερμανοί, όταν κατέκτησαν τον Ελλαδικό χώρο, έδωσαν την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη στους Βούλγαρους συμμάχους τους. Δική τους ήταν όπου ήθελαν την έδιναν. Και τώρα έτσι είναι, αν και τα μέσα που χρησιμοποιούνται είναι διαφορετικά. Το Ελληνικό κράτος είναι, προς το παρόν, τουλάχιστον ο ηττημένος ενός οικονομικού πολέμου και ο ηττημένος δεν πληρώνει μόνο φόρους υποτέλειας· χάνει και εδάφη.

Δεν είναι το κράτος ή η αναδιάταξη της κυριαρχίας που μας απασχολεί. Για τη Μακεδονία, εάν ένα τέτοιο σενάριο ισχύσει, σημαίνει πως συν τω χρόνω θα αλλάξει εντελώς η σύσταση του πληθυσμού. Το ζητούμενο δεν είναι τόσο το λεγόμενο «Μακεδονικό» κράτος, αλλά να γίνει αποδεκτή από το Ελλαδικό κράτος και, κυρίως, από τους εδώ εξουσιαζόμενους, η ύπαρξη «μακεδονικού» έθνους. Και ας μη γελιόμαστε, δεν έχει καμία σημασία από τί πραγματικές εθνότητες αποτελείται σήμερα ή θα αποτελείται στο μέλλον αυτή η κατασκευασμένη εθνότητα. Όλες οι αυτοκρατορίες του παρελθόντος, όταν δεν μπορούσαν να ελέγξουν αποτελεσματικά έναν γεωγραφικό χώρο, φρόντιζαν να τον γεμίσουν με ετερόκλητους πληθυσμούς οι οποίοι, όσον αυτό ήταν δυνατόν, δεν έπρεπε να έχουν συναισθηματική επαφή μεταξύ τους. Έναν τέτοιον κοινωνικό χώρο μπορείς να τον κάνεις ό,τι θέλεις. Ανά πάσα στιγμή στρέφεις τον έναν εναντίον του άλλου και εμφανίζεσαι εσύ ως ο «υπεράνω ελεγκτής». Ως ο δήθεν αντιρατσιστής που φροντίζεις για την «αδελφοσύνη των λαών», ενώ στην πραγματικότητα τους υποσκάπτεις όλους μαζί.

Οπότε, δεν μας εντυπωσιάζει όλη αυτή η πολεμική, όλη αυτή η προσπάθεια να περιθωριοποιηθούν όσοι αντιδρούν, με το στίγμα του «εθνικιστή» ή και «φασίστα» και μάλιστα προκαλώντας τους συνεχώς με το μέγεθος της αθλιότητάς που έπραξαν και τη μετονομασία της σε «νίκη».

σος. Όταν διαστρέφεις την ιστορία και την υποβιβάζεις στο επίπεδο της ιδιοκτησίας που μπορεί και πρέπει να αλλάξει ιδιοκτήτη, προκαλείς με μαθηματική ακρίβεια το μίσος. Το να απορείς γι' αυτό σημαίνει πως δεν καταλαβαίνεις τους ανθρώπους. Δεν καταλαβαίνεις πως οι άνθρωποι δεν είναι στην ουσία τους «πολιτικά» ή «οικονομικά» όντα που ενδιαφέρονται αποκλειστικά και μόνο για την επιβίωσή τους, άρα μπορείς διαρκώς να τους σφυρηλατείς στη βάση μιας κοινωνικής μηχανικής, για να χωράνε σε αλλότρια των εαυτών τους συμφέροντα.

Η νομιμοφροσύνη άλλαξε στρατόπεδο

Μετά την υπογραφή για την ονομασία των Σκοπίων, αλλά και μετά όλα όσα εκτυλίχθηκαν στο Πισοδέρι, στις Πρέσπες, μια λέξη ακούγεται συνεχώς. Πλέον στους δρόμους διαδηλώνουν οι Εθνικιστές κάθε απόχρωσης και οι πατριώτες. Στα γραφεία παίρνουν αποφάσεις οι αριστεριστές. Κι οι διαδηλωτές φωνάζουν ό,τι φώναζαν κι οι προκάτοχοί τους, την ίδια αυτή λέξη: προδότης.

Πράγματι, τη στιγμή που ανοίγει πάλι μια νέα σελίδα, που θα ορίζει αλλιώς τα σύνορα, η λέξη αυτή ηχεί παράξενα τώρα. Όχι, επειδή δεν θεωρούσαμε ικανή μια τόσο ευτελή ομάδα ανθρώπων να διαπράξει μια τέτοια συμφωνία. Η πολιτική, όπως έχουμε πει πολλάκις, είναι η τέχνη της εξαπάτησης και της προδοσίας κάθε ακηδεμόνευτου αγώνα. Το ιδιαίτερο που χρειάζεται να δούμε εγκαίρως είναι ότι η νομιμοφροσύνη άλλαξε τώρα στρατόπεδο και πήγε στο πλευρό αυτών που, μέχρι να ανέβουν στην εξουσία, ωρύονταν για την αδικία που σήμερα διασπείρουν παντού και με μεγάλο πάθος.

Η νομιμοφροσύνη είναι μια έννοια μεταβαλλόμενη από την εξουσία, ανάλογα με τις εκάστοτε επιδιώξεις της. Είναι σαφές ότι στην επικράτεια της σημερινής Δυτικής αυ-

αποτελέσματα είναι εμφανή. Δε θα μακρηγορήσουμε επί πλέον για το εν λόγω ζήτημα, επιφυλασσόμαστε για το μέλλον.

Βέβαια, η αναφορά στο εν λόγω ύπουλο εξουσιαστικό εργαλείο μόνον τυχαία δεν είναι, όσον αφορά την περίπτωση του μακεδονικού ζητήματος. Ήδη το μισθοδοτούμενο από το κράτος της Βαρδαρίας, αλλά και από μυστικές υπηρεσίες των ΗΠΑ και της Γερμανίας, «μακεδονικό» κόμμα «Ουράνιο Τόξο», που βρίσκεται εντός της Ελλαδικής επικράτειας, κάνει –για άλλη μια φορά– λόγο για «μακεδονική» μειονότητα. Όπως ανεφέρθη, δεν ενδιαφέρει τα πραγματικά αφεντικά της Δύσης από τί ανθρώπους θα αποτελείται αυτή η εθνότητα. Αυτό που έχει σημασία για αυτούς είναι να είναι απόλυτα υποτελείς· να ενεργούν όπως θα τους ζητήσουν, αποσταθεροποιώντας ή και διαλύοντας πλήρως κοινωνικούς ιστούς. Άλλωστε, η διάλυση και επανασύνθεση του κοινωνικού χώρου, με όρους που επιθυμεί η κυριαρχία, είναι εξουσιαστικό εργαλείο παλιό όσο και ο ίδιος ο πολιτισμός.

Και φτάνουμε στο σημείο να γινόμαστε όλοι μάρτυρες μιας περίεργης εικόνας· στο Πισοδέρι, απέναντι από τα ΜΑΤ, βρίσκονταν οι μέχρι πρότινος νομιμόφρονες, που ό,τι κι αν έκαναν φρόντιζαν να έχουν το νόμο με το μέρος τους. Αυτό συνέχιζαν να κάνουν και την Κυριακή, της 17ης Ιουνίου, επιδιώκοντας να εναντιωθούν στη μετονομασία της ΠΓΔΜ σε «Βόρεια Μακεδονία». Και ενδεχομένως να αντιλήφθηκαν με τον πιο σκληρό τρόπο –καθώς είδαμε βαριά τραυματισμένους και άγρια χτυπημένους– ότι ο νόμος που δεν έχει οριστεί από μια πραγματικά οργανική κοινότητα ανθρώπων δεν είναι μια σταθερά, βάσει της οποίας αξίζει να ζει κανείς. Ένας τέτοιος νόμος είναι το ίδιο ευμετάβλητος με όλα τα άλλα· μεταβάλλεται όσες φορές και με όποιον τρόπο χρειάζεται, προκειμένου να εξυπηρετεί τους εκάστοτε ισχυρούς.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα ανωτέρω προκύπτει το εξής φαινομενικά οξύμωρο σχήμα· ο λεγόμενος «ιδανικός υπήκοος» του πάλαι ποτέ έθνους-κράτους μετατρέπεται, αν δεν έχει ήδη συμβεί αυτό, σε εχθρό, σε κάτι που πρέπει να κονιορτοποιηθεί, για να δημιουργηθεί από τη σκόνη του ο «ιδανικός υπήκοος» του σήμερα, ο υπήκοος του υπερκράτους της Ενοποιημένης Κυριαρχίας. Επαναλαμ-

κατέκτησαν τον Ελλαδικό χώρο, έδωσαν την Ανατολική Μακεδονία και Θράκη στους Βούλγαρους συμμάχους τους. Δική τους ήταν όπου ήθελαν την έδιναν. Και τώρα έτσι είναι, αν και τα μέσα που χρησιμοποιούνται είναι διαφορετικά. Το Ελληνικό κράτος είναι, προς το παρόν, τουλάχιστον ο ηττημένος ενός οικονομικού πολέμου και ο ηττημένος δεν πληρώνει μόνο φόρους υποτέλειας· χάνει και εδάφη.

Δεν είναι το κράτος ή η αναδιάταξη της κυριαρχίας που μας απασχολεί. Για τη Μακεδονία, εάν ένα τέτοιο σενάριο ισχύσει, σημαίνει πως συν τω χρόνω θα αλλάξει εντελώς η σύσταση του πληθυσμού. Το ζητούμενο δεν είναι τόσο το λεγόμενο «Μακεδονικό» κράτος, αλλά να γίνει αποδεκτή από το Ελλαδικό κράτος και, κυρίως, από τους εδώ εξουσιαζόμενους, η ύπαρξη «μακεδονικού» έθνους. Και ας μη γελιόμαστε, δεν έχει καμία σημασία από τί πραγματικές εθνότητες αποτελείται σήμερα ή θα αποτελείται στο μέλλον αυτή η κατασκευασμένη εθνότητα. Όλες οι αυτοκρατορίες του παρελθόντος, όταν δεν μπορούσαν να ελέγξουν αποτελεσματικά έναν γεωγραφικό χώρο, φρόντιζαν να τον γεμίσουν με ετερόκλητους πληθυσμούς οι οποίοι, όσον αυτό ήταν δυνατόν, δεν έπρεπε να έχουν συναισθηματική επαφή μεταξύ τους. Έναν τέτοιον κοινωνικό χώρο μπορείς να τον κάνεις ό,τι θέλεις. Ανά πάσα στιγμή στρέφεις τον έναν εναντίον του άλλου και εμφανίζεσαι εσύ ως ο «υπεράνω ελεγκτής». Ως ο δήθεν αντιρατσιστής που φροντίζεις για την «αδελφοσύνη των λαών», ενώ στην πραγματικότητα τους υποσκάπτεις όλους μαζί.

Οπότε, δεν μας εντυπωσιάζει όλη αυτή η πολεμική, όλη αυτή η προσπάθεια να περιθωριοποιηθούν όσοι αντιδρούν, με το στίγμα του «εθνικιστή» ή και «φασίστα» και μάλιστα προκαλώντας τους συνεχώς με το μέγεθος της αθλιότητάς που έπραξαν και τη μετονομασία της σε «νίκη».

Η αδελφωσύνη των λαών δεν επιβάλλεται από τα πάνω. Ή υφίσταται ως βιωμένη κατάσταση μεταξύ των ανθρώπων, λόγω της συνειδητοποίησης των κοινών χαρακτηριστικών της ανθρώπινης μοίρας, ή αλλοιώς δεν μπορεί να υπάρξει με τεχνητό τρόπο. Η συναδέλφωση είναι μεγάλη υπόθεση αλλά προϋποθέτει υψηλά επίπεδα ειλικρίνειας, προϋποθέτει πως ως προς την αλήθεια χρειάζεται να είσαι ανελέητος προς τον ίδιο σου τον εαυτό. Όταν αυτά δεν υπάρχουν, τότε η απόσταση αποδεικνύει την πραγματική αδελφοσύνη περισσότερο από την δήθεν εγγύτητα. Έχουμε ξαναπεί πως αδέλφια «με το ζόρι» δεν υπάρχουν. Μόνο ένας κοινός χώρος εξουσιαζόμενων μπορεί να υπάρξει με το ζόρι και αυτή η κατάσταση είναι που ονομάζουν οι εξουσιαστές «αδελφοσύνη των λαών». Ας μην παραμυθιαζόμαστε λοιπόν. Η τεχνητή και βιαίως επιβεβλημένη «συναδέλφωση» είναι που οδηγεί σε υποβόσκοντα μίση, ειδικά όταν κάποιες εθνότητες πριμοδοτούνται περισσότερο από κάποιες άλλες, λόγω των σος. Όταν διαστρέφεις την ιστορία και την υποβιβάζεις στο επίπεδο της ιδιοκτησίας που μπορεί και πρέπει να αλλάξει ιδιοκτήτη, προκαλείς με μαθηματική ακρίβεια το μίσος. Το να απορείς γι' αυτό σημαίνει πως δεν καταλαβαίνεις τους ανθρώπους. Δεν καταλαβαίνεις πως οι άνθρωποι δεν είναι στην ουσία τους «πολιτικά» ή «οικονομικά» όντα που ενδιαφέρονται αποκλειστικά και μόνο για την επιβίωσή τους, άρα μπορείς διαρκώς να τους σφυρηλατείς στη βάση μιας κοινωνικής μηχανικής, για να χωράνε σε αλλότρια των εαυτών τους συμφέροντα.

Η νομιμοφροσύνη άλλαξε στρατόπεδο

Μετά την υπογραφή για την ονομασία των Σκοπίων, αλλά και μετά όλα όσα εκτυλίχθηκαν στο Πισοδέρι, στις Πρέσπες, μια λέξη ακούγεται συνεχώς. Πλέον στους δρόμους διαδηλώνουν οι Εθνικιστές κάθε απόχρωσης και οι πατριώτες. Στα γραφεία παίρνουν αποφάσεις οι αριστεριστές. Κι οι διαδηλωτές φωνάζουν ό,τι φώναζαν κι οι προκάτοχοί τους, την ίδια αυτή λέξη: προδότης.

Πράγματι, τη στιγμή που ανοίγει πάλι μια νέα σελίδα, που θα ορίζει αλλιώς τα σύνορα, η λέξη αυτή ηχεί παράξενα τώρα. Όχι, επειδή δεν θεωρούσαμε ικανή μια τόσο ευτελή ομάδα ανθρώπων να διαπράξει μια τέτοια συμφωνία. Η πολιτική, όπως έχουμε πει πολλάκις, είναι η τέχνη της εξαπάτησης και της προδοσίας κάθε ακηδεμόνευτου αγώνα. Το ιδιαίτερο που χρειάζεται να δούμε εγκαίρως είναι ότι η νομιμοφροσύνη άλλαξε τώρα στρατόπεδο και πήγε στο πλευρό αυτών που, μέχρι να ανέβουν στην εξουσία, ωρύονταν για την αδικία που σήμερα διασπείρουν παντού και με μεγάλο πάθος.

Η νομιμοφροσύνη είναι μια έννοια μεταβαλλόμενη από την εξουσία, ανάλογα με τις εκάστοτε επιδιώξεις της. Είναι σαφές ότι στην επικράτεια της σημερινής Δυτικής αυτοκρατορίας το έθνος, η θρησκεία, η οικογένεια πρέπει να διαλυθούν. Ο,τιδήποτε διαφοροποιεί τους υπηκόους εντός των κοινωνικών τειχών πρέπει να εκλείψει πάση θυσία. Εκτός βέβαια από τις διαφορετικότητες των μειονοτήτων, που χρησιμοποιούνται συχνότατα για να διαλύσουν ο,τιδήποτε συνέχει, για αιώνες και χιλιετηρίδες, τις πλειοψηφίες των κοινωνιών. Η σύνδεση με το παρελθόν, οι πνευματικές και πολιτιστικές ρίζες των ανθρώπων πρέπει να διαρραγούν. Το βλέπουμε καθημερινά. Έχουμε φτάσει στο σημείο να αμφισβητείται ακόμη και το να δηλώνεις άνδρας ή γυναίκα, λες και πρόκειται απλώς για δικαίωμα...

Ασφαλώς, η ολομέτωπη επίθεση στα άνωθι, με επίκεντρο τις Μητροπόλεις της Δύσης, ενορχηστρώνεται και συμβαίνει από τα εναλλακτικά κινήματα, τους απανταχού αριστεριστές, τους «αντιεξουσιαστές» –που δεν είναι βεβαίως αντιεξουσιαστές, αλλά ουσιαστικά αντιδεξιοί– και

που βρίσκεται εντός της Ελλαδικής επικράτειας, κάνει –για άλλη μια φορά– λόγο για «μακεδονική» μειονότητα. Όπως ανεφέρθη, δεν ενδιαφέρει τα πραγματικά αφεντικά της Δύσης από τί ανθρώπους θα αποτελείται αυτή η εθνότητα. Αυτό που έχει σημασία για αυτούς είναι να είναι απόλυτα υποτελείς· να ενεργούν όπως θα τους ζητήσουν, αποσταθεροποιώντας ή και διαλύοντας πλήρως κοινωνικούς ιστούς. Άλλωστε, η διάλυση και επανασύνθεση του κοινωνικού χώρου, με όρους που επιθυμεί η κυριαρχία, είναι εξουσιαστικό εργαλείο παλιό όσο και ο ίδιος ο πολιτισμός.

Και φτάνουμε στο σημείο να γινόμαστε όλοι μάρτυρες μιας περίεργης εικόνας· στο Πισοδέρι, απέναντι από τα ΜΑΤ, βρίσκονταν οι μέχρι πρότινος νομιμόφρονες, που ό,τι κι αν έκαναν φρόντιζαν να έχουν το νόμο με το μέρος τους. Αυτό συνέχιζαν να κάνουν και την Κυριακή, της 17ης Ιουνίου, επιδιώκοντας να εναντιωθούν στη μετονομασία της ΠΓΔΜ σε «Βόρεια Μακεδονία». Και ενδεχομένως να αντιλήφθηκαν με τον πιο σκληρό τρόπο –καθώς είδαμε βαριά τραυματισμένους και άγρια χτυπημένους– ότι ο νόμος που δεν έχει οριστεί από μια πραγματικά οργανική κοινότητα ανθρώπων δεν είναι μια σταθερά, βάσει της οποίας αξίζει να ζει κανείς. Ένας τέτοιος νόμος είναι το ίδιο ευμετάβλητος με όλα τα άλλα· μεταβάλλεται όσες φορές και με όποιον τρόπο χρειάζεται, προκειμένου να εξυπηρετεί τους εκάστοτε ισχυρούς.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα ανωτέρω προκύπτει το εξής φαινομενικά οξύμωρο σχήμα· ο λεγόμενος «ιδανικός υπήκοος» του πάλαι ποτέ έθνους-κράτους μετατρέπεται, αν δεν έχει ήδη συμβεί αυτό, σε εχθρό, σε κάτι που πρέπει να κονιορτοποιηθεί, για να δημιουργηθεί από τη σκόνη του ο «ιδανικός υπήκοος» του σήμερα, ο υπήκοος του υπερκράτους της Ενοποιημένης Κυριαρχίας. Επαναλαμβάνουμε, η νομιμοφροσύνη είναι κατασκευασμένη από «λάστιχο», δεν είναι κάτι στατικό, ουδέποτε ήταν.

Ναι, το έθνος, όταν συντίθεται βιαίως από το κράτος, ώστε να εξυπηρετεί την συνοχή του, είναι εξουσιαστικό κατασκεύασμα. Το έθος όμως δεν είναι. Στην αρχαιότητα το έθος είναι που προσδιόριζε το έθνος και από εκεί προέρχεται και η ίδια η λέξη. Όλα αυτά που συνδέουν ένα σύνολο ανθρώπων –που προϋπάρχουν του κράτους ή αναπτύχθηκαν κόντρα σε αυτό–, από τη γλώσσα, τη μουσική, τον τρόπο που χαίρονται ή θρηνούν, τον τρόπο που γιορτάζουν, τις διατροφικές τους συνήθειες, τα ήθη και έθιμα τους, το πώς βλέπουν τη ζωή και τον θάνατο, το πώς εκφράζουν το θρησκευτικό τους συναίσθημα, αποτελούν το κοινό τους έθος. Και αυτό όχι μόνον δεν είναι εξουσιαστικό, αλλά αντίθετα, όταν δεν προσεγγίζεται επιφανειακά, είναι ένα μεγάλο αγκάθι για την Παγκοσμιοποιημένη Κυριαρχία.

Επιλέξαμε να βαδίζουμε στο μονοπάτι της αναζήτησης

ματικές εθνότητες αποτελείται σήμερα ή θα αποτελείται στο μέλλον αυτή η κατασκευασμένη εθνότητα. Όλες οι αυτοκρατορίες του παρελθόντος, όταν δεν μπορούσαν να ελέγξουν αποτελεσματικά έναν γεωγραφικό χώρο, φρόντιζαν να τον γεμίσουν με ετερόκλητους πληθυσμούς οι οποίοι, όσον αυτό ήταν δυνατόν, δεν έπρεπε να έχουν συναισθηματική επαφή μεταξύ τους. Έναν τέτοιον κοινωνικό χώρο μπορείς να τον κάνεις ό,τι θέλεις. Ανά πάσα στιγμή στρέφεις τον έναν εναντίον του άλλου και εμφανίζεσαι εσύ ως ο «υπεράνω ελεγκτής». Ως ο δήθεν αντιρατσιστής που φροντίζεις για την «αδελφοσύνη των λαών», ενώ στην πραγματικότητα τους υποσκάπτεις όλους μαζί.

Οπότε, δεν μας εντυπωσιάζει όλη αυτή η πολεμική, όλη αυτή η προσπάθεια να περιθωριοποιηθούν όσοι αντιδρούν, με το στίγμα του «εθνικιστή» ή και «φασίστα» και μάλιστα προκαλώντας τους συνεχώς με το μέγεθος της αθλιότητάς που έπραξαν και τη μετονομασία της σε «νίκη».

Η αδελφωσύνη των λαών δεν επιβάλλεται από τα πάνω. Ή υφίσταται ως βιωμένη κατάσταση μεταξύ των ανθρώπων, λόγω της συνειδητοποίησης των κοινών χαρακτηριστικών της ανθρώπινης μοίρας, ή αλλιώς δεν μπορεί να υπάρξει με τεχνητό τρόπο. Η συναδέλφωση είναι μεγάλη υπόθεση αλλά προϋποθέτει υψηλά επίπεδα ειλικρίνειας, προϋποθέτει πως ως προς την αλήθεια χρειάζεται να είσαι ανελέητος προς τον ίδιο σου τον εαυτό. Όταν αυτά δεν υπάρχουν, τότε η απόσταση αποδεικνύει την πραγματική αδελφοσύνη περισσότερο από την δήθεν εγγύτητα. Έχουμε ξαναπεί πως αδέλφια «με το ζόρι» δεν υπάρχουν. Μόνο ένας κοινός χώρος εξουσιαζόμενων μπορεί να υπάρξει με το ζόρι και αυτή η κατάσταση είναι που ονομάζουν οι εξουσιαστές «αδελφοσύνη των λαών». Ας μην παραμυθιαζόμαστε λοιπόν. Η τεχνητή και βιαίως επιβεβλημένη «συναδέλφωση» είναι που οδηγεί σε υποβόσκοντα μίση, ειδικά όταν κάποιες εθνότητες πριμοδοτούνται περισσότερο από κάποιες άλλες, λόγω των πιο βολικών χαρακτηριστικών τους. Και τα μίση αυτά θα εκδηλωθούν κάποια στιγμή στο μέλλον. Και συνήθως εκδηλώνονται όταν η αυτοκρατορία βρεθεί σε κατάσταση αποσύνθεσης. Ας θυμηθεί κάποιος τί έγινε όταν διαλύθηκε η Σοβιετική Ένωση με το πλήθος των πολέμων που ξέσπασαν. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι σήμερα κάτι αντίστοιχο της Σοβιετικής Ένωσης. Ελάχιστοι θα την κλάψουν όταν διαλυθεί, όπως ελάχιστοι έκλαψαν για την Σοβιετική Ένωση. Οι πόλεμοι, όμως, στα Βαλκάνια είναι σχεδόν από τώρα εξασφαλισμένοι.

Όταν διασπείρεις το κατάφωρο ψέμα, προκαλείς το μίσος. Ό,τι διαδηλώνουν οι εθνικιστές κάθε απόχρωσης και οι πατριώτες. Στα γραφεία παίρνουν αποφάσεις οι αριστεριστές. Κι οι διαδηλωτές φωνάζουν ό,τι φώναζαν κι οι πρόκατοχοί τους, την ίδια αυτή λέξη: προδότης.

Πράγματι, τη στιγμή που ανοίγει πάλι μια νέα σελίδα, που θα ορίζει αλλιώς τα σύνορα, η λέξη αυτή ηχεί παράξενα τώρα. Όχι, επειδή δεν θεωρούσαμε ικανή μια τόσο ευτελή ομάδα ανθρώπων να διαπράξει μια τέτοια συμφωνία. Η πολιτική, όπως έχουμε πει πολλάκις, είναι η τέχνη της εξαπάτησης και της προδοσίας κάθε ακηδεμόνευτου αγώνα. Το ιδιαίτερο που χρειάζεται να δούμε εγκαίρως είναι ότι η νομιμοφροσύνη άλλαξε τώρα στρατόπεδο και πήγε στο πλευρό αυτών που, μέχρι να ανέβουν στην εξουσία, ωρύονταν για την αδικία που σήμερα διασπείρουν παντού και με μεγάλο πάθος.

Η νομιμοφροσύνη είναι μια έννοια μεταβαλλόμενη από την εξουσία, ανάλογα με τις εκάστοτε επιδιώξεις της. Είναι σαφές ότι στην επικράτεια της σημερινής Δυτικής αυτοκρατορίας το έθνος, η θρησκεία, η οικογένεια πρέπει να διαλυθούν. Ο,τιδήποτε διαφοροποιεί τους υπηκόους εντός των κοινωνικών τειχών πρέπει να εκλείψει πάση θυσία. Εκτός βέβαια από τις διαφορετικότητες των μειονοτήτων, που χρησιμοποιούνται συχνότατα για να διαλύσουν ο,τιδήποτε συνέχει, για αιώνες και χιλιετηρίδες, τις πλειοψηφίες των κοινωνιών. Η σύνδεση με το παρελθόν, οι πνευματικές και πολιτιστικές ρίζες των ανθρώπων πρέπει να διαρραγούν. Το βλέπουμε καθημερινά. Έχουμε φτάσει στο σημείο να αμφισβητείται ακόμη και το να δηλώνεις άνδρας ή γυναίκα, λες και πρόκειται απλώς για δικαίωμα...

Ασφαλώς, η ολομέτωπη επίθεση στα άνωθι, με επίκεντρο τις Μητροπόλεις της Δύσης, ενορχηστρώνεται και συμβαίνει από τα εναλλακτικά κινήματα, τους απανταχού αριστεριστές, τους «αντιεξουσιαστές» –που δεν είναι βεβαίως αντιεξουσιαστές, αλλά ουσιαστικά αντιδεξιοί– και τις οργανωμένες πολιτικά μειονότητες. Οι τελευταίες δεν προτάσσουν, όπως παλιότερα, τον σεβασμό απλά στη διαφορετικότητά τους, αλλά μια εξ ολοκλήρου επιβολή της δικής τους πραγματικότητας στη συντριπτική πλειοψηφία των εξουσιαζομένων. Μιας πραγματικότητας, ωστόσο, που «τυχαία» συμπίπτει με τις επιδιώξεις και τους στόχους των πραγματικών αφεντικών της Δύσης.

Με απλά λόγια, το παραπάνω σχήμα είναι μια εφαρμογή βασικών απόψεων της σχολής της Φρανκφούρτης, με σύγχρονους εξουσιαστικούς όρους. Στη θέση του μαρξιστικού προλεταριάτου τοποθετούνται οι μειονότητες. Τα

Ιουνίου, επιδιώκοντας να εναντιωθούν στη μετονομασία της ΠΓΔΜ σε «Βόρεια Μακεδονία». Και ενδεχομένως να αντιλήφθηκαν με τον πιο σκληρό τρόπο –καθώς είδαμε βαριά τραυματισμένους και άγρια χτυπημένους– ότι ο νόμος που δεν έχει οριστεί από μια πραγματικά οργανική κοινότητα ανθρώπων δεν είναι μια σταθερά, βάσει της οποίας αξίζει να ζει κανείς. Ένας τέτοιος νόμος είναι το ίδιο ευμετάβλητος με όλα τα άλλα· μεταβάλλεται όσες φορές και με όποιον τρόπο χρειάζεται, προκειμένου να εξυπηρετεί τους εκάστοτε ισχυρούς.

Λαμβάνοντας υπ' όψιν τα ανωτέρω προκύπτει το εξής φαινομενικά οξύμωρο σχήμα· ο λεγόμενος «ιδανικός υπήκοος» του πάλαι ποτέ έθνους-κράτους μετατρέπεται, αν δεν έχει ήδη συμβεί αυτό, σε εχθρό, σε κάτι που πρέπει να κονιορτοποιηθεί, για να δημιουργηθεί από τη σκόνη του ο «ιδανικός υπήκοος» του σήμερα, ο υπήκοος του υπερκράτους της Ενοποιημένης Κυριαρχίας. Επαναλαμβάνουμε, η νομιμοφροσύνη είναι κατασκευασμένη από «λάστιχο», δεν είναι κάτι στατικό, ουδέποτε ήταν.

Ναι, το έθνος, όταν συντίθεται βιαίως από το κράτος, ώστε να εξυπηρετεί την συνοχή του, είναι εξουσιαστικό κατασκεύασμα. Το έθος όμως δεν είναι. Στην αρχαιότητα το έθος είναι που προσδιόριζε το έθνος και από εκεί προέρχεται και η ίδια η λέξη. Όλα αυτά που συνδέουν ένα σύνολο ανθρώπων –που προϋπάρχουν του κράτους ή αναπτύχθηκαν κόντρα σε αυτό–, από τη γλώσσα, τη μουσική, τον τρόπο που χαίρονται ή θρηνούν, τον τρόπο που γιορτάζουν, τις διατροφικές τους συνήθειες, τα ήθη και έθιμα τους, το πώς βλέπουν τη ζωή και τον θάνατο, το πώς εκφράζουν το θρησκευτικό τους συναίσθημα, αποτελούν το κοινό τους έθος. Και αυτό όχι μόνον δεν είναι εξουσιαστικό, αλλά αντίθετα, όταν δεν προσεγγίζεται επιφανειακά, είναι ένα μεγάλο αγκάθι για την Παγκοσμιοποιημένη Κυριαρχία.

Επιλέξαμε να βαδίζουμε στο μονοπάτι της αναζήτησης της ελευθερίας. Όποιος θέλει να λέγεται ελεύθερος άνθρωπος δεν αρκείται σε αναπαραγωγή έτοιμων κανόνων που επαναλαμβάνονται συνθηματικά, δεν φοβάται να κοιτάξει την αλήθεια, ακόμη κι αν δεν του αρέσει και να την πει, ακόμη κι αν αυτό δεν ευνοεί την θέση του. Επιδιώκοντας την ελευθερία, προσπαθούμε να καθαρίζουμε το θολό τοπίο των εξουσιαστών και να διαλύσουμε τον φόβο που θέλουν να διασπείρουν με καθαρή καρδιά και πνεύμα.

Αναρχική συλλογικότητα ***Πυργῖται***
pyrgitai.gr

Ἡ Ἵδρυσις τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.

Πρὶν ἀναπτύξομε τὰ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε. εἶναι χρήσιμο νὰ ἀναλυθοῦν ὁρισμένες πτυχὲς ποὺ ἀφοροῦν ἄμεσα καὶ ἔμμεσα αὐτὸ τὸ συμβάν, λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν μας τὸ γεγονὸς ὅτι θεμελιακὸ συστατικὸ τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας εἶναι ἡ ἐξουσία· σπέρνεται ἀπὸ τὴν ἐξουσία καὶ γεννᾶ ἐξουσία στὴν πλέον κτηνώδη ἐκδοχή της. Μέσω καὶ αὐτῆς τῆς ἰδεολογίας ὑλοποιεῖται πολιτικὰ ἡ δύναμις ἐπιβολῆς, ἀφοῦ προηγουμένως καταλάβει το νοῦ καὶ κατευθύνει τὸν τρόπο σκέψεως ὁρισμένων κοινωνικῶν στρωμάτων.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ κομμουνισμός[1] ἐμφανίσθηκε καὶ διεκδίκησε μὲ ἰδεολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὅρους τὴν ἐξουσία ἐκ μέρους μιᾶς ἀνύπαρκτης τάξεως[2]. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ συνεστήθη μηχανισμὸς μὲ ἐπὶ μέρους παραρτήματα τόσο σὲ διεθνεῖς ὅσον καὶ σὲ ἐπὶ μέρους κρατικὲς ὀντότητες.

Ἡ ἐπιδίωξις καταλήψεως τῆς ἐξουσίας, ὅμως, στὸν βαθμὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει τὸ ὑποκείμενο[3] γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται ὁ λόγος καὶ τὸ ὁποῖο θὰ δύναται νὰ ἀναλάβη τὸν ρόλον τῆς κατεστημένης Τάξεως, ὁδηγεῖ τὴν –συγκροτημένη σὲ κόμμα διεκδικήτρια τῆς ἐξουσίας– ὁμάδα στὴν ἐπιλογὴ ἢ στὴν ἀποδοχὴ ἑνὸς προαποφασισμένου ρόλου ποὺ θὰ διαδραματίση στὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ δρώμενα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία μία, συγκροτημένη σὲ πολιτικὸ μηχανισμό, ἰδεολογία δὲν μπορεῖ νὰ συναντηθῆ μὲ τὸ ὑποκείμενο γιὰ τὸ ὁποῖο ὑποτίθεται πὼς ἔχει ἐκδηλωθεῖ καὶ σχηματισθεῖ –καὶ μὲ δεδομένο ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνύπαρκτο– εἶναι ἀναμενόμενο νὰ ὑπηρετήση ἢ νὰ συνεργασθῆ μὲ ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μὲ τὸ ὁποῖο εὑρίσκεται σὲ οὐσιαστικὴ συνάφεια. Θὰ ἐπιζητήση, ἑπομένως, τὴν διαχείρισιν τῆς ἐξουσίας εἴτε κατ' ἀποκλειστικότητα (στὴν βάσιν τῆς υποκαταστάσεως ἢ τῆς αντικαταστάσεως), εἴτε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν Τάξι.

Ὁ ἀνωτέρω συλλογισμὸς ἔρχεται ὡς ἀποτέλεσμα ἀγαθῶν διαθέσεων ἐκ μέρους μας, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ἀποδεχόμαστε ὅτι ὁ ἱδρυτής τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἰδεολογικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ πλέγματος δὲν μπόρεσε νὰ κατανοήση σὲ βάθος τὴν οὐσία καὶ τὶς προεκτάσεις αὐτῶν τὰ ὁποῖα διακήρυξε καὶ ὑποστήριξε.

Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ συλλογισμοῦ μας ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίζει τὸν ἢ τοὺς ἱδρυτὲς μὲ αὐστηρότητα. Σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση δὲν γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἀδυνα-

ἰδεολογία[5], τῆς ὁποίας ἐνδυναμώνει τὸν πυρῆνα, καθιστῶσα τὴν Τάξιν ἱκανότερη νὰ ἐφαρμώση τοὺς σχεδιασμούς της. Ἑπομένως, εἶναι ἀναμενόμενο νὰ ἐξυπηρετῆ τὰ συμφέροντα τῆς Τάξεως, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὁ κατ' οὐσίαν σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς της.

Δὲν ὑπάρχει, συνεπῶς, κάτι τὸ παράδοξον ἀκόμη καὶ ὅταν στέκεται ἀνταγωνιστικὰ πρὸς ὁρισμένα τμήματα τῶν κρατούντων, οὔτε καὶ ὅταν συναγωνίζεται μὲ ἄλλα, πλειοδοτοῦσα σὲ μεταρρυθμιστικὲς προτάσεις καὶ ἔργα. Αὐτὰ εἶναι πλήρως ἐπιβεβαιωμένα ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν.

Μὲ βάση τὰ ὅσα ἀποτελοῦν ἀδιαμφισβήτητα γεγονότα δυνάμεθα νὰ διακρίνομε τρεῖς περιπτώσεις ρόλων, τοὺς ὁποίους ἀναλαμβάνουν οἱ φορεῖς τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας:

α) Ὁσάκις προκύπτει ἀδυναμία ἀνασυγκροτήσεως τῆς Τάξεως καὶ διαμορφώσεως τῶν συνθηκῶν, οἱ ὁποῖες θὰ ἀποτελέσουν τὴν νέα δομικὴ καὶ θεσμικὴ πραγματικότητα[6], διατηρήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς κυριαρχίας της.

ἡ ἀντιστοιχία ἔχει σχέσι μὲ τὴν κατάστασι στὴν ὁποία εὑρισκόταν ἡ ἐν Ἑλλάδι Τάξις, δεδομένου ὅτι ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20ου αἰῶνα εἶχε ὑπερβεῖ τὶς πρῶτες κλίμακες ἀνασυγκροτήσεώς της, ἔχουσα ἤδη τὸ 1912, μὲ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους, ἐπιτύχει καὶ νὰ ἐπεκτείνει τὴν ἐδαφικὴν κυριαρχία τοῦ Ἑλλαδικοῦ κράτους.

Ὁ ρόλος, ἑπομένως, ὁ ὁποῖος ἐπεφυλάχθη γιὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι Σοσιαλιστικὸν Ἐργατικὸν Κόμμα ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο γιὰ τὴν κατανόησιν τῆς πορείας καὶ τῶν διαφόρων κατευθύνσεων τὶς ὁποῖες ἀκολούθησε, τόσον ἀρχικὰ ὅσον καὶ στὴν συνέχεια, ὡς Κομμουνιστικό, τὶς συμμαχίες καὶ τὶς προσκολλήσεις του, καθὼς καὶ τὶς κατὰ περιόδους «ἀνεξήγητες» στάσεις του.

Εἶναι πέραν κάθε ἀμφιβολίας ὅτι ἡ ἐπισταμένη παρατήρησις καὶ ἀνάλυσις ἐξυπηρετεῖ τὴν ὀρθότερη ἑρμηνεία τῶν γεγονότων καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκαλύψη πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανίζονται ὡς δυσεξήγητα. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις εἶναι ὁ κάθε ἕνας νὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ καθιε-

ἐπιβολῆς, ἀφοῦ προηγουμένως καταλάβει τὸ νοῦ καὶ κατευθύνει τὸν τρόπο σκέψεως ὁρισμένων κοινωνικῶν στρωμάτων.

Εἶναι χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ κομμουνισμὸς[1] ἐμφανίσθηκε καὶ διεκδίκησε μὲ ἰδεολογικοὺς καὶ πολιτικοὺς ὅρους τὴν ἐξουσία ἐκ μέρους μιᾶς ἀνύπαρκτης τάξεως[2]. Πρὸς τὸν σκοπὸ αὐτὸ συνεστήθη μηχανισμὸς μὲ ἐπὶ μέρους παραρτήματα τόσο σὲ διεθνεῖς ὅσον καὶ σὲ ἐπὶ μέρους κρατικὲς ὀντότητες.

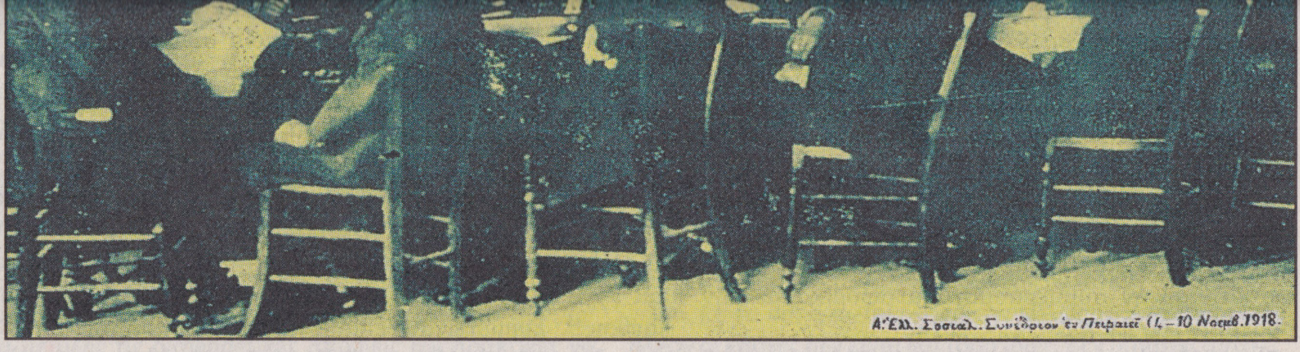
Ἡ ἐπιδίωξις καταλήψεως τῆς ἐξουσίας, ὅμως, στὸν βαθμὸ ποὺ δὲν ὑπάρχει τὸ ὑποκείμενο[3] γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται ὁ λόγος καὶ τὸ ὁποῖο θὰ δύναται νὰ ἀναλάβη τὸν ρόλον τῆς κατεστημένης Τάξεως, ὁδηγεῖ τήν –συγκροτημένη σὲ κόμμα διεκδικήτρια τῆς ἐξουσίας– ὁμάδα στὴν ἐπιλογὴ ἢ στὴν ἀποδοχὴ ἑνὸς προαποφασισμένου ρόλου ποὺ θὰ διαδραματίση στὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ δρώμενα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο καὶ ἀπὸ τὴν στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποία μία, συγκροτημένη σὲ πολιτικὸ μηχανισμό, ἰδεολογία δὲν μπορεῖ νὰ συναντηθῆ μὲ τὸ ὑποκείμενο γιὰ τὸ ὁποῖο ὑποτίθεται πὼς ἔχει ἐκδηλωθεῖ καὶ σχηματισθεῖ –καὶ μὲ δεδομένο ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνύπαρκτο– εἶναι ἀναμενόμενο νὰ ὑπηρετήση ἢ νὰ συνεργασθῆ μὲ ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μὲ τὸ ὁποῖο εὑρίσκεται σὲ οὐσιαστικὴ συνάφεια. Θὰ ἐπιζητήση, ἑπομένως, τὴν διαχείρισιν τῆς ἐξουσίας εἴτε κατ' ἀποκλειστικότητα (στὴν βάσιν τῆς υποκαταστάσεως ἢ τῆς αντικαταστάσεως), εἴτε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν Τάξι.

Ὁ ἀνωτέρω συλλογισμὸς ἔρχεται ὡς ἀποτέλεσμα ἀγαθῶν διαθέσεων ἐκ μέρους μας, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ἀποδεχόμαστε ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἰδεολογικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ πλέγματος δὲν μπόρεσε νὰ κατανοήση σὲ βάθος τὴν οὐσία καὶ τὶς προεκτάσεις αὐτῶν τὰ ὁποῖα διακήρυξε καὶ ὑποστήριξε.

Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ συλλογισμοῦ μας ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίζει τὸν ἢ τοὺς ἱδρυτὲς μὲ αὐστηρότητα. Σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση δὲν γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἀδυναμία κατανοήσεως ἐκ μέρους τους τῶν θεωριῶν, τῶν πεπραγμένων καὶ τῶν πολιτικῶν προεκτάσεών τους. Ἐν προκειμένῳ, ὀφείλομε νὰ δεχθοῦμε ὅτι πρόκειται γιὰ κακόβουλες διαθέσεις, προθέσεις, σχεδιασμοὺς καὶ πρακτικές, ποὺ συγκαλύπτουν τὸ σκοπούμενο μὲ τὴν χρῆσι ἐπιφάσεων καὶ παραπλανητικῶν φραστικῶν καὶ ἰδεολογικοπολιτικῶν κατασκευῶν[4].

Ἐπὶ προσθέτως, ὀφείλομε νὰ ἔχομε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι μία ἐξουσιαστικὴ ἰδεολογία εἶναι ἕνα ἐνσωματώσιμο στοιχεῖο στὴν ἑκάστοτε κυριαρχοῦσα ἐξουσιαστικὴ

Ἡ Ἵδρυσις τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.

ἰδεολογία[5], τῆς ὁποίας ἐνδυναμώνει τὸν πυρῆνα, καθιστῶσα τὴν Τάξιν ἱκανότερη νὰ ἐφαρμόση τοὺς σχεδιασμούς της. Ἑπομένως, εἶναι ἀναμενόμενο νὰ ἐξυπηρετῆ τὰ συμφέροντα τῆς Τάξεως, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὁ κατ' οὐσίαν σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς της.

Δὲν ὑπάρχει, συνεπῶς, κάτι τὸ παράδοξον ἀκόμη καὶ ὅταν στέκεται ἀνταγωνιστικὰ πρὸς ὁρισμένα τμήματα τῶν κρατούντων, οὔτε καὶ ὅταν συναγωνίζεται μὲ ἄλλα, πλειοδοτοῦσα σὲ μεταρρυθμιστικὲς προτάσεις καὶ ἔργα. Αὐτὰ εἶναι πλήρως ἐπιβεβαιωμένα ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν.

Μὲ βάση τὰ ὅσα ἀποτελοῦν ἀδιαμφισβήτητα γεγονότα δυνάμεθα νὰ διακρίνομε τρεῖς περιπτώσεις ρόλων, τοὺς ὁποίους ἀναλαμβάνουν οἱ φορεῖς τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας:

α) Ὁσάκις προκύπτει ἀδυναμία ἀνασυγκροτήσεως τῆς Τάξεως καὶ διαμορφώσεως τῶν συνθηκῶν, οἱ ὁποῖες θὰ ἀποτελέσουν τὴν νέα δομικὴ καὶ θεσμικὴ πραγματικότητα[6], διατηρήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς κυριαρχίας της.

β) Ἐξ αἰτίας μίας παρατεταμένης ἀποσυνθέσεως τῆς Τάξεως καὶ μίας ἀξεπέραστης στασιμότητας στὴν διαδικασία μετασχηματισμοῦ της, ὁπότε ἐπιβάλλεται ἡ πλήρης ὑποκατάστασίς της προκειμένου νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἀναβαθμισμένη ἀποκατάστασίς της.

γ) Ἐκπρόσωποι τῆς Τάξεως ἀναθέτουν[7] μὲ ἕναν ὁρισμένο τρόπο στό, διαπνεόμενο ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ θεωρία, κόμμα νὰ ἀποτελέση τὸ συμπλήρωμά της. Αὐτὴ ἡ προσάρτησις συνιστᾶ μέρος τῆς εὐρύτερης διαδικασίας καλύψεως κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν προτεραιοτήτων, οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν στὴν σταθεροποίησιν καὶ διεύρυνσιν τῶν συνθηκῶν ἐπιβολῆς της.

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἔχουν ἐπιβεβαιωθεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἀνάληψις καὶ διαχείρισις τῶν κρατικῶν καὶ ἐξουσιαστικῶν ὑποθέσεων ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς στὴν ἡ ἀντιστοιχία ἔχει σχέσι μὲ τὴν κατάστασι στὴν ὁποία εὑρισκόταν ἡ ἐν Ἑλλάδι Τάξις, δεδομένου ὅτι ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 20ου αἰῶνα εἶχε ὑπερβεῖ τὶς πρῶτες κλίμακες ἀνασυγκροτήσεώς της, ἔχουσα ἤδη τὸ 1912, μὲ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους, ἐπιτύχει καὶ νὰ ἐπεκτείνει τὴν ἐδαφικὴν κυριαρχία τοῦ Ἑλλαδικοῦ κράτους.

Ὁ ρόλος, ἑπομένως, ὁ ὁποῖος ἐπεφυλάχθη γιὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι Σοσιαλιστικὸν Ἐργατικὸν Κόμμα ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο γιὰ τὴν κατανόησιν τῆς πορείας καὶ τῶν διαφόρων κατευθύνσεων τὶς ὁποῖες ἀκολούθησε, τόσον ἀρχικὰ ὅσον καὶ στὴν συνέχεια, ὡς Κομμουνιστικό, τὶς συμμαχίες καὶ τὶς προσκολλήσεις του, καθὼς καὶ τὶς κατὰ περιόδους «ἀνεξήγητες» στάσεις του.

Εἶναι πέραν κάθε ἀμφιβολίας ὅτι ἡ ἐπισταμένη παρατήρησις καὶ ἀνάλυσις ἐξυπηρετεῖ τὴν ὀρθότερη ἑρμηνεία τῶν γεγονότων καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκαλύψη πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανίζονται ὡς δυσεξήγητα. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις εἶναι ὁ κάθε ἕνας νὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ καθιερωμένα, τὰ στερεότυπα σκέψεως, τὰ ὁποῖα παραβλέπουν «λεπτομέρειες». Ἡ προσκόλλησι στὴν «κατάρα» τῶν οἰκονομικῶν ἀναλύσεων εἶναι ἕνας παράγων ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναμφισβήτητα συντελέσει στὴν πρόκλησι σοβαρῶν ἀγκυλώσεων καὶ στὴν ἐκδήλωσιν παραμορφωμένων συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν οὐσία τῶν ὅσων συνέβησαν ἢ συμβαίνουν[9].

Εἶναι σύνηθες, πίσω ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ γεγονότα νὰ ὑπάρχει ἕνα ὑπόβαθρο μὴ ἄμεσα ἀντιληπτό, καθὼς ὁρισμένες δυνάμεις τῆς Τάξεως, ἐκκινοῦν μία διαδικασία τὴν ὁποία συνεπικουροῦν καὶ ἄλλες μερίδες της, ἐνῶ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ἢ μεταγενέστερα, γεννιοῦνται καὶ ἐκδηλώνονται ἀντιθέσεις πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιλογή. Τὰ φαινόμενα συνήθως ἐπικαλύπτουν πολλὲς ἀπὸ τὶς κινήσεις οἱ ὁποῖες κατ' οὐσίαν σηματοδοτοῦν τὰ ἐπερχόμενα. Τὸ ἴδιο ἰσχύει, ὅπως ἔχει ἤδη ἀναφερθεῖ,

1. Μὲ τὴν Ἀριστερή, Μαρξιστική, Σοσιαλιστικὴ ἢ Μπολσεβικικὴ ἐκδοχή του. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι μὲ τὸν ὅρο κομμουνισμὸς ἀποδίδεται ἡ ἔννοια κοινοτισμός. Εἶναι εὐνόητον ὅτι ὡς «κομμουνισμός» περιβάλλεται ἀπὸ τὴν αἴγλη τῆς ξενικῆς διατυπώσεως, ἡ ὁποία ἐξελληνίσθηκε μὲ τὴν κατάληξιν –ος καὶ σερβιρίσθηκε ὡς ἐπιστημονικὸς σοσιαλισμός (ἐπὶ τὸ ὀρθότερον κοινωνι-

δὲν μπορεῖ νὰ συναντηθῆ μὲ τὸ ὑποκείμενο γιὰ τὸ ὁποῖο ὑποτίθεται πὼς ἔχει ἐκδηλωθεῖ καὶ σχηματισθεῖ –καὶ μὲ δεδομένο ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀνύπαρκτο– εἶναι ἀναμενόμενο νὰ ὑπηρετήση ἢ νὰ συνεργασθῆ μὲ ὅ,τι ὑπάρχει καὶ μὲ τὸ ὁποῖο εὑρίσκεται σὲ οὐσιαστικὴ συνάφεια. Θὰ ἐπιζητήση, ἑπομένως, τὴν διαχείρισιν τῆς ἐξουσίας εἴτε κατ' ἀποκλειστικότητα (στὴν βάσιν τῆς ὑποκαταστάσεως ἢ τῆς ἀντικαταστάσεως), εἴτε ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὴν Τάξι.

Ὁ ἀνωτέρω συλλογισμὸς ἔρχεται ὡς ἀποτέλεσμα ἀγαθῶν διαθέσεων ἐκ μέρους μας, σύμφωνα μὲ τὶς ὁποῖες ἀποδεχόμαστε ὅτι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ, περὶ οὗ ὁ λόγος, ἰδεολογικοῦ καὶ φιλοσοφικοῦ πλέγματος δὲν μπόρεσε νὰ κατανοήση σὲ βάθος τὴν οὐσία καὶ τὶς προεκτάσεις αὐτῶν τὰ ὁποῖα διακήρυξε καὶ ὑποστήριξε.

Ἡ ἄλλη ὄψις τοῦ συλλογισμοῦ μας ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίζει τὸν ἢ τοὺς ἱδρυτὲς μὲ αὐστηρότητα. Σὲ αὐτὴν τὴν περίπτωση δὲν γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ ἀδυναμία κατανοήσεως ἐκ μέρους τους τῶν θεωριῶν, τῶν πεπραγμένων καὶ τῶν πολιτικῶν προεκτάσεών τους. Ἐν προκειμένῳ, ὀφείλομε νὰ δεχθοῦμε ὅτι πρόκειται γιὰ κακόβουλες διαθέσεις, προθέσεις, σχεδιασμοὺς καὶ πρακτικές, ποὺ συγκαλύπτουν τὸ σκοπούμενο μὲ τὴν χρῆσι ἐπιφάσεων καὶ παραπλανητικῶν φραστικῶν καὶ ἰδεολογικοπολιτικῶν κατασκευῶν[4].

Ἐπὶ προσθέτως, ὀφείλομε νὰ ἔχομε ὑπ' ὄψιν μας ὅτι μία ἐξουσιαστικὴ ἰδεολογία εἶναι ἕνα ἐνσωματώσιμο στοιχεῖο στὴν ἑκάστοτε κυριαρχοῦσα ἐξουσιαστικὴ

...μους της. Ἐπομένως, εἶναι ἀναμενόμενο νὰ ἐξυπηρετῆ τὰ συμφέροντα τῆς Τάξεως, ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὁ κατ' οὐσίαν σκοπὸς τῆς ὑπάρξεώς της.

Δὲν ὑπάρχει, συνεπῶς, κάτι τὸ παράδοξον ἀκόμη καὶ ὅταν στέκεται ἀνταγωνιστικὰ πρὸς ὁρισμένα τμήματα τῶν κρατούντων, οὔτε καὶ ὅταν συναγωνίζεται μὲ ἄλλα, πλειοδοτοῦσα σὲ μεταρρυθμιστικὲς προτάσεις καὶ ἔργα. Αὐτὰ εἶναι πλήρως ἐπιβεβαιωμένα ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν.

Μὲ βάση τὰ ὅσα ἀποτελοῦν ἀδιαμφισβήτητα γεγονότα δυνάμεθα νὰ διακρίνομε τρεῖς περιπτώσεις ρόλων, τοὺς ὁποίους ἀναλαμβάνουν οἱ φορεῖς τῆς κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας:

α) Ὁσάκις προκύπτει ἀδυναμία ἀνασυγκροτήσεως τῆς Τάξεως καὶ διαμορφώσεως τῶν συνθηκῶν, οἱ ὁποῖες θὰ ἀποτελέσουν τὴν νέα δομικὴ καὶ θεσμικὴ πραγματικότητα[6], διατηρήσεως καὶ ἐπεκτάσεως τῆς κυριαρχίας της.

β) Ἐξ αἰτίας μίας παρατεταμένης ἀποσυνθέσεως τῆς Τάξεως καὶ μίας ἀξεπέραστης στασιμότητας στὴν διαδικασία μετασχηματισμοῦ της, ὁπότε ἐπιβάλλεται ἡ πλήρης ὑποκατάστασίς της προκειμένου νὰ πραγματοποιηθῆ ἡ ἀναβαθμισμένη ἀποκατάστασίς της.

γ) Ἐκπρόσωποι τῆς Τάξεως ἀναθέτουν[7] μὲ ἕναν ὁρισμένο τρόπο στό, διαπνεόμενο ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ θεωρία, κόμμα νὰ ἀποτελέση τὸ συμπλήρωμά της. Αὐτὴ ἡ προσάρτησις συνιστᾶ μέρος τῆς εὐρύτερης διαδικασίας καλύψεως κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν προτεραιοτήτων, οἱ ὁποῖες ἀποσκοποῦν στὴν σταθεροποίησιν καὶ διεύρυνσιν τῶν συνθηκῶν ἐπιβολῆς της.

Οἱ περιπτώσεις αὐτὲς ἔχουν ἐπιβεβαιωθεῖ μέσα ἀπὸ τὴν πραγματικότητα.

Ἡ ἀνάληψις καὶ διαχείρισις τῶν κρατικῶν καὶ ἐξουσιαστικῶν ὑποθέσεων ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὲς στὴν Ρωσσία καὶ τὴν Κίνα ἀντιστοιχοῦν στὶς περιπτώσεις α καὶ β, ἐνῶ γιὰ τὸ Σ.Ε.Κ.Ε. (μετέπειτα Κ.Κ.Ε.) ἀντιστοιχεῖ ἡ τρίτη ἐκ τῶν προαναφερθεισῶν περιπτώσεων[8]. Αὐτὴ

ἀρχὲς τοῦ 20ου αἰώνα εἶχε ὑπερβεῖ τὶς πρῶτες κλίμακες ἀνασυγκροτήσεώς της, ἔχουσα ἤδη τὸ 1912, μὲ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους, ἐπιτύχει καὶ νὰ ἐπεκτείνει τὴν ἐδαφικὴν κυριαρχία τοῦ Ἑλλαδικοῦ κράτους.

Ὁ ρόλος, ἑπομένως, ὁ ὁποῖος ἐπεφυλάχθη γιὰ τὸ ἐν Ἑλλάδι Σοσιαλιστικὸν Ἐργατικὸν Κόμμα ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιο γιὰ τὴν κατανόησιν τῆς πορείας καὶ τῶν διαφόρων κατευθύνσεων τὶς ὁποῖες ἀκολούθησε, τόσον ἀρχικὰ ὅσον καὶ στὴν συνέχεια, ὡς Κομμουνιστικό, τὶς συμμαχίες καὶ τὶς προσκολλήσεις του, καθὼς καὶ τὶς κατὰ περιόδους «ἀνεξήγητες» στάσεις του.

Εἶναι πέραν κάθε ἀμφιβολίας ὅτι ἡ ἐπισταμένη παρατήρησις καὶ ἀνάλυσις ἐξυπηρετεῖ τὴν ὀρθότερη ἑρμηνεία τῶν γεγονότων καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκαλύψη πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὄψεως ἐμφανίζονται ὡς δυσεξήγητα. Ἀπαραίτητη προϋπόθεσις εἶναι ὁ κάθε ἕνας νὰ ξεφεύγει ἀπὸ τὰ καθιερωμένα, τὰ στερεότυπα σκέψεως, τὰ ὁποῖα παραβλέπουν «λεπτομέρειες». Ἡ προσκόλλησι στὴν «κατάρα» τῶν οἰκονομικῶν ἀναλύσεων εἶναι ἕνας παράγων ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναμφισβήτητα συντελέσει στὴν πρόκλησι σοβαρῶν ἀγκυλώσεων καὶ στὴν ἐκδήλωσιν παραμορφωμένων συλλογισμῶν καὶ συμπερασμάτων, ποὺ δὲν ἀνταποκρίνονται στὴν οὐσία τῶν ὅσων συνέβησαν ἢ συμβαίνουν[9].

Εἶναι σύνηθες, πίσω ἀπὸ τὰ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ γεγονότα νὰ ὑπάρχει ἕνα ὑπόβαθρο μὴ ἄμεσα ἀντιληπτό, καθὼς ὁρισμένες δυνάμεις τῆς Τάξεως, ἐκκινοῦν μία διαδικασία τὴν ὁποία συνεπικουροῦν καὶ ἄλλες μερίδες της, ἐνῶ τὸ ἴδιο χρονικὸ διάστημα, ἢ μεταγενέστερα, γεννιοῦνται καὶ ἐκδηλώνονται ἀντιθέσεις πρὸς αὐτὴν τὴν ἐπιλογή. Τὰ φαινόμενα συνήθως ἐπικαλύπτουν πολλὲς ἀπὸ τὶς κινήσεις οἱ ὁποῖες κατ' οὐσίαν σηματοδοτοῦν τὰ ἐπερχόμενα. Τὸ ἴδιο ἰσχύει, ὅπως ἔχει ἤδη ἀναφερθεῖ, καὶ στὴν περίπτωσιν τῆς ἱδρύσεως τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε, τὸ ὁποῖο εἶναι προϊὸν βουλήσεως τῆς ἐν Ἑλλάδι Τάξεως.

Εἶναι δεδομένο, κατ' ἀρχήν, ὅτι ἡ Τάξις διαμορφώνει τὴν κοινωνικὴ κατάστασι, ἀλλὰ προκειμένου νὰ τὴν

---

1. Μὲ τὴν Ἀριστερή, Μαρξιστική, Σοσιαλιστικὴ ἢ Μπολσεβικικὴ ἔκδοχή του. Ἂς σημειωθεῖ ὅτι μὲ τὸν ὅρο κομμουνισμὸς ἀποδίδεται ἡ ἔννοια κοινοτισμός. Εἶναι εὐνόητον ὅτι ὡς «κομμουνισμός» περιβάλλεται ἀπὸ τὴν αἴγλη τῆς ξενικῆς διατυπώσεως, ἡ ὁποία ἐξελληνίσθηκε μὲ τὴν κατάληξιν –ος καὶ σερβιρίσθηκε ὡς ἐπιστημονικὸς σοσιαλισμὸς (ἐπὶ τὸ ὀρθότερον κοινωνισμὸς) ἂν καὶ ἐπὶ μακρὸν διάστημα διατηροῦσε καὶ τὸν τίτλον τῆς ἀριστερᾶς γιὰ νὰ δώση καὶ τὴν γεύση μιᾶς φήμης καὶ κάποιου εἴδους προελεύσεως ἢ συσχετισμοῦ μὲ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάστασι. Εἶναι προφανὲς πὼς οὔτε ὁ ὅρος κομμουνισμός, οὔτε ὁ κοινοτισμὸς καὶ πολὺ περισσότερο ὁ σοσιαλισμὸς (κοινωνισμός) θὰ πρέπη νὰ συγχέονται ἢ καὶ νὰ ταυτίζονται μὲ τὴν ἄναρχη (ἀναρχικὴ) κοινότητα.

2. Αὐτῆς ποὺ ἐχρίσθηκε ὡς περιούσια, προνομιούχα καὶ ὀνομάσθηκε «ἐργατική».

3. Ἀλλὰ ὑπάρχουν στρωματοποιήσεις οἱ ὁποῖες δὲν συνιστοῦν Τάξι.

4. Ἀπὸ τὶς ὁποῖες, βεβαίως, βρίθει ἡ κομμουνιστικὴ ἰδεολογία τῶν Μάρξ, Ἔνγκελς, Λένιν, Στάλιν, Τρότσκυ, Μάο καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιγόνων.

5. Ἀποτελοῦσα συστατικὸ τῆς ἰδεολογίας τῆς κυριαρχίας, μὲ τὴν εὐρύτερη διάσταση ποὺ αὐτὴ ἔχει, καὶ ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται πολύπτυχα καὶ πολυσήμαντα στὴν οἰκουμένη.

6. Πολιτική, οἰκονομικὴ καὶ κοινωνική.

7. Ἢ επαναπροσδιορίζουν, σὲ περίπτωσι μεταβολῆς τῶν πρωταρχικῶν χαρακτηριστικῶν, τὴν ὑποβάθμισιν ἢ ἀναβάθμισιν τῆς θέσεώς του.

8. Μία ἐκτεταμένη περιγραφὴ καὶ ἀνάλυσις διαφόρων ἀκόμη περιπτώσεων ἀναλήψεως τῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοὺς κομμουνιστές, ἐντὸς τῶν πλαισίων ἀναδιαμορφώσεως, ἀνασυγκροτήσεως καὶ συμπληρώσεως τῶν Τάξεων, σὲ διάφορα κράτη, θὰ ἀπομάκρυνε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἐπιδίωξιν αὐτοῦ τοῦ κειμένου.

9. Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ ἀναφερόμαστε στὴν αἰτιολογημένη μὲ βάσιν τὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ὁλοκληρωμένη σύνδεσιν τῆς πραγματικότητος μὲ λογικὰ συμπεράσματα καὶ ὄχι μὲ οἰκονομικές, πολιτικὲς ἢ ταξικὲς ἀκροβασίες.

ἐλέγξη χρειάζεται τοὺς ἀπαραίτητους μηχανισμοὺς καὶ θεσμούς, τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ κατασκευάση ἀνασχηματίζουσα, καταργοῦσα ἢ συμπληρώνουσα τοὺς μέχρι πρὸ τινὸς ὑπάρχοντας θεσμοὺς καὶ μηχανισμούς. Τὰ κρίσιμα σημεῖα ρευστότητας ἐντὸς τοῦ κοινωνικοῦ χώρου θὰ δώσουν τὴν δυνατότητα ἀναζωογονήσεως, ἀνασυγκροτήσεως ἢ ἀντικαταστάσεως τῶν φορέων ἀλλὰ καὶ τῶν προσώπων, τὰ ὁποῖα συναποτελοῦν τὴν Τάξι. Ἡ ὁμαλὴ ἢ ἡ βίαιη διαδικασία μὲ τὴν ὁποία, τυχόν, θὰ ὑλοποιηθοῦν αὐτὲς οἱ μεταβολὲς δὲν σημαίνει ἐξάλειψιν τῆς Τάξεως, οὔτε τῶν θεμελιωδῶν χαρακτηριστικῶν της. Τὸ αὐτὸ θὰ πρέπη νὰ ἔχομε ὑπ' ὄψιν μας καὶ γιὰ τὶς συγκρούσεις ποὺ ἐκδηλώνονται καθ' ὅλον τὸ διάστημα ποὺ πραγματοποιεῖται ἡ ἀνασύνταξίς της, δεδομένου ὅτι αὐτὲς συνιστοῦν τὴν ταξικὴ πάλη, αὐτὴν καθ' ἑαυτήν[10].

Ἄς δοῦμε, τώρα, τὰ ὅσα δύναται νὰ ἐξάγη κάποιος ὡς κατ' ἀρχὴν συμπεράσματα ἀναφορικὰ μὲ τὴν σύστασιν τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.

Εἶναι δεδομένη ἡ εὐνοϊκὴ στάσις τῆς Τάξεως καὶ τοῦ κυριωτέρου πολιτικοῦ ἐκπροσώπου της ἐν Ἑλλάδι, τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου[11], ὅπως εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ προτροπὴ γιὰ τὴν δημιουργία Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος δὲν ἀφοροῦσε μίαν περιστασιακὴ ἢ προσωρινὴ ἐπιλογή. Αὐτὸ δὲν συνάγεται μόνον ἀπὸ τὴν ἄμεση ἀνάγκη τῆς ἐγχώριας πολιτικῆς ἐξουσίας νὰ ὑπάρξη ἕνα σοσιαλιστικὸ κόμμα προκειμένου τὸ ἑλλαδικὸ κράτος νὰ ἀνταπεξέλθη στὶς αὐξημένες δυσκολίες διαχειρίσεως τῶν μεταπολεμικῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, μέρος τῶν ὁποίων ἀφοροῦσε τὶς περιοχὲς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ποὺ διεκδικοῦσε τὸ Βουλγαρικὸ κράτος. Αὐτὴ ἡ διεκδίκησις, μέσω τῆς ἐντατικῆς προπαγάνδας, ἐνισχύετο καὶ στοὺς κύκλους τοῦ διεθνοῦς σοσιαλισμοῦ ἀπὸ τὸ Βουλγαρικὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Ἐργατικὸ Κόμμα.

Ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μόνη πλευρά. Ἡ ἀναμόρφωσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐν Ἑλλάδι Τάξεως προέβλεπε καὶ ἐπέβαλε τὴν ἀνάγκη ὑπάρξεως ἑνὸς μηχανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνὸς θὰ συμπεριελάμβανε, σὲ πολιτικό, κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ πεδίο, ἕνα σύστημα ἰδεῶν[12] καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ καλύψη, μακροπρόθεσμα, τὶς ἀνάγκες τοῦ κρατικοῦ συστήματος, μὲ τὴν παράλληλη ἱκανότητά του νὰ ἐνσωματώ- ὡς πρὸς τὴν ἐπιδιόρθωσιν τῶν ἀδυναμιῶν καὶ τῶν ἀτελειῶν τοῦ συστήματος. Ἐν τούτοις χρειάστηκαν ὁλόκληρες δεκαετίες ὥστε νὰ κατανοήση πλήρως καὶ νὰ ἀφομοιώση τὴν ἀλήθεια γιὰ τὴν πραγματικὴ θέσιν ποὺ τοῦ εἶχε ὁρισθεῖ ἀπὸ ἀντικειμενικοὺς καὶ ὑποκειμενικοὺς λόγους καὶ τὴν ὁποία ὤφειλε νὰ καταλάβη καὶ νὰ κατέχη μέσα στὸ σύστημα.

Τὴν 18ην Νοεμβρίου 1918, λοιπόν, συνῆλθε στὸν Πειραιᾶ, στὰ Γραφεῖα τοῦ Συνδέσμου Μηχανικῶν Ἀτμοπλοίων, ἕνα συνέδριο στὸ ὁποῖο συμμετεῖχαν διάφορες σοσιαλιστικὲς ὁμάδες. Τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι παρευρέθησαν ἦταν περὶ τοὺς 25. Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου ἦταν νὰ ἀποφασίση τὴν ἵδρυσι Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος. Σὲ αὐτὸ ἀντιπροσωπεύθηκαν τρεῖς κυρίως ὁμάδες: α) Τὸ Σοσιαλιστικὸν Κέντρον τῶν Ἀθηνῶν[14], β) Ἡ ὁμάδα τοῦ Βόλου, τῶν Σαράτση καὶ Ζάχου[15] καὶ γ) Ἡ «Σοσιαλιστικὴ Φεντερασιόν» τῆς Θεσσαλονίκης[16]. Συμμετεῖχαν, ἐπίσης ἀντιπρόσωποι τῶν σοσιαλιστικῶν ὁμάδων τοῦ Πειραιᾶ, τῆς Λάρισας, τῆς Κέρκυρας καὶ τῆς Καβάλας[17].

Στὸ Συνέδριο ἀποφασίσθηκε, ὅπως ἦταν αναμενόμενο, ἡ ἵδρυσις τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος (Σ.Ε.Κ.Ε.) καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς πρώτης Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, μὲ τὴν ὀνομασία «Κεντρικὴ Διοίκησις». Ὡς πρῶτος Γενικὸς Γραμματέας της ἐξελέγη ὁ Ἄριστος Ἀρβανίτης καὶ μέλη της ὁ Ν. Δημητρᾶτος, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, Π. Δημητρᾶτος, δημοδιδάσκαλος, Μ. Σιδέρης καὶ Στ. Κόκκινος, ἠλεκτροτεχνῖτες. Τὴν ὀργάνωσιν τῆς «Σοσιαλιστικῆς Νεολαίας» ἀνέλαβαν οἱ Δ. Λιγδόπουλος, Γ. Δούμας καὶ Σπ. Κομιώτης, φοιτητές. Ἐπίσης, ἐγκρίθηκαν «Αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.», «Τό Ψήφισμα ἱδρύσεως τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε», τό «Καταστατικὸν τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.» κ.ἄ. Τό συνέδριο ἀνακήρυξε ὡς ἐπίσημο ὄργανο τόν «Ἐργατικὸ Ἀγῶνα»[18] μὲ διευθυντὴ τὸν Δημοσθένη Λιγδόπουλο. Τὰ μέλη ποὺ ἀρχικὰ ἐντάχθηκαν στὸ κόμμα ἦταν 400 περίπου. Τὰ γραφεῖα τοῦ κόμματος ἐγκαταστάθηκαν στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου 14 στόν, ἄνω τῶν καταστημάτων, ὄροφο.

Ἄς σημειωθῆ ὅτι στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1915, ἡ «Φεντερασιόν» εἶχε ἐκλέξει δύο βουλευτὲς στὸ κοινοβούλιο, τοὺς Ἀριστοτέλη Σίδερη καὶ Ἀλμπέρτ Κουριέλ. Ὁ-

Μετά την απομάκρυνση των αναρχικών από το συνέδριο της Διεθνούς Ένωσης Εργαζομένων (Χάγη, 2-7 Σεπτεμβρίου 1872), ο Μιχαήλ Μπακούνιν, ο Τζέιμς Γκυγιώμ και τα μέλη διαφόρων αναρχικών ομοσπονδιών και τμημάτων συναντήθηκαν στο χωριό Saint-Imier του όρους Γιούρα στην Ελβετία και έλαβαν ορισμένες αποφάσεις σε αυτό, που θα μείνει γνωστό ως το Συνέδριο της Αντιεξουσιαστικής Διεθνούς.

ΠΡΩΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Θέση της συνόδου των Ομοσπονδιών στο Συνέδριο του Saint-Imier, με αναφορά στα ψηφίσματα του Συνεδρίου της Χάγης και του Γενικού Συμβουλίου

Θεωρώντας ότι η αυτονομία και η ανεξαρτησία της ομοσπονδίας και των τμημάτων των εργαζομένων αποτελούν την πρώτη προϋπόθεση για τη χειραφέτηση των εργαζομένων, και

ότι όλη η νομοθετική και κανονιστική εξουσία που δόθηκε στο Συνέδριο θα ήταν μια αυθαίρετη άρνηση αυτής της αυτονομίας και ελευθερίας:

Το Κογκρέσο αρνείται, κατ' αρχήν, τη νομοθετική εξουσία όλων των Συνεδρίων, είτε γενικών είτε περιφερειακών, και δεν αναγνωρίζει καμία αποστολή εκτός από την παρουσίαση των προσδοκιών, των αναγκών και των ιδεών του προλεταριάτου των διαφόρων περιοχών ή χωρών, ώστε η εναρμόνιση και η ενοποίησή τους να πραγματοποιηθούν όσο το δυνατόν περισσότερο. Ωστόσο, σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να επιτραπεί στην πλειοψηφία σε οποιοδήποτε Κογκρέσο να επιβάλλει τα ψηφίσματά της στην μειοψηφία.

Εκτός αυτού, θεωρώντας ότι ο θεσμός ενός Γενικού Συμβουλίου στη Διεθνή Ένωση Εργαζομένων είναι, από τη φύση του και αναπόφευκτα, πιθανό να καταστεί μόνιμη παραβίαση αυτής της ελευθερίας, η οποία θα πρέπει να είναι η θεμελιώδης βάση της μεγάλης μας Ένωσης·

Θεωρώντας ότι οι πράξεις του Γενικού Συμβουλίου του Λονδίνου, που τώρα διαλύεται, τα τελευταία τρία χρόνια είναι η ορατή απόδειξη των ελαττωμάτων που είναι εγγενείς σε αυτό το θεσμικό όργανο·

Αυτό, προκειμένου να αυξήσει την εξουσία του, αρχικά πολύ περιορισμένα, έχει καταφύγει στις πιο αποτρόπαιες δολοπλοκίες, ψέμματα, συκοφαντίες, προσπαθώντας να σπιλώσει τη φήμη όλων όσων τόλμησαν να αντιταχθούν σε αυτήν·

Για να επιτευχθεί η τελική εκπλήρωση των θέσεών της, έχει προετοιμαστεί εδώ και πολύ καιρό το Συνέδριο της Χάγης, στο οποίο η πλειοψηφία, οργανωμένη με σχέδιο, δεν έχει άλλο σκο-

μὲ τὴν ὁποία, τυχόν, θὰ ὑλοποιηθοῦν αὐτὲς οἱ μεταβολὲς δὲν σημαίνει ἐξάλειψιν τῆς Τάξεως, οὔτε τῶν θεμελιωδῶν χαρακτηριστικῶν της. Τὸ αὐτὸ θὰ πρέπῃ νὰ ἔχομε ὑπ' ὄψιν μας καὶ γιὰ τὶς συγκρούσεις ποὺ ἐκδηλώνονται καθ' ὅλον τὸ διάστημα ποὺ πραγματοποιεῖται ἡ ἀνασύνταξίς της, δεδομένου ὅτι αὐτὲς συνιστοῦν τὴν ταξικὴ πάλη, αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν[10].

Ἄς δοῦμε, τώρα, τὰ ὅσα δύναται νὰ ἐξάγῃ κάποιος ὡς κατ' ἀρχὴν συμπεράσματα ἀναφορικὰ μὲ τὴν σύστασιν τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.

Εἶναι δεδομένη ἡ εὐνοϊκὴ στάσις τῆς Τάξεως καὶ τοῦ κυριωτέρου πολιτικοῦ ἐκπροσώπου της ἐν Ἑλλάδι, τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου[11], ὅπως εἶναι προφανὲς ὅτι ἡ προτροπὴ γιὰ τὴν δημιουργία Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος δὲν ἀφοροῦσε μίαν περιστασιακὴ ἢ προσωρινὴ ἐπιλογή. Αὐτὸ δὲν συνάγεται μόνον ἀπὸ τὴν ἄμεση ἀνάγκη τῆς ἐγχώριας πολιτικῆς ἐξουσίας νὰ ὑπάρξῃ ἕνα σοσιαλιστικὸ κόμμα προκειμένου τὸ ἑλλαδικὸ κράτος νὰ ἀνταπεξέλθῃ στὶς αὐξημένες δυσκολίες διαχειρίσεως τῶν μεταπολεμικῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, μέρος τῶν ὁποίων ἀφοροῦσε τὶς περιοχὲς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ποὺ διεκδικοῦσε τὸ Βουλγαρικὸ κράτος. Αὐτὴ ἡ διεκδίκησις, μέσω τῆς ἐντατικῆς προπαγάνδας, ἐνισχύετο καὶ στοὺς κύκλους τοῦ διεθνοῦς σοσιαλισμοῦ ἀπὸ τὸ Βουλγαρικὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Ἐργατικὸ Κόμμα.

Ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μόνη πλευρά. Ἡ ἀναμόρφωσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐν Ἑλλάδι Τάξεως προέβλεπε καὶ ἐπέβαλε τὴν ἀνάγκη ὑπάρξεως ἑνὸς μηχανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνὸς θὰ συμπεριελάμβανε, σὲ πολιτικό, κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ πεδίο, ἕνα σύστημα ἰδεῶν[12] καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ καλύψῃ, μακροπρόθεσμα, τὶς ἀνάγκες τοῦ κρατικοῦ συστήματος, μὲ τὴν παράλληλη ἱκανότητά του νὰ ἐνσωματώσῃ στὴν ἐξουσιαστικὴ λογικὴ καὶ μεθοδολογία –καὶ ἑπομένως στὸ ἐξουσιαστικὸ μπλὸκ– ἕνα σημαντικὸ ἀριθμητικὰ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὴν πάροδο ἀρκετῶν δεκαετιῶν ἀπὸ τὴν λῆξιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 παρέμεναν προσηλωμένοι σὲ τρόπους σκέψεως, δράσεως καὶ ἀντιδράσεως ποὺ ἀντιστρατεύοντο τὶς ἐξουσιαστικὲς μεθοδεύσεις καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς Τάξεως, γενικά[13].

Περιληπτικὰ καὶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν συνολικὴ πορεία τοῦ Κ.Κ.Ε., ὁ δευτερεύων ρόλος του στὴν οὐσία ὑπερέβη, ἐν τέλει, τὶς προσδοκίες

Ἀτμοπλοίων, ἕνα συνέδριο στὸ ὁποῖο συμμετεῖχαν διάφορες σοσιαλιστικὲς ὁμάδες. Τὸ σύνολο τῶν ἀνθρώπων οἱ ὁποῖοι παρευρέθησαν ἦταν περὶ τοὺς 25. Σκοπὸς αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου ἦταν νὰ ἀποφασίσῃ τὴν ἵδρυσι Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος. Σὲ αὐτὸ ἀντιπροσωπεύθηκαν τρεῖς κυρίως ὁμάδες: α) Τὸ Σοσιαλιστικὸν Κέντρον τῶν Ἀθηνῶν[14], β) Ἡ ὁμάδα τοῦ Βόλου, τῶν Σαράτση καὶ Ζάχου[15] καὶ γ) Ἡ «Σοσιαλιστικὴ Φεντερασιόν» τῆς Θεσσαλονίκης[16]. Συμμετεῖχαν, ἐπίσης ἀντιπρόσωποι τῶν σοσιαλιστικῶν ὁμάδων τοῦ Πειραιᾶ, τῆς Λάρισας, τῆς Κέρκυρας καὶ τῆς Καβάλας[17].

Στὸ Συνέδριο ἀποφασίσθηκε, ὅπως ἦταν αναμενόμενο, ἡ ἵδρυσις τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος Ἑλλάδος (Σ.Ε.Κ.Ε.) καὶ ἡ ἐκλογὴ τῆς πρώτης Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, μὲ τὴν ὀνομασία «Κεντρικὴ Διοίκησις». Ὡς πρῶτος Γενικὸς Γραμματέας της ἐξελέγη ὁ Ἄριστος Ἀρβανίτης καὶ μέλη της ὁ Ν. Δημητράτος, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, Π. Δημητράτος, δημοδιδάσκαλος, Μ. Σιδέρης καὶ Στ. Κόκκινος, ἠλεκτροτεχνῖτες. Τὴν ὀργάνωσιν τῆς «Σοσιαλιστικῆς Νεολαίας» ἀνέλαβαν οἱ Δ. Λιγδόπουλος, Γ. Δούμας καὶ Σπ. Κομιώτης, φοιτητές. Ἐπίσης, ἐγκρίθηκαν «Αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.», "Τό Ψήφισμα ἱδρύσεως τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε", τό «Καταστατικὸν τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.» κ.ἄ. Τό συνέδριο ἀνακήρυξε ὡς ἐπίσημο ὄργανο τόν «Ἐργατικὸ Ἀγῶνα»[18] μὲ διευθυντὴ τὸν Δημοσθένη Λιγδόπουλο. Τὰ μέλη ποὺ ἀρχικὰ ἐντάχθηκαν στὸ κόμμα ἦταν 400 περίπου. Τὰ γραφεῖα τοῦ κόμματος ἐγκαταστάθηκαν στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου 14 στόν, ἄνω τῶν καταστημάτων, ὄροφο.

Ἄς σημειωθῇ ὅτι στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1915, ἡ «Φεντερασιόν» εἶχε ἐκλέξει δύο βουλευτὲς στὸ κοινοβούλιο, τοὺς Ἀριστοτέλη Σίδερη καὶ Ἀλμπέρτ Κουριέλ. Ὅταν τὸ 1917 ὁ Ε. Βενιζέλος, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Κινήματος Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀνέστησε τὴν ἐπονομαζόμενη «Βουλὴ τῶν Λαζάρων», δηλαδὴ τὴν Βουλὴ τοῦ Μαΐου 1915, οἱ Σίδερης καὶ Κουριὲλ ἔγιναν καὶ πάλι βουλευτές. Μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασι, τὸ Σ.Ε.Κ.Ε. βρέθηκε μὲ δύο βουλευτὲς οἱ ὁποῖοι ἀνῆκαν προηγουμένως στὴν «Φεντερασιόν».

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, λοιπόν, «γεννήθηκε» ἕνα σοσιαλιστικὸ κόμμα ἐν Ἑλλάδι!

Συσπείρωση Αναρχικών

---

10. Ὡς ἔνδειξιν αὐτῆς τῆς καταστάσεως θὰ πρέπει νὰ λάβομε ὑπ' ὄψιν τὴν ταραγμένη περίοδο, ἡ ὁποία ἔχει ἀφετηρία τὰ μέσα τοῦ 1916 (Κίνημα Ἐθνικῆς Ἀμύνης) καὶ ἐκτείνεται ἕως καὶ τὴν πρώτη πενταετία 1930.

11. Ἐνδεικτικό στοιχεῖο τῆς εὔνοιας εἶναι καὶ ἡ «ἀρνητικὴ»

14. Εἶχε τὴν ἕδρα του στὴν ὁδὸ Πειραιῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πλατεία Κουμουνδούρου. Στελέχη αὐτῆς τῆς ὁμάδας ἦταν οἱ: Ν. Γιαννιός (ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε στὸ ἱδρυτικὸ συνέδριο, ἀλλὰ ἀποχώρησε ἐπειδὴ διαφώνησε μὲ τὶς κατευθυντήριες γραμμὲς τοῦ νεοϊδρυθέντος κόμματος), Π. Δημητράτος, Μ.

Θέση της συνόδου των Ομοσπονδιών στο Συνέδριο του Saint-Imier, με αναφορά στα ψηφίσματα του Συνεδρίου της Χάγης και του Γενικού Συμβουλίου

Θεωρώντας ότι η αυτονομία και η ανεξαρτησία της ομοσπονδίας και των τμημάτων των εργαζομένων αποτελούν την πρώτη προϋπόθεση για τη χειραφέτηση των εργαζομένων, και

ότι όλη η νομοθετική και κανονιστική εξουσία που δόθηκε στο Συνέδριο θα ήταν μια αυθαίρετη άρνηση αυτής της αυτονομίας και ελευθερίας:

Το Κογκρέσο αρνείται, κατ' αρχήν, τη νομοθετική εξουσία όλων των Συνεδρίων, είτε γενικών είτε περιφερειακών, και δεν αναγνωρίζει καμία αποστολή εκτός από την παρουσίαση των προσδοκιών, των αναγκών και των ιδεών του προλεταριάτου των διαφόρων περιοχών ή χωρών, ώστε η εναρμόνιση και η ενοποίησή τους να πραγματοποιηθούν όσο το δυνατόν περισσότερο. Ωστόσο, σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να επιτραπεί στην πλειοψηφία σε οποιοδήποτε Κογκρέσο να επιβάλλει τα ψηφίσματά της στην μειοψηφία.

Εκτός αυτού, θεωρώντας ότι ο θεσμός ενός Γενικού Συμβουλίου στη Διεθνή Ένωση Εργαζομένων είναι, από τη φύση του και αναπόφευκτα, πιθανό να καταστεί μόνιμη παραβίαση αυτής της ελευθερίας, η οποία θα πρέπει να είναι η θεμελιώδης βάση της μεγάλης μας Ένωσης·

Θεωρώντας ότι οι πράξεις του Γενικού Συμβουλίου του Λονδίνου, που τώρα διαλύεται, τα τελευταία τρία χρόνια είναι η ορατή απόδειξη των ελαττωμάτων που είναι εγγενείς σε αυτό το θεσμικό όργανο·

Αυτό, προκειμένου να αυξήσει την εξουσία του, αρχικά πολύ περιορισμένα, έχει καταφύγει στις πιο αποτρόπαιες δολοπλοκίες, ψέμματα, συκοφαντίες, προσπαθώντας να σπιλώσει τη φήμη όλων όσων τόλμησαν να αντιταχθούν σε αυτήν·

Για να επιτευχθεί η τελική εκπλήρωση των θέσεών της, έχει προετοιμαστεί εδώ και πολύ καιρό το Συνέδριο της Χάγης, στο οποίο η πλειοψηφία, οργανωμένη με σχέδιο, δεν έχει άλλο σκοπό από το να εγκαταστήσει, στο πλαίσιο της Διεθνούς Ένωσης, την εξουσία ενός αυταρχικού κόμματος· και ότι, για να επιτύχει αυτό το στόχο, δεν δίστασε να ποδοπατήσει κάθε κομμάτι αξιοπρέπειας και δικαιοσύνης.

Ότι ένα τέτοιο Συνέδριο δεν μπορεί να είναι η έκφραση του προλεταριάτου των χωρών που εκπροσωπούνταν εκεί. Το Συνέδριο των αντιπροσώπων των ισπανικών, ιταλικών, ελβετικών, αμερικανικών και γαλλικών ομοσπονδιών, που συναντώνται στο Saint-Imier, δηλώνει ότι απορρίπτει εντελώς τα ψηφίσματα του Κογκρέσου της Χάγης και δεν αναγνωρίζει πλήρως την εξουσία του νέου Γενικού Συμβουλίου που εξελέγη από το Συνέδριο. Προκειμένου να προστατεύσουν τις Ομοσπονδίες τους από τις κυβερνητικές προθέσεις αυτού του Γενικού Συμβουλίου, εκτός από την προφύλαξη και την περαιτέρω ενίσχυση της ενότητας της Διεθνούς Ένωσης, οι εκπρόσωποι έχουν δημιουργήσει τις βάσεις ενός σχεδίου για σύμφωνο αλληλεγγύης μεταξύ αυτών των Ομοσπονδιών.

νὰ ὑπάρξη ἕνα σοσιαλιστικὸ κόμμα προκειμένου τὸ ἑλλαδικὸ κράτος νὰ ἀνταπεξέλθη στὶς αὐξημένες δυσκολίες διαχειρίσεως τῶν μεταπολεμικῶν ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων, μέρος τῶν ὁποίων ἀφοροῦσε τὶς περιοχὲς τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης ποὺ διεκδικοῦσε τὸ Βουλγαρικὸ κράτος. Αὐτὴ ἡ διεκδίκησις, μέσω τῆς ἐντατικῆς προπαγάνδας, ἐνισχύετο καὶ στοὺς κύκλους τοῦ διεθνοῦς σοσιαλισμοῦ ἀπὸ τὸ Βουλγαρικὸ Σοσιαλδημοκρατικὸ Ἐργατικὸ Κόμμα.

Ὅμως αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ μόνη πλευρά. Ἡ ἀναμόρφωσις καὶ ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἐν Ἑλλάδι Τάξεως προέβλεπε καὶ ἐπέβαλε τὴν ἀνάγκη ὑπάρξεως ἑνὸς μηχανισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἑνὸς θὰ συμπεριελάμβανε, σὲ πολιτικό, κοινωνικὸ καὶ οἰκονομικὸ πεδίο, ἕνα σύστημα ἰδεῶν[12] καὶ ἀφ' ἑτέρου θὰ ἦταν ἱκανὸς νὰ καλύψη, μακροπρόθεσμα, τὶς ἀνάγκες τοῦ κρατικοῦ συστήματος, μὲ τὴν παράλληλη ἱκανότητά του νὰ ἐνσωματώση στὴν ἐξουσιαστικὴ λογικὴ καὶ μεθοδολογία –καὶ ἑπομένως στὸ ἐξουσιαστικὸ μπλόκ– ἕνα σημαντικὸ ἀριθμητικὰ πλῆθος ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὴν πάροδο ἀρκετῶν δεκαετιῶν ἀπὸ τὴν λῆξιν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 παρέμεναν προσηλωμένοι σὲ τρόπους σκέψεως, δράσεως καὶ ἀντιδράσεως ποὺ ἀντιστρατεύοντο τὶς ἐξουσιαστικὲς μεθοδεύσεις καὶ τὴν κυριαρχίαν τῆς Τάξεως, γενικά[13].

Περιληπτικὰ καὶ ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν συνολικὴ πορεία τοῦ Κ.Κ.Ε., ὁ δευτερεύων ρόλος του στὴν οὐσία ὑπερέβη, ἐν τέλει, τὶς προσδοκίες λέγη ὁ Ἄριστος Ἀρβανίτης καὶ μέλη της ὁ Ν. Δημητράτος, φοιτητὴς τῆς Νομικῆς, Π. Δημητράτος, δημοδιδάσκαλος, Μ. Σιδέρης καὶ Στ. Κόκκινος, ἠλεκτροτεχνῖτες. Τὴν ὀργάνωσιν τῆς «Σοσιαλιστικῆς Νεολαίας» ἀνέλαβαν οἱ Δ. Λιγδόπουλος, Γ. Δούμας καὶ Σπ. Κομιώτης, φοιτητές. Ἐπίσης, ἐγκρίθηκαν «Αἱ ἀρχαὶ καὶ τὸ πρόγραμμα τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.», «Τὸ Ψήφισμα ἱδρύσεως τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε», τὸ «Καταστατικὸν τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε.» κ.ἄ. Τὸ συνέδριο ἀνακήρυξε ὡς ἐπίσημο ὄργανο τὸν «Ἐργατικὸ Ἀγῶνα»[18] μὲ διευθυντὴ τὸν Δημοσθένη Λιγδόπουλο. Τὰ μέλη ποὺ ἀρχικὰ ἐντάχθηκαν στὸ κόμμα ἦταν 400 περίπου. Τὰ γραφεῖα τοῦ κόμματος ἐγκαταστάθηκαν στὴν ὁδὸ Εὐριπίδου 14 στόν, ἄνω τῶν καταστημάτων, ὄροφο.

Ἄς σημειωθῆ ὅτι στὶς ἐκλογὲς τοῦ 1915, ἡ «Φεντερασιόν» εἶχε ἐκλέξει δύο βουλευτὲς στὸ κοινοβούλιο, τοὺς Ἀριστοτέλη Σίδερη καὶ Ἄλμπερτ Κουριέλ. Ὅταν τὸ 1917 ὁ Ε. Βενιζέλος, μετὰ τὴν ἐπικράτησιν τοῦ Κινήματος Ἐθνικῆς Ἀμύνης, ἀνέστησε τὴν ἐπονομαζόμενη «Βουλὴ τῶν Λαζάρων», δηλαδὴ τὴν Βουλὴ τοῦ Μαΐου 1915, οἱ Σίδερης καὶ Κουριὲλ ἔγιναν καὶ πάλι βουλευτές. Μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασι, τὸ Σ.Ε.Κ.Ε. βρέθηκε μὲ δύο βουλευτὲς οἱ ὁποῖοι ἀνῆκαν προηγουμένως στὴν «Φεντερασιόν».

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο, λοιπόν, «γεννήθηκε» ἕνα σοσιαλιστικὸ κόμμα ἐν Ἑλλάδι!

Συσπείρωση Αναρχικών

10. Ὡς ἔνδειξιν αὐτῆς τῆς καταστάσεως θὰ πρέπει νὰ λάβομε ὑπ' ὄψιν τὴν ταραγμένη περίοδο, ἡ ὁποία ἔχει ἀφετηρία τὰ μέσα τοῦ 1916 (Κίνημα Ἐθνικῆς Ἀμύνης) καὶ ἐκτείνεται ἕως καὶ τὴν πρώτη πενταετία 1930.

11. Ἐνδεικτικὸ στοιχεῖο τῆς εὔνοιας εἶναι καὶ ἡ «ἀρνητικὴ» προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ Σ.Ε.Κ.Ε. ἐκ μέρους τοῦ Ε. Βενιζέλου ὅταν τὸ 1919, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐργάτες ἔθεσε ἐπὶ λέξει τὸ δίλλημα: «Ἢ ἐμὲ ἢ τὸν Μπεναρόγιαν», αναφερόμενος σὲ μελλοντικὴ ἐκλογικὴ ἀναμέτρησι. Αὐτὸ ὠφέλησε τὰ μέγιστα τὸ κόμμα διότι ὤθησε τὸν ἐργατικὸν κόσμο νὰ ἀναζητήση πληροφορίες μέσω τοῦ ἐπίσημου ὀργάνου τοῦ κόμματος καὶ νὰ τὸ προσεγγίση.

12. Ἐν προκειμένω, τὶς λεγόμενες κοινωνιστικὲς ἰδέες.

13. Εἶναι χαρακτηριστικὸν τὸ γεγονὸς τῆς παρατεταμένης παρουσίας καὶ δραστηριότητος ληστρικῶν συμμοριῶν, οἱ ὁποῖες συνιστοῦσαν διακεκριμένες ἐκδηλώσεις πρωτογενοῦς κοινωνικοῦ ἀνταγωνισμοῦ, μὲ τὴν εὐρεία του διάστασι.

14. Εἶχε τὴν ἕδρα του στὴν ὁδὸ Πειραιῶς ἀπέναντι ἀπὸ τὴν πλατεία Κουμουνδούρου. Στελέχη αὐτῆς τῆς ὁμάδας ἦταν οἱ: Ν. Γιαννιός (ὁ ὁποῖος συμμετεῖχε στὸ ἱδρυτικὸ συνέδριο, ἀλλὰ ἀποχώρησε ἐπειδὴ διαφώνησε μὲ τὶς κατευθυντήριες γραμμὲς τοῦ νεοϊδρυθέντος κόμματος), Π. Δημητράτος, Μ. Σιδέρης, Ν. Δημητράτος, Δ. Λιγδόπουλος (ἦταν τὸ πρῶτο θῦμα στὴν ὑπηρεσία τοῦ κόμματος), κ.ά.

15. Μέλη της ἦταν ὁ Θ. Ἀποστολίδης, ὁ Γ. Κορδᾶτος, κ.ἄ. Ἡ ὁμάδα αὐτὴ εἶχε σύνδεσμο μὲ ἐργάτες.

16. Ἡ πλέον πολυπληθὴς σοσιαλιστικὴ ὀργάνωσις μὲ 2.000 μέλη (τῆς ὁποίας τὰ 90% ἦταν Ἑβραῖοι) καὶ μὲ σημαντικὴ ἐπίδρασι στὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς πόλεως. Εἶχε ἀναπτύξει δρᾶσιν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Τουρκοκρατίας στὴν περιοχὴ καὶ ἀποτελοῦσε τμῆμα τῆς Β΄ Διεθνοῦς.

17. *Τὸ ΚΚΕ, Ἐπίσημα Κείμενα*, τ. Α΄ 1918-1924, ἔκδοση Σύγχρονη Ἐποχή, 1974.

18. Ὁ «Ἐργατικὸς Ἀγὼν» ἀντικαταστάθηκε ἀργότερα ἀπὸ τὸν «Ριζοσπάστη».

τα ψηφίσματά της στην μειοψηφία.

Εκτός αυτού, θεωρώντας ότι ο θεσμός ενός Γενικού Συμβουλίου στη Διεθνή Ένωση Εργαζομένων είναι, από τη φύση του και αναπόφευκτα, πιθανό να καταστεί μόνιμη παραβίαση αυτής της ελευθερίας, η οποία θα πρέπει να είναι η θεμελιώδης βάση της μεγάλης μας Ένωσης·

Θεωρώντας ότι οι πράξεις του Γενικού Συμβουλίου του Λονδίνου, που τώρα διαλύεται, τα τελευταία τρία χρόνια είναι η ορατή απόδειξη των ελαττωμάτων που είναι εγγενείς σε αυτό το θεσμικό όργανο·

Αυτό, προκειμένου να αυξήσει την εξουσία του, αρχικά πολύ περιορισμένα, έχει καταφύγει στις πιο αποτρόπαιες δολοπλοκίες, ψέμματα, συκοφαντίες, προσπαθώντας να σπιλώσει τη φήμη όλων όσων τόλμησαν να αντιταχθούν σε αυτήν·

Για να επιτευχθεί η τελική εκπλήρωση των θέσεών της, έχει προετοιμαστεί εδώ και πολύ καιρό το Συνέδριο της Χάγης, στο οποίο η πλειοψηφία, οργανωμένη με σχέδιο, δεν έχει άλλο σκοπό από το να εγκαταστήσει, στο πλαίσιο της Διεθνούς Ένωσης, την εξουσία ενός αυταρχικού κόμματος· και ότι, για να επιτύχει αυτό το στόχο, δεν δίστασε να ποδοπατήσει κάθε κομμάτι αξιοπρέπειας και δικαιοσύνης.

Ότι ένα τέτοιο Συνέδριο δεν μπορεί να είναι η έκφραση του προλεταριάτου των χωρών που εκπροσωπούνταν εκεί. Το Συνέδριο των αντιπροσώπων των ισπανικών, ιταλικών, ελβετικών, αμερικανικών και γαλλικών ομοσπονδιών, που συναντώνται στο Saint-Imier, δηλώνει ότι απορρίπτει εντελώς τα ψηφίσματα του Κογκρέσου της Χάγης και δεν αναγνωρίζει πλήρως την εξουσία του νέου Γενικού Συμβουλίου που εξελέγη από το Συνέδριο. Προκειμένου να προστατεύσουν τις Ομοσπονδίες τους από τις κυβερνητικές προθέσεις αυτού του Γενικού Συμβουλίου, εκτός από την προφύλαξη και την περαιτέρω ενίσχυση της ενότητας της Διεθνούς Ένωσης, οι εκπρόσωποι έχουν δημιουργήσει τις βάσεις ενός σχεδίου για σύμφωνο αλληλεγγύης μεταξύ αυτών των Ομοσπονδιών.

ΔΕΥΤΕΡΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Σύμφωνο φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης μεταξύ των ελεύθερων Ομοσπονδιών

Θεωρώντας ότι η μεγάλη ενότητα της Διεθνούς Ένωσης δεν βασίζεται στην τεχνητή και πάντα κακόβουλη οργάνωση οποιασδήποτε κεντρικής εξουσίας, αλλά, αφ' ενός, στην πραγματική σύμπλευση κοινών ενδιαφερόντων και στόχων του προλεταριάτου κάθε χώρας και, αφ' ετέρου, στην αυθόρμητη και απόλυτα ελεύθερη συμμαχία των ομοσπονδιών και των ελεύθερων τμημάτων όλων των χωρών.

Το Συνέδριο της Αντιεξουσιαστικής Διεθνούς στο SAINT - IMIER

Λαμβάνοντας υπ' όψη ότι, στο πλαίσιο των Διεθνών Ενώσεων, υπάρχει μια τάση, που εκδηλώθηκε ανοιχτά στο Κογκρέσο της Χάγης από το αυταρχικό κόμμα που λέγεται Γερμανικός Κομμουνισμός, να προωθήσει τον έλεγχό του και τη δύναμη των ηγετών του ενάντια στην ελεύθερη ανάπτυξη και την αυθόρμητη και ελεύθερη οργάνωση του προλεταριάτου.

Λαμβάνοντας υπ' όψη ότι η πλειοψηφία των αντιπροσώπων στο Συνέδριο της Χάγης παρέδωσαν ωμά όλες τις αρχές της Διεθνούς Ένωσης μόνο και μόνο για να ακολουθήσουν τους φιλόδοξους στόχους αυτού του κόμματος και των ηγετών του· και ότι το νέο Γενικό Συμβούλιο που εκλέχτηκε από το Συνέδριο αυτό και προικίστηκε με ακόμη μεγαλύτερες εξουσίες από εκείνες που είχε λάβει από τη Διάσκεψη του Λονδίνου, απειλεί να καταστρέψει την ενότητα της Διεθνούς Ένωσης με τις επιθέσεις της στις αντιλήψεις και απόψεις για την ελευθερία.

Οι εκπρόσωποι των ισπανικών, ιταλικών, ελβετικών, γαλλικών και αμερικανικών ομοσπονδιών και τμημάτων που συνέρχονται σε αυτό το συνέδριο αποφάσισαν, στο όνομα αυτών των Ομοσπονδιών και των τμημάτων και υπό την προϋπόθεση της οριστικής τους αποδοχής και επιβεβαίωσης, να συνάψουν σύμφωνο φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης ως εξής:

Οι ισπανικές, ιταλικές, γαλλικές, ελβετικές και αμερικανικές ομοσπονδίες και τμήματα και όλοι όσοι επιθυμούν να γίνουν μέλη αυτής της συμμαχίας θα έχουν μεταξύ τους τακτική και άμεση επικοινωνία και αλληλογραφία, απολύτως ανεξάρτητη από κάθε κρατικό έλεγχο.

Όταν μία από αυτές τις Ομοσπονδίες ή Τμήματα δέχεται επίθεση σε θέματα ελευθερίας, είτε από μια πλειοψηφία ενός Γενικού Κογκρέσου είτε από την κυβέρνηση ή το Γενικό Συμβούλιο που εκλέγεται από αυτή την πλειοψηφία, όλες οι άλλες Ομοσπονδίες και Τμήματα θα δηλώσουν την πλήρη αλληλεγγύη τους σε αυτή την Ομοσπονδία.

Οι Ομοσπονδίες και τα τμήματα διακηρύσσουν έντονα

Θεωρώντας ότι καμία πολιτική οργάνωση δεν μπορεί να είναι άλλη από την οργάνωση της κυριαρχίας προς όφελος μιας τάξης και εις βάρος των μαζών και ότι το προλεταριάτο, εάν επιθυμεί να αναλάβει εξουσία, θα γίνει το ίδιο κυρίαρχη και εκμεταλλευτική τάξη.

Το Συνέδριο που συνήλθε στο Saint-Imier δηλώνει:

1. Ότι η καταστροφή όλων των πολιτικών δυνάμεων είναι το πρώτο καθήκον του προλεταριάτου.
2. Οποιαδήποτε οργάνωση μιας εγωκεντρικής προσωρινής και επαναστατικής πολιτικής εξουσίας με σκοπό την εξασφάλιση μιας τέτοιας καταστροφής, δεν μπορεί να είναι παρά μια άλλη απάτη και θα ήταν εξίσου επικίνδυνη για το προλεταριάτο όπως και κάθε κυβέρνηση που υπάρχει σήμερα.
3. Ότι αποφεύγοντας κάθε συμβιβασμό στην επίτευξη της Κοινωνικής Επανάστασης, οι προλετάριοι όπου γης πρέπει να εδραιώσουν την αλληλεγγύη της επαναστατικής δράσης έξω από όλες τις αστικές πολιτικές.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Οργάνωση της Αντίστασης στην Εργασία – Στατιστικές

Η ελευθερία και η εργασία αποτελούν τη βάση της ηθικής, της δύναμης, της ζωής και της ευημερίας του μέλλοντος. Όμως, με εξαίρεση την ελεύθερη οργάνωσή της, η εργασία γίνεται καταπιεστική και αντιπαραγωγική όσον αφορά τον εργαζόμενο· και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η οργάνωση της εργασίας είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την αυθεντική, πλήρη χειραφέτηση του εργάτη.

Ωστόσο, η εργασία δεν μπορεί να προχωρήσει ελεύθερα χωρίς πρόσβαση στις πρώτες ύλες και σε ολόκληρο το κεφάλαιο της κοινωνίας και δεν μπορεί να οργανωθεί εκτός αν ο εργαζόμενος, χωρίς πολιτική και οικονομική τυραννία, αποκτήσει το δικαίωμα στην πλήρη ανάπτυξη όλων των ικανοτήτων του. Κανένα κράτος, δηλαδή καμμία κυβέρνηση από τα πάνω προς τα κάτω ή καμμία διακυβέρνηση των μαζών, η οποία βασίζεται αναγκαστικά στη

Συνεπώς, αφήνοντας τις λεπτομέρειες της θετικής οργάνωσης να εκπονηθούν από την Κοινωνική Επανάσταση, σκοπεύουμε να οργανωθούμε και να αντισταθούμε σε ευρεία κλίμακα. Θεωρούμε την απεργία ως πολύτιμο όπλο στον αγώνα, αλλά δεν έχουμε ψευδαισθήσεις για τα οικονομικά της αποτελέσματα. Το αποδεχόμαστε ως προϊόν του ανταγωνισμού μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου, η απαραίτητη συνέπεια του οποίου είναι να γίνουν ολοένα και πιο ενεργητικοί οι εργαζόμενοι στο χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο, να ενισχύσει την εργατική οργάνωση και, μέσω των κοινότυπων οικονομικών αγώνων, να προετοιμάσει το προλεταριάτο για τον μεγάλο και τελικό επαναστατικό αγώνα που, καταστρέφοντας όλα τα προνόμια και όλες τις ταξικές διαφορές, θα αποδώσει στον εργαζόμενο το δικαίωμα στην απόλαυση του πλήρους προϊόντος της εργασίας του και, ως εκ τούτου, να του δώσει τη δυνατότητα να αναπτυχθεί μέσα στην κοινότητα πλήρως πνευματικά, υλικά και ηθικά.

Η Επιτροπή προτείνει στο Κογκρέσο να διορίσει μια επιτροπή επιφορτισμένη να παρουσιάσει στο επόμενο Συνέδριο ένα σχέδιο παγκόσμιας οργάνωσης για αντίσταση και λεπτομερείς στατιστικούς πίνακες σχετικά με την εργασία, που θα ρίξουν κάποιο φως σε αυτόν τον αγώνα. Η Επιτροπή συνιστά την ισπανική οργάνωση ως την καταλληλότερη μέχρι τώρα.

ΤΕΛΙΚΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Κογκρέσο προτείνει να αποσταλεί αντίγραφο όλων των ψηφισμάτων του και του «Συμφώνου φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης» σε όλες τις ομοσπονδίες των εργαζομένων ανά τον κόσμο και την από κοινού αντιμετώπιση θεμάτων γενικού ενδιαφέροντος για όλες τις ελεύθερες Ομοσπονδίες.

Το Κογκρέσο καλεί όλες τις ομοσπονδίες που συναντήθηκαν να υλοποιήσουν αυτό το σύμφωνο φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης, να συσκεφθούν αμέσως μαζί με όλες τις ομοσπονδίες ή τα τμήματα που θα ήθελαν να αποδεχθούν αυτό το σύμφωνο, προκειμένου να καθορίσουν τη φύση και την ημερομηνία του διεθνούς Συνεδρίου, ελπίζοντας ότι θα συγκληθεί το αργότερο σε έξι μήνες από τώρα.

Οι συμμετέχοντες στο συνέδριο του Saint-Imier (15 αυγ

χτά στο Κογκρέσο της Χάγης από το αυταρχικό κόμμα που λέγεται Γερμανικός Κομμουνισμός, να προωθήσει τον έλεγχό του και τη δύναμη των ηγετών του ενάντια στην ελεύθερη ανάπτυξη και την αυθόρμητη και ελεύθερη οργάνωση του προλεταριάτου.

Λαμβάνοντας υπ' όψη ότι η πλειοψηφία των αντιπροσώπων στο Συνέδριο της Χάγης παρέδωσαν ωμά όλες τις αρχές της Διεθνούς Ένωσης μόνο και μόνο για να ακολουθήσουν τους φιλόδοξους στόχους αυτού του κόμματος και των ηγετών του· και ότι το νέο Γενικό Συμβούλιο που εκλέχτηκε από το Συνέδριο αυτό και προικίστηκε με ακόμη μεγαλύτερες εξουσίες από εκείνες που είχε λάβει από τη Διάσκεψη του Λονδίνου, απειλεί να καταστρέψει την ενότητα της Διεθνούς Ένωσης με τις επιθέσεις της στις αντιλήψεις και απόψεις για την ελευθερία.

Οι εκπρόσωποι των ισπανικών, ιταλικών, ελβετικών, γαλλικών και αμερικανικών ομοσπονδιών και τμημάτων που συνέρχονται σε αυτό το συνέδριο αποφάσισαν, στο όνομα αυτών των Ομοσπονδιών και των τμημάτων και υπό την προϋπόθεση της οριστικής τους αποδοχής και επιβεβαίωσης, να συνάψουν σύμφωνο φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης ως εξής:

Οι ισπανικές, ιταλικές, γαλλικές, ελβετικές και αμερικανικές ομοσπονδίες και τμήματα και όλοι όσοι επιθυμούν να γίνουν μέλη αυτής της συμμαχίας θα έχουν μεταξύ τους τακτική και άμεση επικοινωνία και αλληλογραφία, απολύτως ανεξάρτητη από κάθε κρατικό έλεγχο.

Όταν μία από αυτές τις Ομοσπονδίες ή Τμήματα δέχεται επίθεση σε θέματα ελευθερίας, είτε από μια πλειοψηφία ενός Γενικού Κογκρέσου είτε από την κυβέρνηση ή το Γενικό Συμβούλιο που εκλέγεται από αυτή την πλειοψηφία, όλες οι άλλες Ομοσπονδίες και Τμήματα θα δηλώσουν την πλήρη αλληλεγγύη τους σε αυτή την Ομοσπονδία.

Οι Ομοσπονδίες και τα τμήματα διακηρύσσουν έντονα ότι η σύναψη αυτού του συμφώνου έχει ως κύριο στόχο την υγεία αυτής της μεγάλης ενότητας της Διεθνούς Ένωσης που έχει απειληθεί από τις φιλοδοξίες του αυταρχικού-εξουσιαστικού κόμματος.

ΤΡΙΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Φύση της πολιτικής δράσης του προλεταριάτου

Θεωρώντας:

Ότι η προσπάθεια επιβολής μιας γραμμής συμπεριφοράς ή ένα ομοιόμορφο πολιτικό πρόγραμμα στο προλεταριάτο ως ο μόνος δρόμος που μπορεί να οδηγήσει στην κοινωνική χειραφέτησή του, είναι παράλογη και θρασύτατη.

Ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να στερήσει από τις αυτόνομες ομοσπονδίες και τα τμήματα το αδιαμφισβήτητο δικαίωμά τους να αποφασίζουν για τον εαυτό τους και να ακολουθούν τη γραμμή πολιτικής συμπεριφοράς που θε-

λος μιας τάξης και εις βάρος των μαζών και ότι το προλεταριάτο, εάν επιθυμεί να αναλάβει εξουσία, θα γίνει το ίδιο κυρίαρχη και εκμεταλλευτική τάξη.

Το Συνέδριο που συνήλθε στο Saint-Imier δηλώνει:

1. Ότι η καταστροφή όλων των πολιτικών δυνάμεων είναι το πρώτο καθήκον του προλεταριάτου.

2. Οποιαδήποτε οργάνωση μιας εγωκεντρικής προσωρινής και επαναστατικής πολιτικής εξουσίας με σκοπό την εξασφάλιση μιας τέτοιας καταστροφής, δεν μπορεί να είναι παρά μια άλλη απάτη και θα ήταν εξίσου επικίνδυνη για το προλεταριάτο όπως και κάθε κυβέρνηση που υπάρχει σήμερα.

3. Ότι αποφεύγοντας κάθε συμβιβασμό στην επίτευξη της Κοινωνικής Επανάστασης, οι προλετάριοι όπου γης πρέπει να εδραιώσουν την αλληλεγγύη της επαναστατικής δράσης έξω από όλες τις αστικές πολιτικές.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Οργάνωση της Αντίστασης στην Εργασία – Στατιστικές

Η ελευθερία και η εργασία αποτελούν τη βάση της ηθικής, της δύναμης, της ζωής και της ευημερίας του μέλλοντος. Όμως, με εξαίρεση την ελεύθερη οργάνωσή της, η εργασία γίνεται καταπιεστική και αντιπαραγωγική όσον αφορά τον εργαζόμενο· και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η οργάνωση της εργασίας είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την αυθεντική, πλήρη χειραφέτηση του εργάτη.

Ωστόσο, η εργασία δεν μπορεί να προχωρήσει ελεύθερα χωρίς πρόσβαση στις πρώτες ύλες και σε ολόκληρο το κεφάλαιο της κοινωνίας και δεν μπορεί να οργανωθεί εκτός αν ο εργαζόμενος, χωρίς πολιτική και οικονομική τυραννία, αποκτήσει το δικαίωμα στην πλήρη ανάπτυξη όλων των ικανοτήτων του. Κανένα κράτος, δηλαδή καμμία κυβέρνηση από τα πάνω προς τα κάτω ή καμμία διακυβέρνηση των μαζών, η οποία βασίζεται αναγκαστικά στη γραφειοκρατία, στους στρατούς, στην κατασκοπεία, στον κλήρο, δεν μπορεί ποτέ να δημιουργήσει μια κοινωνία οργανωμένη στην βάση της εργασίας και της δικαιοσύνης, αφού από την ίδια τη φύση τής οργάνωσής της ωθείται αναπόφευκτα στην καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Όπως βλέπουμε, ο εργαζόμενος δεν θα μπορέσει ποτέ να απελευθερωθεί από την επιβεβλημένη από παλαιά καταπίεση, εκτός αν αντικαταστήσει αυτό το ακόρεστο, αποκαρδιωτικό μόρφωμα, με μια ελεύθερη ομοσπονδία όλων των ομάδων παραγωγών στη βάση της αλληλεγγύης και της ισότητας.

Στην πραγματικότητα, σε αρκετές περιπτώσεις, έχει ήδη γίνει προσπάθεια να οργανωθεί η εργασία με τέτοιο τρόπο ώστε να βελτιωθούν οι συνθήκες του προλεταριάτου, αλλά η παραμικρή βελτίωση σύντομα χτυπήθηκε από την προνομιούχα τάξη που προσπαθεί πάντα, χωρίς περιο-

πιο ενεργητικοί οι εργαζόμενοι στο χάσμα που υπάρχει ανάμεσα στην αστική τάξη και το προλεταριάτο, να ενισχύσει την εργατική οργάνωση και, μέσω των κοινότυπων οικονομικών αγώνων, να προετοιμάσει το προλεταριάτο για τον μεγάλο και τελικό επαναστατικό αγώνα που, καταστρέφοντας όλα τα προνόμια και όλες τις ταξικές διαφορές, θα αποδώσει στον εργαζόμενο το δικαίωμα στην απόλαυση του πλήρους προϊόντος της εργασίας του και, ως εκ τούτου, να του δώσει τη δυνατότητα να αναπτυχθεί μέσα στην κοινότητα πλήρως πνευματικά, υλικά και ηθικά.

Η Επιτροπή προτείνει στο Κογκρέσο να διορίσει μια επιτροπή επιφορτισμένη να παρουσιάσει στο επόμενο Συνέδριο ένα σχέδιο παγκόσμιας οργάνωσης για αντίσταση και λεπτομερείς στατιστικούς πίνακες σχετικά με την εργασία, που θα ρίξουν κάποιο φως σε αυτόν τον αγώνα. Η Επιτροπή συνιστά την ισπανική οργάνωση ως την καταλληλότερη μέχρι τώρα.

ΤΕΛΙΚΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Κογκρέσο προτείνει να αποσταλεί αντίγραφο όλων των ψηφισμάτων του και του «Συμφώνου φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης» σε όλες τις ομοσπονδίες των εργαζομένων ανά τον κόσμο και την από κοινού αντιμετώπιση θεμάτων γενικού ενδιαφέροντος για όλες τις ελεύθερες Ομοσπονδίες.

Το Κογκρέσο καλεί όλες τις ομοσπονδίες που συναντήθηκαν να υλοποιήσουν αυτό το σύμφωνο φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης, να συσκεφθούν αμέσως μαζί με όλες τις ομοσπονδίες ή τα τμήματα που θα ήθελαν να αποδεχθούν αυτό το σύμφωνο, προκειμένου να καθορίσουν τη φύση και την ημερομηνία του διεθνούς Συνεδρίου, ελπίζοντας ότι θα συγκληθεί το αργότερο σε έξι μήνες από τώρα.

Οι συμμετέχοντες στο συνέδριο του Saint-Imier (15 αντιπρόσωποι) ήταν:

6 αντιπρόσωποι ιταλικών τμημάτων
Μιχαήλ Μπακούνιν (1814-1876)
Carlo Cafiero (1846-1892)
Αντρέα Κόστα (1851-1910)
Ερρίκο Μαλατέστα (1853-1932)
Giuseppe Fanelli (1827-1877)
Λουδοβίκο Ναμπούτζι (1846-1920)

4 εκπρόσωποι ισπανικών τμημάτων
Charles (Carlos) Alerini (1842-1877)
Rafael Farga-Pellicer (1844-1890)
Nicolas Alonso Marselau
Ο Tomŭs Gonzales Morago (?? - 1885)

2 εκπρόσωποι γαλλικών τμημάτων
Camille Camet (1850-)

που συνέρχονται σε αυτό το συνέδριο αποφάσισαν, στο όνομα αυτών των Ομοσπονδιών και των τμημάτων και υπό την προϋπόθεση της οριστικής τους αποδοχής και επιβεβαίωσης, να συνάψουν σύμφωνο φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης ως εξής:

Οι ισπανικές, ιταλικές, γαλλικές, ελβετικές και αμερικανικές ομοσπονδίες και τμήματα και όλοι όσοι επιθυμούν να γίνουν μέλη αυτής της συμμαχίας θα έχουν μεταξύ τους τακτική και άμεση επικοινωνία και αλληλογραφία, απολύτως ανεξάρτητη από κάθε κρατικό έλεγχο.

Όταν μία από αυτές τις Ομοσπονδίες ή Τμήματα δέχεται επίθεση σε θέματα ελευθερίας, είτε από μια πλειοψηφία ενός Γενικού Κογκρέσου είτε από την κυβέρνηση ή το Γενικό Συμβούλιο που εκλέγεται από αυτή την πλειοψηφία, όλες οι άλλες Ομοσπονδίες και Τμήματα θα δηλώσουν την πλήρη αλληλεγγύη τους σε αυτή την Ομοσπονδία.

Οι Ομοσπονδίες και τα τμήματα διακηρύσσουν έντονα ότι η σύναψη αυτού του συμφώνου έχει ως κύριο στόχο την υγεία αυτής της μεγάλης ενότητας της Διεθνούς Ένωσης που έχει απειληθεί από τις φιλοδοξίες του αυταρχικού-εξουσιαστικού κόμματος.

ΤΡΙΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Φύση της πολιτικής δράσης του προλεταριάτου

Θεωρώντας:

Ότι η προσπάθεια επιβολής μιας γραμμής συμπεριφοράς ή ένα ομοιόμορφο πολιτικό πρόγραμμα στο προλεταριάτο ως ο μόνος δρόμος που μπορεί να οδηγήσει στην κοινωνική χειραφέτησή του, είναι παράλογη και θρασύτατη.

Ότι κανείς δεν έχει το δικαίωμα να στερήσει από τις αυτόνομες ομοσπονδίες και τα τμήματα το αδιαμφισβήτητο δικαίωμά τους να αποφασίζουν για τον εαυτό τους και να ακολουθούν τη γραμμή πολιτικής συμπεριφοράς που θεωρούν καλύτερη και ότι οποιαδήποτε τέτοια προσπάθεια θα οδηγούσε αναπόφευκτα στον πιο αποκρουστικό δογματισμό.

Ότι οι προσδοκίες του προλεταριάτου δεν μπορούν να έχουν άλλο σκοπό από την εγκαθίδρυση μιας απολύτως ελεύθερης οικονομικής οργάνωσης και ομοσπονδίας, που να στηρίζεται στην εργασία και την ισότητα όλων και να είναι απολύτως ανεξάρτητη από κάθε πολιτική διακυβέρνηση και ότι αυτή η οργάνωση και αυτή η ομοσπονδία μπορεί να είναι το αποτέλεσμα μόνο της αυθόρμητης δράσης του ίδιου του προλεταριάτου, των εμπορικών και βιοτεχνικών οργάνων και των αυτόνομων κοινοτήτων·

ΤΕΤΑΡΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Οργάνωση της Αντίστασης στην Εργασία – Στατιστικές

Η ελευθερία και η εργασία αποτελούν τη βάση της ηθικής, της δύναμης, της ζωής και της ευημερίας του μέλλοντος. Όμως, με εξαίρεση την ελεύθερη οργάνωσή της, η εργασία γίνεται καταπιεστική και αντιπαραγωγική όσον αφορά τον εργαζόμενο· και αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η οργάνωση της εργασίας είναι η απαραίτητη προϋπόθεση για την αυθεντική, πλήρη χειραφέτηση του εργάτη.

Ωστόσο, η εργασία δεν μπορεί να προχωρήσει ελεύθερα χωρίς πρόσβαση στις πρώτες ύλες και σε ολόκληρο το κεφάλαιο της κοινωνίας και δεν μπορεί να οργανωθεί εκτός αν ο εργαζόμενος, χωρίς πολιτική και οικονομική τυραννία, αποκτήσει το δικαίωμα στην πλήρη ανάπτυξη όλων των ικανοτήτων του. Κανένα κράτος, δηλαδή καμμία κυβέρνηση από τα πάνω προς τα κάτω ή καμμία διακυβέρνηση των μαζών, η οποία βασίζεται αναγκαστικά στη γραφειοκρατία, στους στρατούς, στην κατασκοπεία, στον κλήρο, δεν μπορεί ποτέ να δημιουργήσει μια κοινωνία οργανωμένη στην βάση της εργασίας και της δικαιοσύνης, αφού από την ίδια τη φύση τής οργάνωσής της ωθείται αναπόφευκτα στην καταπίεση και την εκμετάλλευση.

Όπως βλέπουμε, ο εργαζόμενος δεν θα μπορέσει ποτέ να απελευθερωθεί από την επιβεβλημένη από παλαιά καταπίεση, εκτός αν αντικαταστήσει αυτό το ακόρεστο, αποκαρδιωτικό μόρφωμα, με μια ελεύθερη ομοσπονδία όλων των ομάδων παραγωγών στη βάση της αλληλεγγύης και της ισότητας.

Στην πραγματικότητα, σε αρκετές περιπτώσεις, έχει ήδη γίνει προσπάθεια να οργανωθεί η εργασία με τέτοιο τρόπο ώστε να βελτιωθούν οι συνθήκες του προλεταριάτου, αλλά η παραμικρή βελτίωση σύντομα χτυπήθηκε από την προνομιούχα τάξη που προσπαθεί πάντα, χωρίς περιορισμούς και όρια, να εκμεταλλευτεί την εργατική τάξη. Ωστόσο, είναι τόσα τα πλεονεκτήματα που παρέχει αυτή η οργάνωση που, ακόμα και σήμερα, τα άτομα δεν θα ξέρουν πώς να το κάνουν χωρίς αυτό. Όλο και περισσότερο εντάσσει το προλεταριάτο σε μια κοινότητα ενδιαφερόντων, το εκπαιδεύει στη συλλογική ζωή και το προετοιμάζει για τον υπέρτατο αγώνα. Επί πλέον, δεδομένου ότι η ελεύθερη και αυθόρμητη οργάνωση της εργασίας είναι αυτό που πρέπει να αντικαταστήσει τα προνόμια και την εξουσία του κράτους, θα προσφέρει μια μόνιμη εγγύηση για τη διατήρηση του οικονομικού οργανισμού πέρα και πάνω από το πολιτικό σώμα.

ληλότερη μέχρι τώρα.

ΤΕΛΙΚΟ ΨΗΦΙΣΜΑ

Το Κογκρέσο προτείνει να αποσταλεί αντίγραφο όλων των ψηφισμάτων του και του «Συμφώνου φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης» σε όλες τις ομοσπονδίες των εργαζομένων ανά τον κόσμο και την από κοινού αντιμετώπιση θεμάτων γενικού ενδιαφέροντος για όλες τις ελεύθερες Ομοσπονδίες.

Το Κογκρέσο καλεί όλες τις ομοσπονδίες που συναντήθηκαν να υλοποιήσουν αυτό το σύμφωνο φιλίας, αλληλεγγύης και αμοιβαίας υπεράσπισης, να συσκεφθούν αμέσως μαζί με όλες τις ομοσπονδίες ή τα τμήματα που θα ήθελαν να αποδεχθούν αυτό το σύμφωνο, προκειμένου να καθορίσουν τη φύση και την ημερομηνία του διεθνούς Συνεδρίου, ελπίζοντας ότι θα συγκληθεί το αργότερο σε έξι μήνες από τώρα.

Οι συμμετέχοντες στο συνέδριο του Saint-Imier (15 αντιπρόσωποι) ήταν:

6 αντιπρόσωποι ιταλικών τμημάτων
Μιχαήλ Μπακούνιν (1814-1876)
Carlo Cafiero (1846-1892)
Αντρέα Κόστα (1851-1910)
Ερρίκο Μαλατέστα (1853-1932)
Giuseppe Fanelli (1827-1877)
Λουδοβίκο Ναμπούτζι (1846-1920)

4 εκπρόσωποι ισπανικών τμημάτων
Charles (Carlos) Alerini (1842-1877)
Rafael Farga-Pellicer (1844-1890)
Nicolas Alonso Marselau
O Tomüs Gonzales Morago (?? - 1885)

2 εκπρόσωποι γαλλικών τμημάτων
Camille Camet (1850-)
O Jean-Louis Pindy (1840-1917)

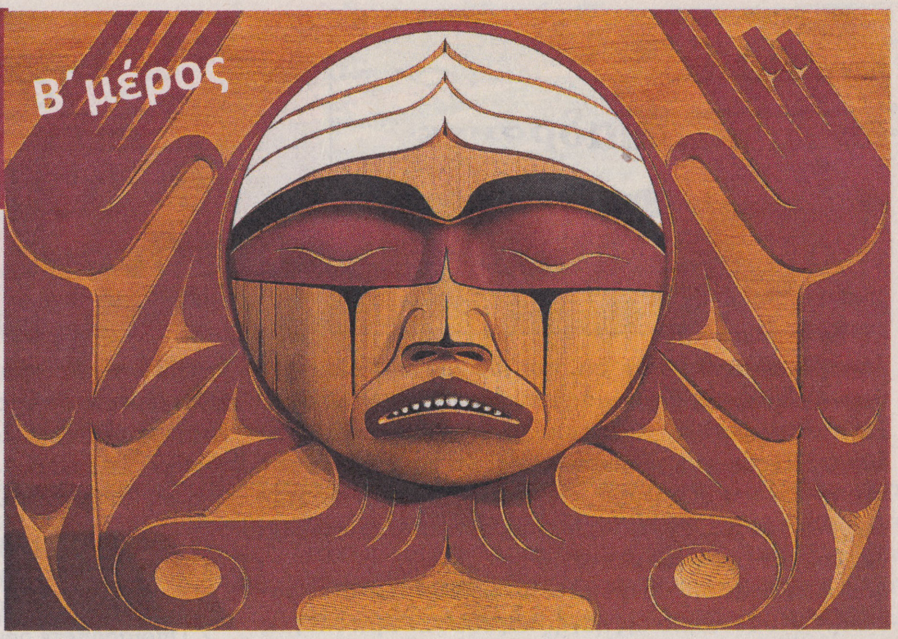
2 εκπρόσωποι της Fιdιration Jurassienne
James Guillaume (1844-1916)
Adhιmar Schwitzguιbel (1844-1895)

1 εκπρόσωπος δύο αμερικανικών τμημάτων
Gustave Lefrannais (1826-1901)

Μετάφραση-απόδοση Π.

Πηγή: https://libcom.org/history/st-imier-congress-anti-authoritarian-international

Η εκπαίδευση ως μέσο επιβολής:
Η γενοκτονία των ιθαγενών του Καναδά

Τεχνικές εκπολιτισμού ή σκοτώνοντας τον Ινδιάνο μέσα σε κάθε παιδί

Τα Τοπικά σχολεία βασίζονται σε ένα σύστημα λειτουργίας προσανατολισμένο στην εκκλησία και χρηματοδοτούμενο από το κράτος. Από την οπτική της κυβέρνησης, ήθελαν να καθοδηγήσουν τα παιδιά έξω από την άγρια φύση τους, για να γίνουν πολιτισμένα. Η αποστολή των εκκλησιών, ωστόσο, ήταν να εκχριστιανίσουν τα παιδιά. Η εκκλησία εκπαίδευε τα παιδιά και η κυβέρνηση κάλυπτε το κόστος. Αυτή η ιστορική σχέση εκκλησίας/κράτους βασίστηκε στην ρύθμιση, τη διοίκηση και τον έλεγχο της ζωής των αυτοχθόνων πληθυσμών μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος. Αυτό απέσπασε τα παιδιά από την γονική μέριμνα, τους δίδαξε ξένες αξίες και έθιμα, κάνοντάς τα να νιώσουν ντροπή, ώστε να απορρίψουν την δική τους κουλτούρα και παραδόσεις, την πνευματικότητα και τη γλώσσα. Η παιδαγωγική των Τοπικών Σχολείων βασίστηκε στην συστηματική άσκηση εξουσίας, τον έλεγχο και τον εξαναγκασμό. Προκειμένου να επιβιώσουν σε αυτό το σκληρό περιβάλλον, τα παιδιά μάθαιναν να βασίζονται στον εαυτό τους, να δρουν ατομικιστικά και να είναι ανταγωνιστικά. Αυτές οι «αξίες» βρίσκονταν σε αντίθεση με τις πολιτισμικές παιδαγωγικές των γονέων και των παππούδων τους, που περιείχαν την ανακάλυψη και την αλληλεξάρτηση.

Ο Νόμος για τους Ινδιάνους (Indian Act)[1] του 1876 και η εκπαιδευτική πολιτική που περιείχε σταθεροποίησαν τον στόχο της αφομοίωσης στην ομοσπονδιακή νομοθεσία. Η ανακοίνωση της έκθεσης του Davin το 1879 άλλαξε τον ρυθμό αφομοίωσης και τα πρότυπα των οικοτροφείων. Οι συστάσεις του Nicolas Flood Davin περιελάμβαναν τον διαχωρισμό και την απομόνωση των ιθαγενών από κάθε επιρροή των πολιτισμικών τους παραδόσεων.

Η αναφορά των Βιομηχανικών σχολείων για τους Ινδιάνους και τους μιγάδες όριζε:

Το βιομηχανικό σχολείο είναι το κύριο χαρακτηριστικό της πολιτικής που είναι γνωστής ως η πολιτική του «επιθετικού εκπολιτισμού» [...] Ο ινδιάνικος πολιτισμός είναι μια αντίφαση με όρους [...] είναι απολίτιστοι [...] σκοπός της

MacDonald έλαβε μέτρα για τις παραπάνω συστάσεις, ώστε να επιταχυνθεί η διαδικασία αφομοίωσης. Τα οικοτροφεία τέθηκαν μακριά από τις κοινότητες των ιθαγενών, για να εμποδίσουν κάθε αλληλεπίδραση και να αφανίσουν κάθε ίχνος που είχαν τα παιδιά από τον προηγούμενο βίο τους. Τα Τοπικά Σχολεία έφτασαν στο αποκορύφωμά τους το 1920, όταν έγιναν υποχρεωτικά για όλα τα παιδιά Ινδιάνων στις ηλικίες μεταξύ 7-15 ετών. Τα Τοπικά Σχολεία ιδρύθηκαν για όλα τα Πρώτα Έθνη και τα παιδιά των Inuit (κι αργότερα για τους Métis,[2] επίσης), που μεταφέρθηκαν πολύ μακριά από τις κοινότητές τους. Οι γονείς που αρνήθηκαν να στείλουν τα παιδιά τους σε Τοπικό Σχολείο διώκονταν σύμφωνα με τις διατάξεις, περί φυγής από το σχολείο, του Νόμου για τους Ινδιάνους (Indian Act). Οι τιμωρίες περιελάμβαναν πρόστιμα ακόμη και φυλάκιση.

Τα παιδιά των Ινδιάνων ζούσαν στον φόβο και την απομόνωση. Οι ιστορίες όσων επιβίωσαν περιγράφουν τα αποτελέσματα του ψυχολογικού τραύματος από την εμπειρία των Τοπικών Σχολείων, που συχνά προκαλούσε μόνιμες βλάβες.

Το 1907, ο Dr. Peter Bryce, ιατρικός επιθεωρητής του τμήματος Ινδιάνικων Υποθέσεων, επισκέφτηκε τριάντα πέντε δυτικά Καναδικά Τοπικά Σχολεία, για να διερευνήσει τις υγειονομικές τους συνθήκες. Οι φρικτές συνθήκες που ανακάλυψε ο Bryce προβάλλονταν στα πρωτοσέλιδα των εθνικών εφημερίδων. Ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Saturday Night* στις 23 Νοεμβρίου 1907, περιέγραφε πώς τα Τοπικά Σχολεία θα έπρεπε:

[...] να επιβάλλουν την προσοχή του Κοινοβουλίου [...] τα αγόρια και κορίτσια των Ινδιάνων πεθαίνουν σαν τις μύγες υπό αυτές τις συνθήκες ή λίγο μετά από την αποχώρησή τους από αυτά [...] Ακόμη και στον πόλεμο σπάνια παρουσιάζονται τόσο μεγάλα ποσοστά θανάτων, όσο το εκπαι-

προέρχονταν από τα Τοπικά Σχολεία πλησίαζαν το 42%, ποσοστό πολύ υψηλότερο από αυτό που αρχικά είχε εκτιμηθεί. Αυτό σήμαινε ότι για κάθε 100 παιδιά που φοιτούσαν σε Τοπικά Σχολεία, μόνο τα 58 θα ζούσαν, για να δουν ξανά τις οικογένειές τους. Τα συμπεράσματά του από την έρευνα κέρδισαν την υποστήριξη τοπικών αξιωματούχων, αλλά δεν υποχρέωναν την κυβέρνηση να ξεκινήσει πλήρη έρευνα. Όταν το Τμήμα Ινδιάνικων Υποθέσεων αγνόησε την έκθεσή του, δημοσίευσε δικό του βιβλίο, την *Ιστορία ενός Εθνικού Εγκλήματος (The Story of a National Crime)* και περιέγραψε πώς οι εκκλησίες, με την έγκριση της κυβέρνησης, εσκεμμένα αγνοούσαν τα προβλήματα υγείας που προέκυπταν από τις μη υγιεινές συνθήκες.

Το 1922 οι συνθήκες ζωής των παιδιών των Ιθαγενών χαρακτηρίσθηκαν, από την ιατρική κοινότητα, ως «εθνικό έγκλημα». Οι μαρτυρίες των επιζώντων είναι συγκλονιστικές σε τέτοιο βαθμό ώστε είναι δύσκολο να τις συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Αυτές οι αφηγήσεις καταγγέλλουν εμπειρίες σεξουαλικής επίθεσης, ξυλοδαρμούς, δηλητηριάσεις, ηλεκτροσόκ, λιμοκτονία, έκθεση στο ψύχος και ιατρικά πειράματα. Οι επιζώντες έχουν επιβεβαιώσει ότι τουλάχιστον ένα σχολείο χρησιμοποιούσε ηλεκτρική καρέκλα, για να τιμωρεί τους μαθητές. Το Καθολικό Τοπικό Σχολείο της Αγίας Άννας, που λειτουργούσε από το 1905 ως το 1973, είχε μια ηλεκτρική καρέκλα στο υπόγειο, μέχρι που έκλεισε. Συνολικά, η έλλειψη ομοσπονδιακής χρηματοδότησης για στέγαση, τροφή και είδη ένδυσης, οι πολι-

ματοδοτούμενο από το κράτος. Από την οπτική της κυβέρνησης, ήθελαν να καθοδηγήσουν τα παιδιά έξω από την άγρια φύση τους, για να γίνουν πολιτισμένα. Η αποστολή των εκκλησιών, ωστόσο, ήταν να εκχριστιανίσουν τα παιδιά. Η εκκλησία εκπαίδευε τα παιδιά και η κυβέρνηση κάλυπτε το κόστος. Αυτή η ιστορική σχέση εκκλησίας/κράτους βασίστηκε στην ρύθμιση, τη διοίκηση και τον έλεγχο της ζωής των αυτοχθόνων πληθυσμών μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος. Αυτό απέσπασε τα παιδιά από την γονική μέριμνα, τους δίδαξε ξένες αξίες και έθιμα, κάνοντάς τα να νιώσουν ντροπή, ώστε να απορρίψουν την δική τους κουλτούρα και παραδόσεις, την πνευματικότητα και τη γλώσσα. Η παιδαγωγική των Τοπικών Σχολείων βασίστηκε στην συστηματική άσκηση εξουσίας, τον έλεγχο και τον εξαναγκασμό. Προκειμένου να επιβιώσουν σε αυτό το σκληρό περιβάλλον, τα παιδιά μάθαιναν να βασίζονται στον εαυτό τους, να δρουν ατομικιστικά και να είναι ανταγωνιστικά. Αυτές οι «αξίες» βρίσκονταν σε αντίθεση με τις πολιτισμικές παιδαγωγικές των γονέων και των παππούδων τους, που περιείχαν την ανακάλυψη και την αλληλεξάρτηση.

Ο Νόμος για τους Ινδιάνους (Indian Act)[1] του 1876 και η εκπαιδευτική πολιτική που περιείχε σταθεροποίησαν τον στόχο της αφομοίωσης στην ομοσπονδιακή νομοθεσία. Η ανακοίνωση της έκθεσης του Davin το 1879 άλλαξε τον ρυθμό αφομοίωσης και τα πρότυπα των οικοτροφείων. Οι συστάσεις του Nicolas Flood Davin περιελάμβαναν τον διαχωρισμό και την απομόνωση των ιθαγενών από κάθε επιρροή των πολιτισμικών τους παραδόσεων.

Η αναφορά των Βιομηχανικών σχολείων για τους Ινδιάνους και τους μιγάδες όριζε:

Το βιομηχανικό σχολείο είναι το κύριο χαρακτηριστικό της πολιτικής που είναι γνωστής ως η πολιτική του «επιθετικού εκπολιτισμού» [...] Ο ινδιάνικος πολιτισμός είναι μια αντίφαση με όρους [...] είναι απολίτιστοι [...] σκοπός της εκπαίδευσης είναι να καταστρέψει τους Ινδιάνους (Davin, 1879, 1).

Τα Τοπικά Σχολεία σε πλήρη ισχύ

Η εξέλιξη αυτού που έγιναν τα Ινδιάνικα Τοπικά Σχολεία ξεκίνησε το 1883, όταν ο πρωθυπουργός John A.

των ιθαγενών, για να εμποδίσουν κάθε αλληλεπίδραση και να αφανίσουν κάθε ίχνος που είχαν τα παιδιά από τον προηγούμενο βίο τους. Τα Τοπικά Σχολεία έφτασαν στο αποκορύφωμά τους το 1920, όταν έγιναν υποχρεωτικά για όλα τα παιδιά Ινδιάνων στις ηλικίες μεταξύ 7-15 ετών. Τα Τοπικά Σχολεία ιδρύθηκαν για όλα τα Πρώτα Έθνη και τα παιδιά των Inuit (κι αργότερα για τους Métis,[2] επίσης), που μεταφέρθηκαν πολύ μακριά από τις κοινότητές τους. Οι γονείς που αρνήθηκαν να στείλουν τα παιδιά τους σε Τοπικό Σχολείο διώκονταν σύμφωνα με τις διατάξεις, περί φυγής από το σχολείο, του Νόμου για τους Ινδιάνους (Indian Act). Οι τιμωρίες περιελάμβαναν πρόστιμα ακόμη και φυλάκιση.

Τα παιδιά των Ινδιάνων ζούσαν στον φόβο και την απομόνωση. Οι ιστορίες όσων επιβίωσαν περιγράφουν τα αποτελέσματα του ψυχολογικού τραύματος από την εμπειρία των Τοπικών Σχολείων, που συχνά προκαλούσε μόνιμες βλάβες.

Το 1907, ο Dr. Peter Bryce, ιατρικός επιθεωρητής του τμήματος Ινδιάνικων Υποθέσεων, επισκέφτηκε τριάντα πέντε δυτικά Καναδικά Τοπικά Σχολεία, για να διερευνήσει τις υγειονομικές τους συνθήκες. Οι φρικτές συνθήκες που ανακάλυψε ο Bryce προβάλλονταν στα πρωτοσέλιδα των εθνικών εφημερίδων. Ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Saturday Night* στις 23 Νοεμβρίου 1907, περιέγραφε πώς τα Τοπικά Σχολεία θα έπρεπε:

[...] να επιβάλλουν την προσοχή του Κοινοβουλίου [...] τα αγόρια και κορίτσια των Ινδιάνων πεθαίνουν σαν τις μύγες υπό αυτές τις συνθήκες ή λίγο μετά από την αποχώρησή τους από αυτά [...] Ακόμη και στον πόλεμο σπάνια παρουσιάζονται τόσο μεγάλα ποσοστά θανάτων, όσο το εκπαιδευτικό σύστημα που επιβάλλαμε στους Ινδιάνους μας.

Ο Bryce εντόπισε ανθυγιεινές συνθήκες, συμπεριλαμβανομένης της έλλειψης αερισμού και του υπερπληθυσμού, που ενθάρρυνε την εξάπλωση και μόλυνση από φυματίωση. Ο Bryce επίσης ανέθεσε έρευνες σε 35 σχολεία και τα αποτελέσματα, που έλαβε για τα 15, αποκάλυψαν το μέγεθος του προβλήματος. Οι έρευνες έδειξαν ότι από τα 1537 παιδιά των 15 σχολείων, τα 368 (24%) πέθαναν από φυματίωση. Ωστόσο, ο Bryce ανέλυσε τα δεδομένα περαιτέρω και βρήκε ότι στις περισσότερες περιπτώσεις το ποσοστό θνησιμότητας αυξήθηκε ενόσω το σχολείο ήταν ανοιχτό. Για παράδειγμα το Τοπικό Σχολείο του Old Sun άνοιξε το 1890 και το 75% των μαθητών πέθαναν στη διάρκεια της φοίτησής τους ή λίγο μετά την αποφοίτησή τους. Το Τοπικό Σχολείο του Keeseehousee άνοιξε το 1905 και η έρευνα του Bryce αποκάλυψε ότι ένας μαθητής είχε πεθάνει. Αναλύοντας με αυτό τον τρόπο τα δεδομένα, προέρχονταν από τα Τοπικά Σχολεία πλησίαζαν το 42%, ποσοστό πολύ υψηλότερο από αυτό που αρχικά είχε εκτιμηθεί. Αυτό σήμαινε ότι για κάθε 100 παιδιά που φοιτούσαν σε Τοπικά Σχολεία, μόνο τα 58 θα ζούσαν, για να δουν ξανά τις οικογένειές τους. Τα συμπεράσματά του από την έρευνα κέρδισαν την υποστήριξη τοπικών αξιωματούχων, αλλά δεν υποχρέωναν την κυβέρνηση να ξεκινήσει πλήρη έρευνα. Όταν το Τμήμα Ινδιάνικων Υποθέσεων αγνόησε την έκθεσή του, δημοσίευσε δικό του βιβλίο, την *Ιστορία ενός Εθνικού Εγκλήματος (The Story of a National Crime)* και περιέγραψε πώς οι εκκλησίες, με την έγκριση της κυβέρνησης, εσκεμμένα αγνοούσαν τα προβλήματα υγείας που προέκυπταν από τις μη υγιεινές συνθήκες.

Το 1922 οι συνθήκες ζωής των παιδιών των Ιθαγενών χαρακτηρίσθηκαν, από την ιατρική κοινότητα, ως «εθνικό έγκλημα». Οι μαρτυρίες των επιζώντων είναι συγκλονιστικές σε τέτοιο βαθμό ώστε είναι δύσκολο να τις συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Αυτές οι αφηγήσεις καταγγέλλουν εμπειρίες σεξουαλικής επίθεσης, ξυλοδαρμούς, δηλητηριάσεις, ηλεκτροσόκ, λιμοκτονία, έκθεση στο ψύχος και ιατρικά πειράματα. Οι επιζώντες έχουν επιβεβαιώσει ότι τουλάχιστον ένα σχολείο χρησιμοποιούσε ηλεκτρική καρέκλα, για να τιμωρεί τους μαθητές. Το Καθολικό Τοπικό Σχολείο της Αγίας Άννας, που λειτουργούσε από το 1905 ως το 1973, είχε μια ηλεκτρική καρέκλα στο υπόγειο, μέχρι που έκλεισε. Συνολικά, η έλλειψη ομοσπονδιακής χρηματοδότησης για στέγαση, τροφή και είδη ένδυσης, οι πολιτικές αφομοίωσης σε συνδυασμό με την ανεξέλεγκτη συμπεριφορά των υπευθύνων θρησκευτικών οργανώσεων δημιούργησαν ένα σύστημα αποτρόπαιης κακοποίησης.

Το σχολικό πρόγραμμα δημιουργήθηκε με το σύστημα της μισής μέρας. Για το ήμισυ της ημέρας, τα μισά παιδιά ήταν στην τάξη και μάθαιναν πώς να διαβάζουν και να γράφουν, ενώ τα υπόλοιπα έκαναν χειρωνακτικές εργασίες. Αργότερα άλλαξαν. Στα κορίτσια ανατέθηκαν οικιακά καθήκοντα, να ράβουν, να πλέκουν, να μαγειρεύουν και να καθαρίζουν. Τα αγόρια ασχολούνταν με τον αθλη-

1. Indian Act (Ο Νόμος για τους Ινδιάνους): είναι ο νόμος του καναδικού κοινοβουλίου, που αφορά τους εγγεγραμμένους Ινδιάνους, τους ομίλους τους (Bands) και το σύστημα των ινδιάνικων περιοχών. Επικυρώθηκε για πρώτη φορά το 1876 και ακόμη είναι ενεργός με τροποποιήσεις, προσδιορίζοντας τον τρόπο αλληλεπίδρασης της καναδικής κυβέρνησης με τα 614 πρώτα έθνη (First Nations) και τα μέλη τους στον Καναδά. Στη διάρκεια της μακράς ιστορίας του αποτέλεσε αντικείμενο διαμάχης και για τις δύο πλευρές. Τροποποιήθηκε τελευταία το 2002. Ο νόμος

μικιστικά και να είναι ανταγωνιστικά. Αυτές οι «αξίες» βρίσκονταν σε αντίθεση με τις πολιτισμικές παιδαγωγικές των γονέων και των παππούδων τους, που περιείχαν την ανακάλυψη και την αλληλεξάρτηση.

Ο Νόμος για τους Ινδιάνους (Indian Act)[1] του 1876 και η εκπαιδευτική πολιτική που περιείχε σταθεροποίησαν τον στόχο της αφομοίωσης στην ομοσπονδιακή νομοθεσία. Η ανακοίνωση της έκθεσης του Davin το 1879 άλλαξε τον ρυθμό αφομοίωσης και τα πρότυπα των οικοτροφείων. Οι συστάσεις του Nicolas Flood Davin περιελάμβαναν τον διαχωρισμό και την απομόνωση των ιθαγενών από κάθε επιρροή των πολιτισμικών τους παραδόσεων.

Η αναφορά των Βιομηχανικών σχολείων για τους Ινδιάνους και τους μιγάδες όριζε:

Το βιομηχανικό σχολείο είναι το κύριο χαρακτηριστικό της πολιτικής που είναι γνωστής ως η πολιτική του «επιθετικού εκπολιτισμού» [...] Ο ινδιάνικος πολιτισμός είναι μια αντίφαση με όρους [...] είναι απολίτιστοι [...] σκοπός της εκπαίδευσης είναι να καταστρέψει τους Ινδιάνους (Davin, 1879, 1).

Τα Τοπικά Σχολεία σε πλήρη ισχύ

Η εξέλιξη αυτού που έγιναν τα Ινδιάνικα Τοπικά Σχολεία ξεκίνησε το 1883, όταν ο πρωθυπουργός John A. ... απομόνωση. Οι ιστορίες όσων επιβίωσαν περιγράφουν τα αποτελέσματα του ψυχολογικού τραύματος από την εμπειρία των Τοπικών Σχολείων, που συχνά προκαλούσε μόνιμες βλάβες.

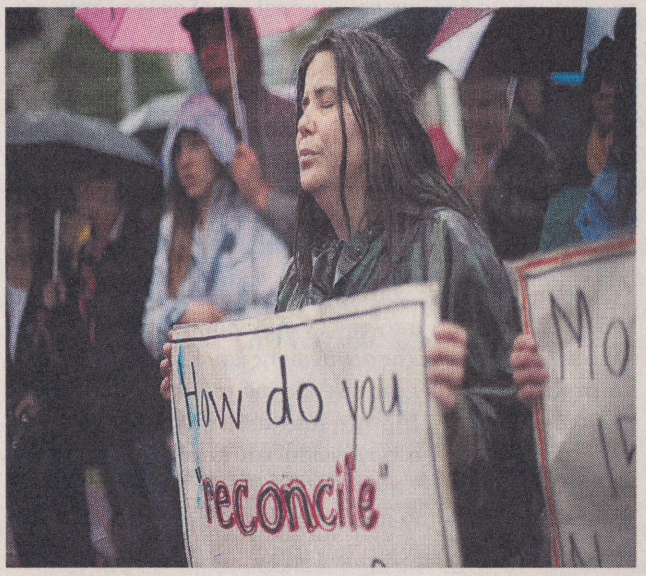
Το 1907, ο Dr. Peter Bryce, ιατρικός επιθεωρητής του τμήματος Ινδιάνικων Υποθέσεων, επισκέφτηκε τριάντα πέντε δυτικά Καναδικά Τοπικά Σχολεία, για να διερευνήσει τις υγειονομικές τους συνθήκες. Οι φρικτές συνθήκες που ανακάλυψε ο Bryce προβάλλονταν στα πρωτοσέλιδα των εθνικών εφημερίδων. Ένα άρθρο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα *Saturday Night* στις 23 Νοεμβρίου 1907, περιέγραφε πώς τα Τοπικά Σχολεία θα έπρεπε:

[...] να επιβάλλουν την προσοχή του Κοινοβουλίου [...] τα αγόρια και κορίτσια των Ινδιάνων πεθαίνουν σαν τις μύγες υπό αυτές τις συνθήκες ή λίγο μετά από την αποχώρησή τους από αυτά [...] Ακόμη και στον πόλεμο σπάνια παρουσιάζονται τόσο μεγάλα ποσοστά θανάτων, όσο το εκπαιδευτικό σύστημα που επιβάλλαμε στους Ινδιάνους μας.

Ο Bryce εντόπισε ανθυγιεινές συνθήκες, συμπεριλαμβανομένης της έλλειψης αερισμού και του υπερπληθυσμού, που ενθάρρυνε την εξάπλωση και μόλυνση από φυματίωση. Ο Bryce επίσης ανέθεσε έρευνες σε 35 σχολεία και τα αποτελέσματα, που έλαβε για τα 15, αποκάλυψαν το μέγεθος του προβλήματος. Οι έρευνες έδειξαν ότι από τα 1537 παιδιά των 15 σχολείων, τα 368 (24%) πέθαναν από φυματίωση. Ωστόσο, ο Bryce ανέλυσε τα δεδομένα περαιτέρω και βρήκε ότι στις περισσότερες περιπτώσεις το ποσοστό θνησιμότητας αυξήθηκε ενόσω το σχολείο ήταν ανοιχτό. Για παράδειγμα το Τοπικό Σχολείο του Old Sun άνοιξε το 1890 και το 75% των μαθητών πέθαναν στη διάρκεια της φοίτησής τους ή λίγο μετά την αποφοίτησή τους. Το Τοπικό Σχολείο του Keeseehousee άνοιξε το 1905 και η έρευνα του Bryce αποκάλυψε ότι ένας μαθητής είχε πεθάνει. Αναλύοντας με αυτό τον τρόπο τα δεδομένα, ο Bryce προέβλεψε ότι τα ποσοστά θνησιμότητας που ... *ενός Εθνικού Εγκλήματος (The Story of a National Crime)* και περιέγραψε πώς οι εκκλησίες, με την έγκριση της κυβέρνησης, εσκεμμένα αγνοούσαν τα προβλήματα υγείας που προέκυπταν από τις μη υγιεινές συνθήκες.

Το 1922 οι συνθήκες ζωής των παιδιών των Ιθαγενών χαρακτηρίσθηκαν, από την ιατρική κοινότητα, ως «εθνικό έγκλημα». Οι μαρτυρίες των επιζώντων είναι συγκλονιστικές σε τέτοιο βαθμό ώστε είναι δύσκολο να τις συλλάβει ο ανθρώπινος νους. Αυτές οι αφηγήσεις καταγγέλλουν εμπειρίες σεξουαλικής επίθεσης, ξυλοδαρμούς, δηλητηριάσεις, ηλεκτροσόκ, λιμοκτονία, έκθεση στο ψύχος και ιατρικά πειράματα. Οι επιζώντες έχουν επιβεβαιώσει ότι τουλάχιστον ένα σχολείο χρησιμοποιούσε ηλεκτρική καρέκλα, για να τιμωρεί τους μαθητές. Το Καθολικό Τοπικό Σχολείο της Αγίας Άννας, που λειτουργούσε από το 1905 ως το 1973, είχε μια ηλεκτρική καρέκλα στο υπόγειο, μέχρι που έκλεισε. Συνολικά, η έλλειψη ομοσπονδιακής χρηματοδότησης για στέγαση, τροφή και είδη ένδυσης, οι πολιτικές αφομοίωσης σε συνδυασμό με την ανεξέλεγκτη συμπεριφορά των υπευθύνων θρησκευτικών οργανώσεων δημιούργησαν ένα σύστημα αποτρόπαιης κακοποίησης.

Το σχολικό πρόγραμμα δημιουργήθηκε με το σύστημα της μισής μέρας. Για το ήμισυ της ημέρας, τα μισά παιδιά ήταν στην τάξη και μάθαιναν πώς να διαβάζουν και να γράφουν, ενώ τα υπόλοιπα έκαναν χειρωνακτικές εργασίες. Αργότερα άλλαξαν. Στα κορίτσια ανατέθηκαν οικιακά καθήκοντα, να ράβουν, να πλέκουν, να μαγειρεύουν και να καθαρίζουν. Τα αγόρια ασχολούνταν με τον αθλη-

---

1. Indian Act (Ο Νόμος για τους Ινδιάνους): είναι ο νόμος του καναδικού κοινοβουλίου, που αφορά τους εγγεγραμμένους Ινδιάνους, τους ομίλους τους (Bands) και το σύστημα των ινδιάνικων περιοχών. Επικυρώθηκε για πρώτη φορά το 1876 και ακόμη είναι ενεργός με τροποποιήσεις, προσδιορίζοντας τον τρόπο αλληλεπίδρασης της καναδικής κυβέρνησης με τα 614 πρώτα έθνη (First Nations) και τα μέλη τους στον Καναδά. Στη διάρκεια της μακράς ιστορίας του αποτέλεσε αντικείμενο διαμάχης και για τις δύο πλευρές. Τροποποιήθηκε τελευταία το 2002. Ο νόμος αυτός έχει ένα ευρύ πεδίο εφαρμογής, καλύπτοντας τη διακυβέρνηση, την χρήση γης, την υγειονομική περίθαλψη και πολλά άλλα σχετικά με τις περιοχές των Ινδιάνων. Ο αρχικός Νόμος για τους Ινδιάνους αφορούσε δύο βασικούς άξονες, που επηρέαζαν τους αυτόχθονες λαούς του Καναδά:
(α) Ανέφερε πώς πρέπει να λειτουργούν οι περιοχές των αυτοχθόνων (κανόνες διακυβέρνησης, τους τρόπους δημιουργίας των ομίλων τους και εξηγούσε τις εξουσίες των συμβουλίων τους).
(β) όριζε ποιος είναι και ποιος δεν είναι Ινδιάνος. Προσδιόριζε έναν αριθμό τύπων των Ινδιάνων, που δεν αναγνωρίζονται ως «εγγεγραμμένοι» ή με την «θέση [status]» των Ινδιάνων και για τον λόγο αυτόν δεν τους επιτρεπόταν να γίνουν μέλη των ινδιάνικων ομίλων.

2. Οι Métis στον Καναδά είναι μια ομάδα ανθρώπων που έλκουν την καταγωγή τους από τα Πρώτα Έθνη και τους ευρωπαίους αποικιστές. Αναγνωρίζονται σήμερα ως αυτόχθονες βάσει νόμου του 1982, μαζί με τους πρώτους λαούς και τους λαούς των Ινουίτ. Συνήθως, προέρχονταν από μητέρες Ινδιάνες και αποίκους πατέρες, κυρίως στον κεντρικό και δυτικό Καναδά. Ανέπτυξαν τη δική τους κουλτούρα. Ο χαρακτηρισμός Métis δεν είχε σαφή νομική και ηθική ισχύ και ο Νόμος των Ινδιάνων δεν όριζε τα χαρακτηριστικά τους. Αυτό τούς δημιούργησε πολλά προβλήματα προσδιορισμού των δικαιωμάτων τους, αλλά και ουσιαστικά προβλήματα ταυτότητας.

τισμό, τις γεωργικές και τις τεχνικές εργασίες. Τα παιδιά των ιθαγενών έπρεπε να ντύνονται σύμφωνα με την ευρωπαϊκή πολιτισμένη μόδα και να κόβουν τα μαλλιά τους, προκειμένου να εξαλειφθεί κάθε ίχνος της ιθαγενούς τους ταυτότητας.

Ο αριθμός των Τοπικών Σχολείων σε λειτουργία έφτασε τα 80 το 1931. Με εξαίρεση το Prince Edward Island, το New Brunswick, το Newfoundland και το Labrador, τα Τοπικά Σχολεία είχαν επεκταθεί στις επαρχίες και στις επικράτειες. Οι γονείς εξαναγκάζονταν να εγκαταλείψουν τα παιδιά τους, χωρίς να γνωρίζουν πότε ή αν θα τα ξαναδούν.

Με εξαίρεση τον πληθυσμό των αυτοχθόνων, πολύ λίγοι μίλησαν, για να αμφισβητήσουν την ηθική των πολιτικών αφομοίωσης αυτού του σχολικού συστήματος. Οι ελάχιστοι μη ιθαγενείς, που εξέθεταν την κατάσταση, όπως ο Dr. Peter Bryce, δέχθηκαν αφόρητες πιέσεις, ώστε να σιωπήσουν ή παύτηκαν από τις θέσεις τους.

Εκτός από τα παιδιά των Πρώτων Εθνών, στα Τοπικά Σχολεία φοίτησαν και παιδιά Métis, ως αποτέλεσμα της περίπλοκης σχέσης με την καναδική κυβέρνηση. Η καναδική κυβέρνηση δεν αναγνώριζε ότι οι Métis υπάγονται στη δικαιοδοσία των Ινδιάνικων Υποθέσεων και δεν αποδεχόταν κανενός είδους ευθύνη –νομική ή άλλη– για αυτούς, συμπεριλαμβανομένης της εκπαίδευσής τους. Ωστόσο, τα παιδιά τους άλλοτε στέλνονταν στα Τοπικά Σχολεία και άλλοτε εξαιρούνταν από αυτά. Συχνά χρησιμοποιούνταν, για να συμπληρώσουν το ποσοστό των μαθητών που απαιτούνταν στα εν λόγω σχολεία, προκειμένου τα τελευταία να λαμβάνουν χρηματοδότηση από την Επιτροπή Ινδιάνικων Υποθέσεων. Για τα παιδιά Métis που ζούσαν σε απομακρυσμένες περιοχές, υπήρχε ένα Τοπικό Σχολείο στις πεδιάδες. Έτσι, ετίθεντο υπό επιτήρηση, επειδή τα παιδιά αυτά θεωρούνταν φτωχά ή «ζούσαν με τον ινδιάνικο τρόπο ζωής». Ένας σημαντικός αριθμός παιδιών Métis φοίτησε στα Τοπικά Σχολεία κι οι εμπειρίες των επιζώντων αποκαλύπτουν διαφορετικές πολιτισμικές παραβιάσεις. Ως Métis δεν ήσουν αρκετά λευκός, για να χωρέσεις στην κυρίαρχη κοινωνία, αλλά δεν εθεωρήσο και «κανονικός» Ινδιάνος, οπότε δεν είχες ούτε τα επιλεκτικά δικαιώματα των ιθαγενών.

Το τελευταίο Τοπικό Σχολείο έκλεισε τις πόρτες του το 1996. Τα αποτελέσματα από την λειτουργία τους υπήρξαν καταστροφικά. Στερούμενα κατά την παιδική τους ηλικία

Brotherhood) επιχείρησε να δώσει ένα τέλος σε όλα τα Τοπικά Σχολεία με ένα έγγραφο που ονομάστηκε Indian Control of Indian Education. Η κληρονομιά των Τοπικών Σχολείων θα διατηρούσε έναν μακροχρόνιο αντίκτυπο στην επιβίωση των παραδοσιακών τρόπων που οι Ιθαγενείς ανέτρεφαν και δίδασκαν τα παιδιά τους.

Η κληρονομιά των Τοπικών Σχολείων

Οι πολιτισμικές και γλωσσικές απώλειες συχνά διάβρωσαν την ικανότητα των γονέων να επικοινωνούν με τα παιδιά τους, εξαιτίας του γεγονότος ότι τα ιθαγενή παιδιά απαγορευόταν να μιλούν τις μητρικές τους γλώσσες και εξαναγκάζονταν να μιλούν αγγλικά. Τα Τοπικά Σχολεία κατηχούσαν τα ιθαγενή παιδιά να πιστεύουν ότι οι παραδοσιακοί τρόποι ζωής και κοσμοθεωρίες ήταν πρωτόγονα και χωρίς νόημα. Αντί να καλλιεργούν την αυτοεκτίμηση, τα Τοπικά Σχολεία άφησαν μια κληρονομιά ντροπής, εξευτελισμού και πόνου. Η έλλειψη έκθεσης στην οικογενειακή αγάπη και φροντίδα τής κοινότητας διέκοψε βίαια τον τρόπο που μεγάλωναν τα ιθαγενή παιδιά. Απομονωμένα από κάθε επιρροή της οικογένειας και της κοινότητάς τους, αποσπάσθηκαν με βίαιο τρόπο από τις πολιτισμικές ρίζες που τα έτρεφαν.

Για πολλά χρόνια, ως ενήλικες πια, οι μαθητές των Τοπικών Σχολείων «κληρονόμησαν» την οικογενειακή βία και κακοποίηση, την εξάρτηση από το αλκοόλ και τα ναρκωτικά, την οικονομική εξαθλίωση και όλα τα δεινά της αποικιοκρατίας. Οι επιζήσαντες αυτής της κατάστασης ένιωθαν ντροπή και πόνο, που φοβούνταν ή δίσταζαν να εκφράσουν. Ωστόσο, πολλοί από αυτούς άρχισαν να μιλούν για το παρελθόν τους και να ενθαρρύνουν πράξεις αντίστασης και διαμαρτυρίας. Παρά τα τραύματα, συνεχίζουν να παλεύουν, να θυμούνται, να μοιράζονται, να αναβιώνουν και να επανακτούν τις κουλτούρες και την ταυτότητά τους.

Το 1998 η Jane Stewart, Υπουργός του Τμήματος Ινδιάνικων Υποθέσεων και Βόρειας Ανάπτυξης, ανακοίνωσε δημόσια μια δήλωση συμφιλίωσης. Πολλές καμπάνιες και προγράμματα από τότε διενεργήθηκαν, ώστε να γίνει διαχείριση αυτού του συλλογικού τραύματος. Ωστόσο, τα Τοπικά Σχολεία, μέρος μιας ευρύτερης αποικιοκρατικής πολιτικής, άνοιξαν τον δρόμο για ανάλογες πρακτικές. Το

έχει μείνει ως επιλογή στους ιθαγενείς είναι να ενταχθούν απλώς στο ήδη επιβεβλημένο, πλέον, θεσμικό σύστημα; Ούτως ή άλλως, η υιοθέτηση μιας αποσπασματικής μεθόδου και κάποιων τμημάτων μόνο της γνώσης των ιθαγενών την αποδυνάμωσαν και την μετέτρεψαν σε ένα βολικό εργαλείο όσων θέλουν να εμπλουτίσουν τη δική τους παιδαγωγική μέθοδο. Οπωσδήποτε, όσα κέρδισαν σήμερα οι ιθαγενείς είναι αποτέλεσμα πολυετών αγώνων. Αντιστάθηκαν και συνεχίζουν να αντιστέκονται σε κάθε μορφή καταπίεσης που υπέστησαν, προσπαθώντας πια να αποτινάξουν από πάνω τους την ντροπή που τους καλλιέργησαν οι λευκοί κατακτητές.

Εκείνο που μας έρχεται στο μυαλό είναι ότι υπάρχουν παντού στον πλανήτη ιθαγενείς που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δέχτηκαν βίαια εκπολιτισμό. Στον Καναδά, επειδή ως επί το πλείστον η μετάβαση από το κυνήγι, την τροφοσυλλογή και την πρώιμη γεωργία έγινε απότομα στην ατμοκίνηση και την βιομηχανική εποχή, η βία που απαιτούνταν για να εγκαθιδρυθεί ο νέος τρόπος ζωής ήταν πολύ πιο έντονη και εμφανής. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι ιθαγενείς ανά τον πλανήτη δεν δέχτηκαν ανάλογη βία, όπως επίσης «χάντρες και καθρεφτάκια», προκειμένου να βιώνουν την ζωή τους σε τροχιά εξέλιξης, πολιτισμικής υπεροχής, ωφελιμιστικών λογικών και όλων των συμπαρομαρτούντων της παγκόσμιας εκπολιτιστικής λαίλαπας.

τειες. Οι γονείς εξαναγκάζονταν να εγκαταλείψουν τα παιδιά τους, χωρίς να γνωρίζουν πότε ή αν θα τα ξαναδούν.

Με εξαίρεση τον πληθυσμό των αυτοχθόνων, πολύ λίγοι μίλησαν, για να αμφισβητήσουν την ηθική των πολιτικών αφομοίωσης αυτού του σχολικού συστήματος. Οι ελάχιστοι μη ιθαγενείς, που εξέθεταν την κατάσταση, όπως ο Dr. Peter Bryce, δέχθηκαν αφόρητες πιέσεις, ώστε να σιωπήσουν ή παύτηκαν από τις θέσεις τους.

Εκτός από τα παιδιά των Πρώτων Εθνών, στα Τοπικά Σχολεία φοίτησαν και παιδιά Métis, ως αποτέλεσμα της περίπλοκης σχέσης με την καναδική κυβέρνηση. Η καναδική κυβέρνηση δεν αναγνώριζε ότι οι Métis υπάγονται στη δικαιοδοσία των Ινδιάνικων Υποθέσεων και δεν αποδεχόταν κανένός είδους ευθύνη –νομική ή άλλη– για αυτούς, συμπεριλαμβανομένης της εκπαίδευσής τους. Ωστόσο, τα παιδιά τους άλλοτε στέλνονταν στα Τοπικά Σχολεία και άλλοτε εξαιρούνταν από αυτά. Συχνά χρησιμοποιούνταν, για να συμπληρώσουν το ποσοστό των μαθητών που απαιτούνταν στα εν λόγω σχολεία, προκειμένου τα τελευταία να λαμβάνουν χρηματοδότηση από την Επιτροπή Ινδιάνικων Υποθέσεων. Για τα παιδιά Métis που ζούσαν σε απομακρυσμένες περιοχές, υπήρχε ένα Τοπικό Σχολείο στις πεδιάδες. Έτσι, ετίθεντο υπό επιτήρηση, επειδή τα παιδιά αυτά θεωρούνταν φτωχά ή «ζούσαν με τον ινδιάνικο τρόπο ζωής». Ένας σημαντικός αριθμός παιδιών Métis φοίτησε στα Τοπικά Σχολεία κι οι εμπειρίες των επιζώντων αποκαλύπτουν διαφορετικές πολιτισμικές παραβιάσεις. Ως Métis δεν ήσουν αρκετά λευκός, για να χωρέσεις στην κυρίαρχη κοινωνία, αλλά δεν εθεωρήσο και «κανονικός» Ινδιάνος, οπότε δεν είχες ούτε τα επιλεκτικά δικαιώματα των ιθαγενών.

Το τελευταίο Τοπικό Σχολείο έκλεισε τις πόρτες του το 1996. Τα αποτελέσματα από την λειτουργία τους υπήρξαν καταστροφικά. Στερούμενα κατά την παιδική τους ηλικία το να διαβιούν με τις οικογένειές τους, δίχως να μιλούν την γλώσσα τους και να συμμετέχουν στην κουλτούρα τους, πολλά παιδιά Ιθαγενών μεγαλώνοντας αντιμετώπισαν ιδιαίτερα δύσκολες καταστάσεις. Ως ενήλικες δεν ήξεραν πώς να αναθρέψουν τα δικά τους παιδιά. Η κληρονομιά των Ινδιάνικων Τοπικών Σχολείων δημιούργησε μια συνεχή επίδραση, αφήνοντας αυτό που σήμερα αποκαλούμε τραύμα μεταξύ των γενεών. Η αποικιακή επιβολή χτύπησε στο πιο ζωτικό μέρος τής ζωής των ιθαγενών˙ τα παιδιά τους. Τα Τοπικά Σχολεία αντικατέστησαν τους παραδοσιακούς τρόπους μάθησης και επικεντρώθηκαν στην εξουσία, τον έλεγχο και τη βία.

Μέχρι τη δεκαετία του '50 ήταν σαφές ότι οι πρακτικές αφομοίωσης μέσω των Τοπικών Σχολείων δεν λειτουργούσαν. Η κάθε κουλτούρα των ιθαγενών εξακολουθούσε να επιβιώνει και σε ορισμένες περιοχές να ευδοκιμεί. Η Επιτροπή Ινδιάνικων Υποθέσεων άρχισε να αμφισβητεί

Οι πολιτισμικές και γλωσσικές απώλειες συχνά διάβρωσαν την ικανότητα των γονέων να επικοινωνούν με τα παιδιά τους, εξαιτίας του γεγονότος ότι τα ιθαγενή παιδιά απαγορευόταν να μιλούν τις μητρικές τους γλώσσες και εξαναγκάζονταν να μιλούν αγγλικά. Τα Τοπικά Σχολεία κατηχούσαν τα ιθαγενή παιδιά να πιστεύουν ότι οι παραδοσιακοί τρόποι ζωής και κοσμοθεωρίες ήταν πρωτόγονα και χωρίς νόημα. Αντί να καλλιεργούν την αυτοεκτίμηση, τα Τοπικά Σχολεία άφησαν μια κληρονομιά ντροπής, εξευτελισμού και πόνου. Η έλλειψη έκθεσης στην οικογενειακή αγάπη και φροντίδα τής κοινότητας διέκοψε βίαια τον τρόπο που μεγάλωναν τα ιθαγενή παιδιά. Απομονωμένα από κάθε επιρροή της οικογένειας και της κοινότητάς τους, αποσπάσθηκαν με βίαιο τρόπο από τις πολιτισμικές ρίζες που τα έτρεφαν.

Για πολλά χρόνια, ως ενήλικες πια, οι μαθητές των Τοπικών Σχολείων «κληρονόμησαν» την οικογενειακή βία και κακοποίηση, την εξάρτηση από το αλκοόλ και τα ναρκωτικά, την οικονομική εξαθλίωση και όλα τα δεινά της αποικιοκρατίας. Οι επιζήσαντες αυτής της κατάστασης ένιωθαν ντροπή και πόνο, που φοβούνταν ή δίσταζαν να εκφράσουν. Ωστόσο, πολλοί από αυτούς άρχισαν να μιλούν για το παρελθόν τους και να ενθαρρύνουν πράξεις αντίστασης και διαμαρτυρίας. Παρά τα τραύματα, συνεχίζουν να παλεύουν, να θυμούνται, να μοιράζονται, να αναβιώνουν και να επανακτούν τις κουλτούρες και την ταυτότητά τους.

Το 1998 η Jane Stewart, Υπουργός του Τμήματος Ινδιάνικων Υποθέσεων και Βόρειας Ανάπτυξης, ανακοίνωσε δημόσια μια δήλωση συμφιλίωσης. Πολλές καμπάνιες και προγράμματα από τότε διενεργήθηκαν, ώστε να γίνει διαχείριση αυτού του συλλογικού τραύματος. Ωστόσο, τα Τοπικά Σχολεία, μέρος μιας ευρύτερης αποικιοκρατικής πολιτικής, άνοιξαν τον δρόμο για ανάλογες πρακτικές. Το φως της μνήμης, αν και νωπής ακόμη, δεν έχει ακόμη αποκαλύψει όλες τις πτυχές αυτού του φρικτού εγκλήματος.

Ελάχιστοι ακόμη μιλούν για αυτού του είδους τις πρακτικές που θυμίζουν αυτές των απολυταρχικών καθεστώτων. Οι περισσότερες φωνές συμφιλίωσης σήμερα προέρχονται από την πλευρά όσων επέβαλαν τον πολιτισμό τους ως κατακτητές. Και οι δηλώσεις τους είναι γενικόλογες, επιχειρώντας περισσότερο να αποκρύψουν παρά να διαφωτίσουν τις μνήμες. Οι επιζώντες, όμως, μιας τέτοιας γενοκτονίας χρειάζονται πολύ πιο δυνατές φωνές, για να καλύψουν τις εξουσιαστικές κορόνες.

Συμφιλίωση;

Πλέον γίνεται συχνά αναφορά στην έννοια της «συμφιλίωσης», που τελευταία παίρνει τη μορφή δημόσιας έκφρασης συγγνώμης από πολιτικούς του Καναδά. Ωστόσο, η «συγγνώμη» είναι γενικόλογη, δεν κάνει συγκεκριμένες

έχει μείνει ως επιλογή στους ιθαγενείς είναι να ενταχθούν απλώς στο ήδη επιβεβλημένο, πλέον, θεσμικό σύστημα; Ούτως ή άλλως, η υιοθέτηση μιας αποσπασματικής μεθόδου και κάποιων τμημάτων μόνο της γνώσης των ιθαγενών την αποδυνάμωσαν και την μετέτρεψαν σε ένα βολικό εργαλείο όσων θέλουν να εμπλουτίσουν τη δική τους παιδαγωγική μέθοδο. Οπωσδήποτε, όσα κέρδισαν σήμερα οι ιθαγενείς είναι αποτέλεσμα πολυετών αγώνων. Αντιστάθηκαν και συνεχίζουν να αντιστέκονται σε κάθε μορφή καταπίεσης που υπέστησαν, προσπαθώντας πια να αποτινάξουν από πάνω τους την ντροπή που τους καλλιέργησαν οι λευκοί κατακτητές.

Εκείνο που μας έρχεται στο μυαλό είναι ότι υπάρχουν παντού στον πλανήτη ιθαγενείς που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δέχτηκαν βίαια εκπολιτισμό. Στον Καναδά, επειδή ως επί το πλείστον η μετάβαση από το κυνήγι, την τροφοσυλλογή και την πρώιμη γεωργία έγινε απότομα στην ατμοκίνηση και την βιομηχανική εποχή, η βία που απαιτούνταν για να εγκαθιδρυθεί ο νέος τρόπος ζωής ήταν πολύ πιο έντονη και εμφανής. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι ιθαγενείς ανά τον πλανήτη δεν δέχτηκαν ανάλογη βία, όπως επίσης «χάντρες και καθρεφτάκια», προκειμένου να βιώνουν την ζωή τους σε τροχιά εξέλιξης, πολιτισμικής υπεροχής, ωφελιμιστικών λογικών και όλων των συμπαρομαρτούντων της παγκόσμιας εκπολιτιστικής λαίλαπας. Άλλωστε, η τελευταία, ισοπέδωσε στο πέρασμά της γλώσσες, σώματα και πνεύματα, κοσμοαντιλήψεις και τρόπους ζωής, που κατανοούσαν την ολότητα του κόσμου. **Οι ιθαγενείς του πλανήτη υποχρεώθηκαν να ανταλλάξουν τη βαθιά κατανόηση με την αναζήτηση μιας γνώσης, που αργά ή γρήγορα φαίνεται ότι θα τους φέρει πάλι αντιμέτωπους με την κατανόηση αυτή.**

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Σχετικά βιβλία και υλικό:

University of Alberta: Indigenous Canada: «Killing the Indian in the child».
Ulia Popova-Gosart «Traditional Knowledge &Indigenous Peoples».

σιμοποιούνταν, για να συμπληρώσουν το ποσοστό των μαθητών που απαιτούνταν στα εν λόγω σχολεία, προκειμένου τα τελευταία να λαμβάνουν χρηματοδότηση από την Επιτροπή Ινδιάνικων Υποθέσεων. Για τα παιδιά Métis που ζούσαν σε απομακρυσμένες περιοχές, υπήρχε ένα Τοπικό Σχολείο στις πεδιάδες. Έτσι, ετίθεντο υπό επιτήρηση, επειδή τα παιδιά αυτά θεωρούνταν φτωχά ή «ζούσαν με τον ινδιάνικο τρόπο ζωής». Ένας σημαντικός αριθμός παιδιών Métis φοίτησε στα Τοπικά Σχολεία κι οι εμπειρίες των επιζώντων αποκαλύπτουν διαφορετικές πολιτισμικές παραβιάσεις. Ως Métis δεν ήσουν αρκετά λευκός, για να χωρέσεις στην κυρίαρχη κοινωνία, αλλά δεν εθεωρήσο και «κανονικός» Ινδιάνος, οπότε δεν είχες ούτε τα επιλεκτικά δικαιώματα των ιθαγενών.

Το τελευταίο Τοπικό Σχολείο έκλεισε τις πόρτες του το 1996. Τα αποτελέσματα από την λειτουργία τους υπήρξαν καταστροφικά. Στερούμενα κατά την παιδική τους ηλικία το να διαβιούν με τις οικογένειές τους, δίχως να μιλούν την γλώσσα τους και να συμμετέχουν στην κουλτούρα τους, πολλά παιδιά Ιθαγενών μεγαλώνοντας αντιμετώπισαν ιδιαίτερα δύσκολες καταστάσεις. Ως ενήλικες δεν ήξεραν πώς να αναθρέψουν τα δικά τους παιδιά. Η κληρονομιά των Ινδιάνικων Τοπικών Σχολείων δημιούργησε μια συνεχή επίδραση, αφήνοντας αυτό που σήμερα αποκαλούμε τραύμα μεταξύ των γενεών. Η αποικιακή επιβολή χτύπησε στο πιο ζωτικό μέρος τής ζωής των ιθαγενών˙ τα παιδιά τους. Τα Τοπικά Σχολεία αντικατέστησαν τους παραδοσιακούς τρόπους μάθησης και επικεντρώθηκαν στην εξουσία, τον έλεγχο και τη βία.

Μέχρι τη δεκαετία του '50 ήταν σαφές ότι οι πρακτικές αφομοίωσης μέσω των Τοπικών Σχολείων δεν λειτουργούσαν. Η κάθε κουλτούρα των ιθαγενών εξακολουθούσε να επιβιώνει και σε ορισμένες περιοχές να ευδοκιμεί. Η Επιτροπή Ινδιάνικων Υποθέσεων άρχισε να αμφισβητεί την αποτελεσματικότητα του οικιακού σχολικού συστήματος. Το 1951, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση αναθεώρησε τον Ινδιάνικο Νόμο (Indian Act) και, παρ' όλο που πολλά Τοπικά Σχολεία εξακολουθούσαν να παραμένουν ανοιχτά, άρχισαν να ενσωματώνουν τα ιθαγενή παιδιά στα δημόσια σχολεία. Το σύστημα των δημόσιων σχολείων δεν τους καλοδέχτηκε και πολλοί ιθαγενείς μαθητές αντιμετώπισαν ένα ευρω-κεντρικό σύστημα με πολλές διακρίσεις εις βάρος τους. Οι γονείς και οι ιθαγενείς κοινότητες άρχισαν να αντιστέκονται και να εκφράζουν ανησυχία για την αποστολή των παιδιών τους στα Τοπικά Σχολεία. Το 1973 η Εθνική Ινδιάνικη Αδελφότητα (National Indian

και κακοποίηση, την εξάρτηση από το αλκοόλ και τα ναρκωτικά, την οικονομική εξαθλίωση και όλα τα δεινά της αποικιοκρατίας. Οι επιζήσαντες αυτής της κατάστασης ένιωθαν ντροπή και πόνο, που φοβούνταν ή δίσταζαν να εκφράσουν. Ωστόσο, πολλοί από αυτούς άρχισαν να μιλούν για το παρελθόν τους και να ενθαρρύνουν πράξεις αντίστασης και διαμαρτυρίας. Παρά τα τραύματα, συνεχίζουν να παλεύουν, να θυμούνται, να μοιράζονται, να αναβιώνουν και να επανακτούν τις κουλτούρες και την ταυτότητά τους.

Το 1998 η Jane Stewart, Υπουργός του Τμήματος Ινδιάνικων Υποθέσεων και Βόρειας Ανάπτυξης, ανακοίνωσε δημόσια μια δήλωση συμφιλίωσης. Πολλές καμπάνιες και προγράμματα από τότε διενεργήθηκαν, ώστε να γίνει διαχείριση αυτού του συλλογικού τραύματος. Ωστόσο, τα Τοπικά Σχολεία, μέρος μιας ευρύτερης αποικιοκρατικής πολιτικής, άνοιξαν τον δρόμο για ανάλογες πρακτικές. Το φως της μνήμης, αν και νωπής ακόμη, δεν έχει ακόμη αποκαλύψει όλες τις πτυχές αυτού του φρικτού εγκλήματος.

Ελάχιστοι ακόμη μιλούν για αυτού του είδους τις πρακτικές που θυμίζουν αυτές των απολυταρχικών καθεστώτων. Οι περισσότερες φωνές συμφιλίωσης σήμερα προέρχονται από την πλευρά όσων επέβαλαν τον πολιτισμό τους ως κατακτητές. Και οι δηλώσεις τους είναι γενικόλογες, επιχειρώντας περισσότερο να αποκρύψουν παρά να διαφωτίσουν τις μνήμες. Οι επιζώντες, όμως, μιας τέτοιας γενοκτονίας χρειάζονται πολύ πιο δυνατές φωνές, για να καλύψουν τις εξουσιαστικές κορόνες.

Συμφιλίωση;

Πλέον γίνεται συχνά αναφορά στην έννοια της «συμφιλίωσης», που τελευταία παίρνει τη μορφή δημόσιας έκφρασης συγγνώμης από πολιτικούς του Καναδά. Ωστόσο, η «συγγνώμη» είναι γενικόλογη, δεν κάνει συγκεκριμένες αναφορές, δεν επιρρίπτει συγκεκριμένες ευθύνες ούτε αναφέρεται σε όσα υπέστησαν οι ιθαγενείς. Ενδιαφέρουσα είναι η πρόταση κάποιων ιδρυμάτων για τα δικαιώματα των ιθαγενών για υιοθέτηση από το επίσημο εκπαιδευτικό σύστημα του Καναδά ιθαγενών πρακτικών μετάδοσης της γνώσης, όπως η αφήγηση ιστοριών κλπ. Ασφαλώς και δεν έχουμε εμπιστοσύνη ούτε στη «συμφιλίωση» ούτε στις «συγγνώμες» των κρατιστών.

Μήπως πια η γνώση των ιθαγενών έχει φτάσει ως εμάς κατακερματισμένη κι οπότε ακίνδυνη και απενεργοποιημένη; Μήπως κρατάνε από τον τρόπο ζωής των ιθαγενών μόνο ένα ανώδυνο φολκλόρ; Μήπως αυτό που σήμερα

νων. Αντιστάθηκαν και συνεχίζουν να αντιστέκονται σε κάθε μορφή καταπίεσης που υπέστησαν, προσπαθώντας πια να αποτινάξουν από πάνω τους την ντροπή που τους καλλιέργησαν οι λευκοί κατακτητές.

Εκείνο που μας έρχεται στο μυαλό είναι ότι υπάρχουν παντού στον πλανήτη ιθαγενείς που με τον έναν ή τον άλλον τρόπο δέχτηκαν βίαια εκπολιτισμό. Στον Καναδά, επειδή ως επί το πλείστον η μετάβαση από το κυνήγι, την τροφοσυλλογή και την πρώιμη γεωργία έγινε απότομα στην ατμοκίνηση και την βιομηχανική εποχή, η βία που απαιτούνταν για να εγκαθιδρυθεί ο νέος τρόπος ζωής ήταν πολύ πιο έντονη και εμφανής. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι ιθαγενείς ανά τον πλανήτη δεν δέχτηκαν ανάλογη βία, όπως επίσης «χάντρες και καθρεφτάκια», προκειμένου να βιώνουν την ζωή τους σε τροχιά εξέλιξης, πολιτισμικής υπεροχής, ωφελιμιστικών λογικών και όλων των συμπαρομαρτούντων της παγκόσμιας εκπολιτιστικής λαίλαπας. Άλλωστε, η τελευταία, ισοπέδωσε στο πέρασμά της γλώσσες, σώματα και πνεύματα, κοσμοαντιλήψεις και τρόπους ζωής, που κατανοούσαν την ολότητα του κόσμου. **Οι ιθαγενείς του πλανήτη υποχρεώθηκαν να ανταλλάξουν τη βαθιά κατανόηση με την αναζήτηση μιας γνώσης, που αργά ή γρήγορα φαίνεται ότι θα τους φέρει πάλι αντιμέτωπους με την κατανόηση αυτή.**

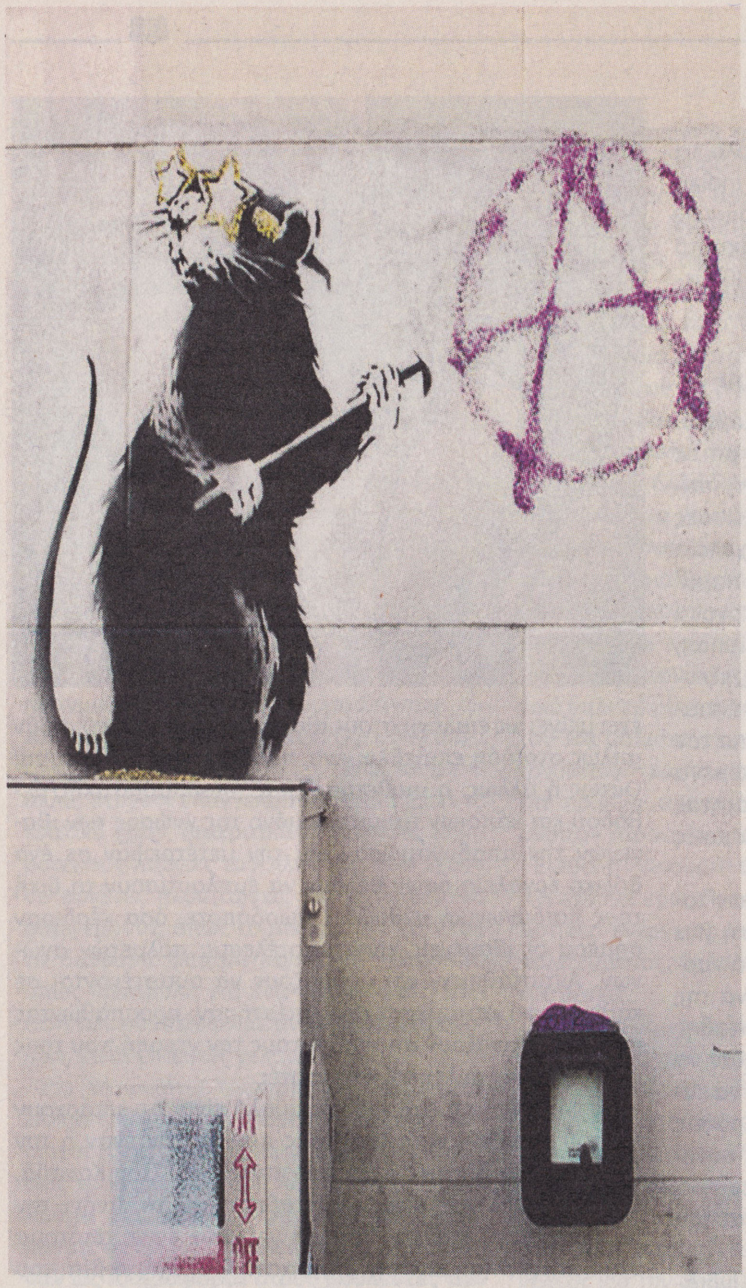
σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Σχετικά βιβλία και υλικό:

University of Alberta: Indigenous Canada: «Killing the Indian in the child».

Ulia Popova-Gosart «Traditional Knowledge &Indigenous Peoples».

Υπέρ «Βαρβάρων και Απολίτιστων»

Δυστυχώς είμαστε πολιτισμένοι και ας αναφέρουμε με κάθε ευκαιρία την αντίθεσή μας στον πολιτισμό. Ζούμε μια πολιτισμένη ζωή και συμπεριφερόμαστε πολιτισμένα. Αναλύουμε, διαβάζουμε και γράφουμε, έχοντας αποκτήσει όλες εκείνες τις δεξιότητες που μας διαμόρφωσαν ως πολιτισμένους. Εκπαιδευτήκαμε σε σχολεία κρατικής εκπαίδευσης και πλέον προσφέρουμε ή θα προσφέρουμε ή προσφέραμε κάποτε τις υπηρεσίες μας στον Πολιτισμό, στην Πόλη, με το έναν ή τον άλλο τρόπο· τις πολιτισμένες μας υπηρεσίες. Παρόμοιες σκέψεις ίσως με διαφορετική αφετηρία και στόχο, να είχαν και άνθρωποι που ήταν προφανώς αντίθετοι με αναρχικές ιδέες, όπως ο ποιητής Στρατής Μυριβήλης όταν έγραφε το 1940 στο περιοδικό *Νέα Εστία «Το ευτύχημα της αγραμματοσύνης του ελληνικού λαού»*. Ο Μυριβήλης, ψάχνοντας βέβαια το έθνος μέσα από τα λεγόμενά του, δίνει έμφαση στους αγράμματους και την προφορική παράδοση, την κουλτούρα δηλαδή των συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων της εποχής του και στηλιτεύει την αρχαιοπληξία και την κατασκευασμένη εγγραμματοσύνη των Πανεπιστημίων. Το γεγονός ότι ακόμα και άτομα που θεωρούνταν κρατιστές ή τουλάχιστον πατριώτες, προβληματιζόντουσαν με την κρατική ολοκληρωτική εκπαίδευση και την θεωρούσαν πρόβλημα και όχι απελευθέρωση λέει πολλά: *«Από κει βγήκαν και σκόρπισαν σ' όλες τις πολιτείες, σ' όλα τα νησιά, στα χωριά και στα βουνά και στ' ακρογιάλια της Ελλάδας, οι φοιτητές, οι γιατροί, οι δικηγόροι, οι υπουργοί της παιδείας, οι καθηγητές των γυμνασίων και οι δάσκαλοι των δημοτικών σχολειών, όλοι φανατισμένοι καταλυτές*

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

τούρας με τον Πολιτισμό. Του οργανωμένου συστήματος και ιδεολογίας ενάντια στο «Βάρβαρο» και το ανεξέλεγκτο και στην ανάγκη της ύπαρξης του βάρβαρου ως πολιτισμικής κατασκευής για την συνέχιση του πολιτισμένου:

Περιμένοντας τους Βαρβάρους

Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;
Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν σήμερα.
Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μια τέτοια απραξία;
Τι κάθοντ' οι Συγκλητικοί και δεν νομοθετούνε;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Τι νόμους πια θα κάμουν οι Συγκλητικοί;
Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα νομοθετήσουν.

Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο πρωί σηκώθη,
και κάθεται στης πόλεως την πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, επίσημος, φορώντας την κορώνα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμηνή. Εκεί
τον έγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.

Γιατί οι δυο μας ύπατοι κ' οι πραίτορες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους αμεθύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά, γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα μπαστούνια
μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα σκαλιγμένα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 184
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού
στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)

Δυστυχώς είμαστε πολιτισμένοι και ας αναφέρουμε με κάθε ευκαιρία την αντίθεσή μας στον πολιτισμό. Ζούμε μια πολιτισμένη ζωή και συμπεριφερόμαστε πολιτισμένα. Αναλύουμε, διαβάζουμε και γράφουμε, έχοντας αποκτήσει όλες εκείνες τις δεξιότητες που μας διαμόρφωσαν ως πολιτισμένους. Εκπαιδευτήκαμε σε σχολεία κρατικής εκπαίδευσης και πλέον προσφέρουμε ή θα προσφέρουμε ή προσφέραμε κάποτε τις υπηρεσίες μας στον Πολιτισμό, στην Πόλη, με το έναν ή τον άλλο τρόπο· τις πολιτισμένες μας υπηρεσίες. Παρόμοιες σκέψεις ίσως με διαφορετική αφετηρία και στόχο, να είχαν και άνθρωποι που ήταν προφανώς αντίθετοι με αναρχικές ιδέες, όπως ο ποιητής Στρατής Μυριβήλης όταν έγραφε το 1940 στο περιοδικό *Νέα Εστία «Το ευτύχημα της αγραμματοσύνης του ελληνικού λαού»*. Ο Μυριβήλης, ψάχνοντας βέβαια το έθνος μέσα από τα λεγόμενά του, δίνει έμφαση στους αγράμματους και την προφορική παράδοση, την κουλτούρα δηλαδή των συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων της εποχής του και στηλιτεύει την αρχαιοπληξία και την κατασκευασμένη εγγραμματοσύνη των Πανεπιστημίων. Το γεγονός ότι ακόμα και άτομα που θεωρούνταν κρατιστές ή τουλάχιστον πατριώτες, προβληματιζόντουσαν με την κρατική ολοκληρωτική εκπαίδευση και την θεωρούσαν πρόβλημα και όχι απελευθέρωση λέει πολλά:

«Από κει βγήκαν και σκόρπισαν σ' όλες τις πολιτείες, σ' όλα τα νησιά, στα χωριά και στα βουνά και στ' ακρογιάλια της Ελλάδας, οι φοιτητές, οι γιατροί, οι δικηγόροι, οι υπουργοί της παιδείας, οι καθηγητές των γυμνασίων και οι δάσκαλοι των δημοτικών σχολειών, όλοι φανατισμένοι καταλυτές της ζωντανής Ελλάδας, όλοι κήρυκες της επιστροφής προς μιαν Αρχαίαν Ελλάδα-Βρυκόλακα, προς μιαν Αρχαίαν Ελλάδα-τάφο, προς μιαν Αρχαίαν Ελλάδα-Νεοελληνοφάγο».

Είναι προφανές ότι ο Πολιτισμός μάς έχει κατατροπώσει. Δεν μας φοβάται πια· είμαστε εναγκαλισμένοι σφιχτά· σαν ένα ζευγάρι που είναι μαζί από ανάγκη. Και ας μην θέλει ο ένας τον άλλον, και ας λέγονται κακίες πίσω από την πλάτη, στο τέλος της μέρας θα κοιμηθούν μονιασμένοι και θα σβήσουν μια ακόμα μέρα από το ημερολόγιο της ζωής τους. Αέναος ο κύκλος της συνεξάρτησης, αέναος ο κύκλος του ετεροπροσδιορισμού. Τί και αν το έλεγαν άλλοι πριν από εμάς, αναρχικοί και μη, ότι ο Πολιτισμός θα μας εξοντώσει. Τί και αν απέρριπταν τον Πολιτισμό, αλλά ήταν μύστες σε αυτό που ονομάζουμε Κουλτούρα. Λουδίτες, αναρχικοί, νταντάιστές και άλλοι, που αγαπούσαν την Κουλτούρα και απέρριπταν τον Πολιτισμό. Γιατί η Κουλτούρα είναι πληθυντική και μπορεί να υπάρξει και χωρίς το κράτος. Χωράει τούρας με τον Πολιτισμό. Του οργανωμένου συστήματος και ιδεολογίας ενάντια στο «Βάρβαρο» και το ανεξέλεγκτο και στην ανάγκη της ύπαρξης του βάρβαρου ως πολιτισμικής κατασκευής για την συνέχιση του πολιτισμένου:

Περιμένοντας τους Βαρβάρους

Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;
Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν σήμερα.
Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μια τέτοια απραξία;
Τι κάθοντ' οι Συγκλητικοί και δεν νομοθετούνε;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Τι νόμους πια θα κάμουν οι Συγκλητικοί;
Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα νομοθετήσουν.

Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο πρωί σηκώθη,
και κάθεται στης πόλεως την πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, επίσημος, φορώντας την κορώνα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμηνή. Εκεί
τον έγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.

Γιατί οι δυο μας ύπατοι κ' οι πραίτορες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους αμεθύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά, γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα μπαστούνια
μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα σκαλιγμένα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
και τέτοια πράγματα θαμπώνουν τους βαρβάρους.

Γιατί κ' οι άξιοι ρήτορες δεν έρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να πούνε τα δικά τους;
Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
κι αυτοί βαρυούντ' ευφράδειες και δημηγορίες.

Γιατί ν' αρχίσει μονομιάς αυτή η ανησυχία
κ' η σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι σοβαρά που εγίναν).
Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κ' η πλατέες,
κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολύ συλλογισμένοι;

Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.

Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 184
ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδρομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82

του ελληνικού λαού». Ο Μυριβήλης, ψάχνοντας βέβαια το έθνος μέσα από τα λεγόμενά του, δίνει έμφαση στους αγράμματους και την προφορική παράδοση, την κουλτούρα δηλαδή των συγκεκριμένων κοινωνικών ομάδων της εποχής του και στηλιτεύει την αρχαιοπληξία και την κατασκευασμένη εγγραμματοσύνη των Πανεπιστημίων. Το γεγονός ότι ακόμα και άτομα που θεωρούνταν κρατιστές ή τουλάχιστον πατριώτες, προβληματιζόντουσαν με την κρατική ολοκληρωτική εκπαίδευση και την θεωρούσαν πρόβλημα και όχι απελευθέρωση λέει πολλά: *«Από κει βγήκαν και σκόρπισαν σ' όλες τις πολιτείες, σ' όλα τα νησιά, στα χωριά και στα βουνά και στ' ακρογιάλια της Ελλάδας, οι φοιτητές, οι γιατροί, οι δικηγόροι, οι υπουργοί της παιδείας, οι καθηγητές των γυμνασίων και οι δάσκαλοι των δημοτικών σχολειών, όλοι φανατισμένοι καταλυτές της ζωντανής Ελλάδας, όλοι κήρυκες της επιστροφής προς μιαν Αρχαίαν Ελλάδα-Βρυκόλακα, προς μιαν Αρχαίαν Ελλάδα-τάφο, προς μιαν Αρχαίαν Ελλάδα-Νεοελληνοφάγο».* Είναι προφανές ότι ο Πολιτισμός μάς έχει κατατροπώσει. Δεν μας φοβάται πια· είμαστε εναγκαλισμένοι σφιχτά· σαν ένα ζευγάρι που είναι μαζί από ανάγκη. Και ας μην θέλει ο ένας τον άλλον, και ας λέγονται κακίες πίσω από την πλάτη, στο τέλος της μέρας θα κοιμηθούν μονιασμένοι και θα σβήσουν μια ακόμα μέρα από το ημερολόγιο της ζωής τους. Αέναος ο κύκλος της συνεξάρτησης, αέναος ο κύκλος του ετεροπροσδιορισμού. Τί και αν το έλεγαν άλλοι πριν από εμάς, αναρχικοί και μη, ότι ο Πολιτισμός θα μας εξοντώσει. Τί και αν απέρριπταν τον Πολιτισμό, αλλά ήταν μύστες σε αυτό που ονομάζουμε Κουλτούρα. Λουδήτες, αναρχικοί, ντανταϊστές και άλλοι, που αγαπούσαν την Κουλτούρα και απέρριπταν τον Πολιτισμό. Γιατί η Κουλτούρα είναι πληθυντική και μπορεί να υπάρξει και χωρίς το κράτος. Χωράει τα πάντα, ενώ ο Πολιτισμός χωράει μόνο ότι πρεσβεύει το Κράτος. Οι όποιες κατά καιρούς αντιφάσεις των Λουδητών, των αναρχικών και των ντανταϊστών υπήρχαν μόνο και μόνο γιατί επέτρεπαν στον καθένα να έχει την Κουλτούρα του. **Γιατί αυτό που ονομάζουμε Κουλτούρα δεν χρειάζεται Κράτος και επίσημους θεσμούς για να υπάρξει, μπορεί να υφίσταται και εκτός πολιτισμού. Η Κουλτούρα απορρέει από τον άνθρωπο και την δραστηριότητα του. Είναι ευρύτερη και βαθύτερη από τον Πολιτισμό.** Ένας τέτοιος «μη αναρχικός», μύστης αυτού που ονομάζουμε Κουλτούρα, ήταν ο Κωνσταντίνος Καβάφης. Στο ποίημα του *«Περιμένοντας τους Βαρβάρους»* περιγράφει την διαφορά της Κουλ-

και κάθεται στης πόλεως την πιο μεγάλη πύλη
στον θρόνο επάνω, επίσημος, φορώντας την κορώνα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα.
Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγαμηνή. Εκεί
τον έγραψε τίτλους πολλούς κι ονόματα.

Γιατί οι δυο μας ύπατοι κ' οι πραίτορες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντημένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους αμεθύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά, γυαλιστερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα μπαστούνια
μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα σκαλιγμένα;

Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
και τέτοια πράγματα θαμπώνουν τους βαρβάρους.

Γιατί κ' οι άξιοι ρήτορες δεν έρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να πούνε τα δικά τους;
Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν σήμερα·
κι αυτοί βαρυούντ' ευφράδειες και δημηγορίες.

Γιατί ν' αρχίσει μονομιάς αυτή η ανησυχία
κ' η σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι σοβαρά που εγίναν).
Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι κ' η πλατέες,
κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους πολύ συλλογισμένοι;

Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν ήλθαν.
Και μερικοί έφθασαν απ' τα σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν υπάρχουν.

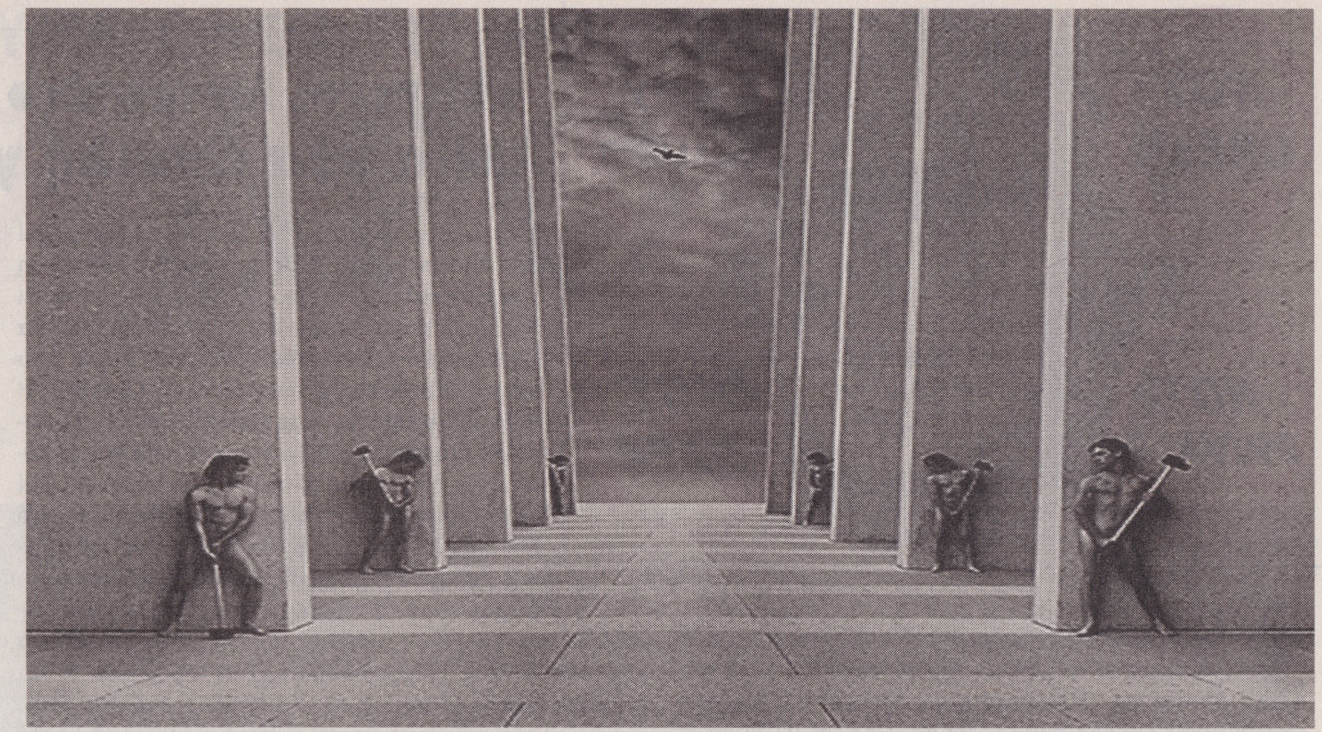
Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους.
Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μια κάποια λύσις.

Η Πόλη, το Κράτος και ο Πολιτισμός λειτουργούν και αναπνέουν κατασκευάζοντας το εχθρικά αλλότριο, το Βάρβαρο. Οι αντιθέσεις πολλές και εμφανείς μέσα στο ποίημα: Η Πολιτισμένη Πόλη έχει σύστημα, οργάνωση, κοινωνική διαστρωμάτωση, γραφειοκρατία, εμπορεύματα, κοινωνικό κύρος, νόμους και ιδεολογία. Οι Βάρβαροι είναι έξω από όλα αυτά, βρίσκονται έξω από το σύστημα του Πολιτισμού, έχοντας όμως Κουλτούρα, που μπορεί να μην είναι μία άλλα πολλές, σε σύγκρουση ή εναρμονισμένες μεταξύ τους.

Έτσι λοιπόν στο ποίημα, οι Συγκλητικοί της πόλης θα στα-

ματήσουν να ψηφίζουν νόμους μόλις φθάσουν οι Βάρβαροι. Η Πόλη μέσω του αυτοκράτορα έχει ετοιμάσει τίτλους για να τους υποδεχτεί, γιατί για την Πόλη το κύρος έχει σημασία. Οι επίσημοι φορούν ωραίες ενδυμασίες που δηλώνουν πλούτο επειδή η Πόλη αποδίδει σημασία στον πλούτο, την ευμάρεια και την εξωτερική εμφάνιση. Πράγματα που απλώς μπορεί να θαμπώσουν του Βαρβάρους, χωρίς όμως καμμία οικονομική σημασία γι' αυτούς. Οι Βάρβαροι βαριούνται τα λόγια και τις αναλύσεις και γι' αυτό οι ρήτορες της Πόλης παραμένουν σιωπηλοί. Στο τέλος του ποιήματος ο Καβάφης, θα μπορούσαμε να πούμε, ότι στέκεται κριτικά στην ιδέα του έθνους-κράτους: Οι Βάρβαροι στην πραγματικότητα δεν υπήρξαν ποτέ αλλά ήταν μια κάποια λύση για την Πόλη. Οι Πολιτισμένοι, λοιπόν, χρειάζονται τους Βάρβαρους ή αλλιώς, **το αποκλεισμένο μάς δείχνει τί πραγματικά είναι αυτό που περιλήφθηκε.**

Πολλά τα παραδείγματα στον ελλαδικό χώρο, από την ίδρυση του κράτους και μετά. Η αναγωγή στην αρχαία Ελλάδα οδήγησε ό,τι δεν μπορούσε να αναχθεί εκεί, σε μηδενικού νοήματος. **Η γραπτή παράδοση προτιμήθηκε από την προφορική κουλτούρα (Πολιτισμένος-Βάρβαρος). Συγκεκριμένα εξουσιαστικά συμφέροντα οδήγησαν σε μια ιδεοποιημένη συνέχεια με την αρχαιότητα, μόνο όσους μιλούσαν και έγραφαν με ένα συγκεκριμένο τύπο ελληνικών.**[1] Οι υπόλοιποι κατέληξαν στο ελληνικό πηγάδι της αμήχανης σιωπής της Βαρβαρότητας· μέχρι να παρέλθει ο χρόνος και σιγά σιγά να αφομοιωθούν πλήρως, γινόμενοι και αυτοί «Έλληνες».[2] Ακόμα και πιο πίσω χρονικά από την ίδρυση του ελληνικού κράτους, φαίνεται «ότι η Αττική διάλεκτος αποτέλεσε επί μακρόν μέσο επικοινωνίας μεταξύ κυρίαρχων ομάδων και όχι του ευρύτερου πληθυσμού.[3] Η διατήρηση μιας εκδοχής της και

η εκείθεν επιβολή της οφείλεται σε εκκλησιαστικούς και γενικότερα εξουσιαστικούς παράγοντες, μη έχοντας άμεση σχέση με τα πλατιά στρώματα του πληθυσμού, που διαμόρφωσαν τους δικούς τους κώδικες επικοινωνίας και συνεννόησης σύμφωνα με τις πραγματικές τους ανάγκες. Είναι χαρακτηριστική η διαπίστωση του Μιχαήλ Ακομινάτου, Μητροπολίτη της Αθήνας κατά τα τέλη του 12ου αιώνα, την οποία καταγράφει αναφερόμενος στο «ποίμνιό» του: *"Όταν σου μιλούσα, επ' ευκαιρία της ενθρονίσεώς μου, απλά και φυσικά [εννοεί στην απλή ελληνική γλώσσα] εφαίνετο σαν να είχα μιλήσει για κάτι το ακατανόητο ή σε μια ξένη γλώσσα των Περσών ή των Σκυθών"».*[4]

Μην φανταστούμε ότι τέτοιες πρακτικές αποτέλεσαν πραγματικότητα μόνο στον ελλαδικό χώρο. Ειδικότερα στην διαμόρφωση του έθνους-κράτους τέτοιου είδους πρακτικές επιβολής ήταν συνήθης. Το μεταεπαναστατικό κράτος της Γαλλίας επέβαλε επίσης, μια συγκεκριμένη διάλεκτο προφορικού και γραπτού λόγου σε διάφορες πληθυσμιακές ομάδες που προηγουμένως διέθεταν δικές τους ιδιαίτερες διαλέκτους.

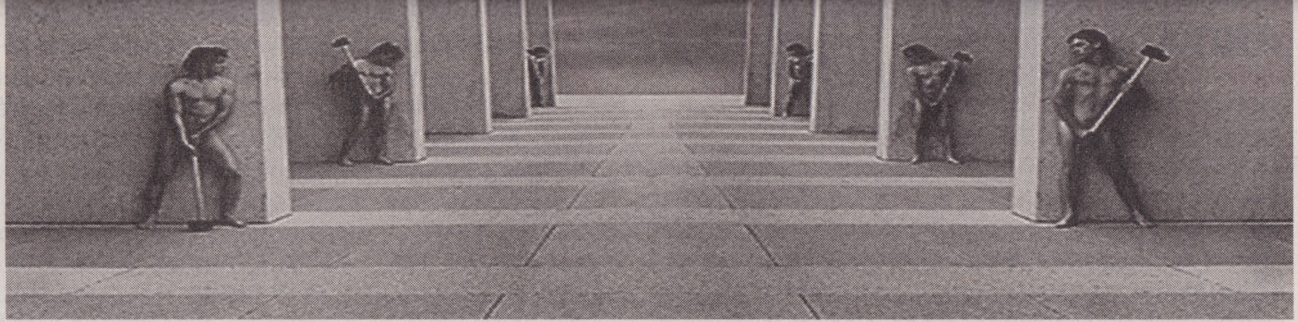
Η ιστορία παλιά. Το κέντρο, το Κράτος, η γραφειοκρατία, η κεντρική κρατική εξουσία αποικίζει τις περιφέρειες τις «εθνοποιεί» και τις εξωραΐζει. Έτσι η περιφέρεια (Βάρβαροι) προσδιορίζεται ως πολιτικό δημιούργημα της πόλης, του κέντρου και τελικά του πολιτισμού.

Αυτό, λοιπόν, που σήμερα θεωρείται δεδομένο, φυσικό και συνεχιστής του παρελθόντος κατασκευάστηκε και διαμορφώθηκε από εξουσιαστικούς παράγοντες, αλώνοντας επί μέρους κουλτούρες, κατασκευάζοντας ενιαίο εθνικό πολιτισμό και κατά επέκταση ενιαία εθνική κουλτούρα.

Ίσως το μόνο που μας απομένει πραγματικά είναι να υπάρξουμε ως Βάρβαροι και Απολίτιστοι, όχι σαν φαντασιακά κρατικά και πολιτισμικά δημιουργήματα, αλλά ως πραγματικοί αρνητές και εχθροί του Πολιτισμού.

Ελευθερόκοκκος

1. Σερεμετάκη Νάντια, *Εισαγωγή στην Πολιτισμική Ανθρωπολογία*, εκδ. Πεδίο, Αθήνα, 2017, σελ. 44.
2. Περισσότερα για το πώς το Κράτος κατασκεύασε εθνικές λαϊκές παραδόσεις με έμφαση στην περιοχή της Μακεδονίας δες: *«Λαϊκή Παράδοση» και Κρατική Καταστολή*, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 118, Ιούλιος-Αύγουστος 2012
3. *«Στυλίτεψε, καταράστηκε, αφόρεσε τη γνήσια ελληνική ζωή, χτύπησε με μανιακή λύσσα όλες τις μορφές αυτής της ζωής σα μορφές βάρβαρες, όμως δεν είχε τι να προσφέρει σε αντάλλαγμα για τις αξίες που καταργούσε, έξω από μια παγωμένη γλώσσα, που έπαιζε τραμπάλα ανάμεσα στην αρχαία και τη νέα και παρίστανε την αττική γλώσσα».* Στρατής Μυριβήλης *«Το ευτύχημα της αγραμματοσύνης του ελληνικού λαού».* Περιοδικό Νέα Εστία, τ. 318, 15/03/ 1940.
4. Ομάδα Ενάντια στην Λήθη, *Κυριαρχία και Κοινωνικοί Αγώνες στον «Ελλαδικό Χώρο»*, Αναρχική Αρχειοθήκη, Αθήνα, 1966, σελ. 45- 46, όπου αναφέρεται στο A. A. Vasiliev, *Ιστορία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας*, σελ. 606

γι' αυτό οι ρήτορες της Πόλης παραμένουν σιωπηλοί. Στο τέλος του ποιήματος ο Καβάφης, θα μπορούσαμε να πούμε, ότι στέκεται κριτικά στην ιδέα του έθνους-κράτους: Οι Βάρβαροι στην πραγματικότητα δεν υπήρξαν ποτέ· αλλά ήταν μια κάποια λύση για την Πόλη. Οι Πολιτισμένοι, λοιπόν, χρειάζονται τους Βάρβαρους ή αλλοιώς, **το αποκλεισμένο μάς δείχνει τί πραγματικά είναι αυτό που περιλήφθηκε.**

Πολλά τα παραδείγματα στον ελλαδικό χώρο, από την ίδρυση του κράτους και μετά. Η αναγωγή στην αρχαία Ελλάδα οδήγησε ό,τι δεν μπορούσε να αναχθεί εκεί, σε μηδενικού νοήματος. **Η γραπτή παράδοση προτιμήθηκε από την προφορική κουλτούρα (Πολιτισμένος-Βάρβαρος). Συγκεκριμένα εξουσιαστικά συμφέροντα οδήγησαν σε μια ιδεοποιημένη συνέχεια με την αρχαιότητα, μόνο όσους μιλούσαν και έγραφαν με ένα συγκεκριμένο τύπο ελληνικών.**1 Οι υπόλοιποι κατέληξαν στο ελληνικό πηγάδι της αμήχανης σιωπής της Βαρβαρότητας· μέχρι να παρέλθει ο χρόνος και σιγά σιγά να αφομοιωθούν πλήρως, γινόμενοι και αυτοί «Έλληνες».[2] Ακόμα και πιο πίσω χρονικά από την ίδρυση του ελληνικού κράτους, φαίνεται «ότι η Αττική διάλεκτος αποτέλεσε επί μακρόν μέσο επικοινωνίας μεταξύ κυρίαρχων ομάδων και όχι του ευρύτερου πληθυσμού.[3] Η διατήρηση μιας εκδοχής της και η εκείθεν επιβολή της οφείλεται σε εκκλησιαστικούς και γενικότερα εξουσιαστικούς παράγοντες, μη έχοντας άμεση σχέση με τα πλατιά στρώματα του πληθυσμού, που διαμόρφωσαν τους δικούς τους κώδικες επικοινωνίας και συνεννόησης σύμφωνα με τις πραγματικές τους ανάγκες. Είναι χαρακτηριστική η διαπίστωση του Μιχαήλ Ακομινάτου, Μητροπολίτη της Αθήνας κατά τα τέλη του 12ου αιώνα, την οποία καταγράφει αναφερόμενος στο «ποίμνιό» του: *"Όταν σου μιλούσα, επ' ευκαιρία της ενθρονίσεώς μου, απλά και φυσικά [εννοεί στην απλή ελληνική γλώσσα] εφαίνετο σαν να είχα μιλήσει για κάτι το ακατανόητο ή σε μια ξένη γλώσσα των Περσών ή των Σκυθών"».*[4]

Μην φανταστούμε ότι τέτοιες πρακτικές αποτέλεσαν πραγματικότητα μόνο στον ελλαδικό χώρο. Ειδικότερα στην διαμόρφωση του έθνους-κράτους τέτοιου είδους πρακτικές επιβολής ήταν συνήθης. Το μεταεπαναστατικό κράτος της Γαλλίας επέβαλε επίσης, μια συγκεκριμένη διάλεκτο προφορικού και γραπτού λόγου σε διάφορες πληθυσμιακές ομάδες που προηγουμένως διέθεταν δικές τους ιδιαίτερες διαλέκτους.

Η ιστορία παλιά. Το κέντρο, το Κράτος, η γραφειοκρατία, η κεντρική κρατική εξουσία αποικίζει τις περιφέρειες τις «εθνοποιεί» και τις εξωραΐζει. Έτσι η περιφέρεια (Βάρβαροι) προσδιορίζεται ως πολιτικό δημιούργημα της πόλης, του κέντρου και τελικά του πολιτισμού.

Αυτό, λοιπόν, που σήμερα θεωρείται δεδομένο, φυσικό και συνεχιστής του παρελθόντος κατασκευάστηκε και διαμορφώθηκε από εξουσιαστικούς παράγοντες, αλώνοντας επί μέρους κουλτούρες, κατασκευάζοντας ενιαίο εθνικό πολιτισμό και κατά επέκταση ενιαία εθνική κουλτούρα.

Ίσως το μόνο που μας απομένει πραγματικά είναι να υπάρξουμε ως Βάρβαροι και Απολίτιστοι, όχι σαν φαντασιακά κρατικά και πολιτισμικά δημιουργήματα, αλλά ως πραγματικοί αρνητές και εχθροί του Πολιτισμού.

Ελευθερόκοκκος

---

1. Σερεμετάκη Νάντια, *Εισαγωγή στην Πολιτισμική Ανθρωπολογία,* εκδ. Πεδίο, Αθήνα, 2017, σελ. 44.
2. Περισσότερα για το πώς το Κράτος κατασκεύασε εθνικές λαϊκές παραδόσεις με έμφαση στην περιοχή της Μακεδονίας δες: *«Λαϊκή Παράδοση» και Κρατική Καταστολή,* ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 118, Ιούλιος-Αύγουστος 2012
3. *«Στυλίτεψε, καταράστηκε, αφόρεσε τη γνήσια ελληνική ζωή, χτύπησε με μανιακή λύσσα όλες τις μορφές αυτής της ζωής σα μορφές βάρβαρες, όμως δεν είχε τι να προσφέρει σε αντάλλαγμα για τις αξίες που καταργούσε, έξω από μια παγωμένη γλώσσα, που έπαιζε τραμπάλα ανάμεσα στην αρχαία και τη νέα και παρίστανε την αττική γλώσσα».* Στρατής Μυριβήλης *«Το ευτύχημα της αγραμματοσύνης του ελληνικού λαού».* Περιοδικό Νέα Εστία, τ. 318, 15/03/ 1940.
4. Ομάδα Ενάντια στην Λήθη, *Κυριαρχία και Κοινωνικοί Αγώνες στον «Ελλαδικό Χώρο»,* Αναρχική Αρχειοθήκη, Αθήνα, 1966, σελ. 45- 46, όπου αναφέρεται στο Α. Α. Vasiliev, *Ιστορία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας,* σελ. 606

πηγάδι της αμήχανης σιωπής της Βαρβαρότητας· μέχρι να παρέλθει ο χρόνος και σιγά σιγά να αφομοιωθούν πλήρως, γινόμενοι και αυτοί «Έλληνες».[2] Ακόμα και πιο πίσω χρονικά από την ίδρυση του ελληνικού κράτους, φαίνεται «ότι η Αττική διάλεκτος αποτέλεσε επί μακρόν μέσο επικοινωνίας μεταξύ κυρίαρχων ομάδων και όχι του ευρύτερου πληθυσμού.[3] Η διατήρηση μιας εκδοχής της και

του, Μητροπολίτη της Αθήνας κατά τα τέλη του 12ου αιώνα, την οποία καταγράφει αναφερόμενος στο «ποίμνιό» του: *"Όταν σου μιλούσα, επ' ευκαιρία της ενθρονίσεώς μου, απλά και φυσικά [εννοεί στην απλή ελληνική γλώσσα] εφαίνετο σαν να είχα μιλήσει για κάτι το ακατανόητο ή σε μια ξένη γλώσσα των Περσών ή των Σκυθών"».*[4]

Μην φανταστούμε ότι τέτοιες πρακτικές αποτέλεσαν

τους ιδιαίτερες διαλέκτους.

Η ιστορία παλιά. Το κέντρο, το Κράτος, η γραφειοκρατία, η κεντρική κρατική εξουσία αποικίζει τις περιφέρειες τις «εθνοποιεί» και τις εξωραΐζει. Έτσι η περιφέρεια (Βάρβαροι) προσδιορίζεται ως πολιτικό δημιούργημα της πόλης, του κέντρου και τελικά του πολιτισμού.

Αυτό, λοιπόν, που σήμερα θεωρείται δεδομένο, φυσικό και συνεχιστής του παρελθόντος κατασκευάστηκε και διαμορφώθηκε από εξουσιαστικούς παράγοντες, αλώνοντας επί μέρους κουλτούρες, κατασκευάζοντας ενιαίο εθνικό πολιτισμό και κατά επέκταση ενιαία εθνική κουλτούρα.

Ίσως το μόνο που μας απομένει πραγματικά είναι να υπάρξουμε ως Βάρβαροι και Απολίτιστοι, όχι σαν φαντασιακά κρατικά και πολιτισμικά δημιουργήματα, αλλά ως πραγματικοί αρνητές και εχθροί του Πολιτισμού.

Ελευθερόκοκκος

---

1. Σερεμετάκη Νάντια, *Εισαγωγή στην Πολιτισμική Ανθρωπολογία*, εκδ. Πεδίο, Αθήνα, 2017, σελ. 44.
2. Περισσότερα για το πώς το Κράτος κατασκεύασε εθνικές λαϊκές παραδόσεις με έμφαση στην περιοχή της Μακεδονίας δες: *«Λαϊκή Παράδοση» και Κρατική Καταστολή*, ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 118, Ιούλιος-Αύγουστος 2012
3. *«Στυλίτεψε, καταράστηκε, αφόρεσε τη γνήσια ελληνική ζωή, χτύπησε με μανιακή λύσσα όλες τις μορφές αυτής της ζωής σα μορφές βάρβαρες, όμως δεν είχε τι να προσφέρει σε αντάλλαγμα για τις αξίες που καταργούσε, έξω από μια παγωμένη γλώσσα, που έπαιζε τραμπάλα ανάμεσα στην αρχαία και τη νέα και παρίστανε την αττική γλώσσα».* Στρατής Μυριβήλης *«Το ευτύχημα της αγραμματοσύνης του ελληνικού λαού».* Περιοδικό Νέα Εστία, τ. 318, 15/03/ 1940.
4. Ομάδα Ενάντια στην Λήθη, *Κυριαρχία και Κοινωνικοί Αγώνες στον «Ελλαδικό Χώρο»*, Αναρχική Αρχειοθήκη, Αθήνα, 1966, σελ. 45- 46, όπου αναφέρεται στο A. A. Vasiliev, *Ιστορία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας*, σελ. 606

«Έξυπνοι Μετρητές» και «Ευφυή Συστήματα» Μια νέα απειλή για τη δημόσια υγεία

«Έξυπνοι μετρητές», «έξυπνο σπίτι», τηλεματική και νέες τεχνολογίες είναι τομείς που βρίσκονται σε πλήρη ανάπτυξη και εξέλιξη στο πεδίο των εφαρμογών που καθορίζουν ή επηρεάζουν τον τρόπο ζωής και λειτουργίας των ανθρώπων. Σχεδόν πάντα στην προώθηση μιας νέας τεχνολογικής, και συνάμα εμπορικής, εφαρμογής επιστρατεύονται όροι του μάρκετινγκ ώστε η αποδοχή να είναι καθολική. Ποιος θα αρνούνταν τη χρήση και τα πλεονεκτήματα ενός «έξυπνου σπιτιού»; Μονάχα ένας ηλίθιος, υπονοεί πονηρά το σύστημα.

Από το 2016 έχει αποφασισθεί η σταδιακή αντικατάσταση του συνόλου των μετρητών της ΔΕΗ με τους λεγόμενους «έξυπνους», αρχικά πιλοτικά σε συγκεκριμένες περιοχές. Παρότι τα χρονοδιαγράμματα έχουν υστέρηση εφαρμογής, εν τούτοις είναι σε προτεραιότητα, για τη ΔΕΔΔΗΕ και το κράτος, η άμεση εφαρμογή τους. Σύμφωνα με οδηγία της Ε.Ε. η πολιτεία είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει ως το 2020 στην εγκατάσταση «έξυπνων» μετρητών στο 80% των συνδέσεων του δικτύου. Το υπάρχον χρονοδιάγραμμα προβλέπει την πιλοτική εγκατάσταση 160.000 μετρητών σε Ξάνθη, Λέσβο, Λήμνο, Άγιο Ευστράτιο, Λευκάδα και σε περιοχές της Αττικής και της Θεσσαλονίκης εντός του 2018.

Το συνολικό κόστος της αντικατάστασης των 7,5 εκατ. μετρητών πανελλαδικά και του σχετικού εκσυγχρονισμού του δικτύου αναμένεται να φτάσει στα 2,5 δις. ευρώ, **μεγάλο μέρος του οποίου πιθανότατα θα μετακυλιστεί στους καταναλωτές, με την ενσωμάτωση κάποιου ειδικού τέλους στους λογαριασμούς του ηλεκτρικού ρεύματος.** Η σχεδόν [illegible] «έξυπνους» μετρητές το κόστος θα καλυφθεί από προγράμματα ΕΣΠΑ και πιθανή επιβάρυνση των καταναλωτών. Ήδη η ΔΕΔΔΗΕ έχει συνάψει δανειακή σύμβαση με την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕπ) ύψους 85 εκατ. ευρώ, που αφορά και τον τομέα των «έξυπνων δικτύων». Η ΕΤΕπ αναλαμβάνει να χρηματοδοτήσει τα ευρωπαϊκά projects αιχμής για το σύστημα και τα λόμπυ, ως τραπεζικός βραχίονας επενδύσεων. Επί πλέον, εντάχθηκε στο ΕΣΠΑ η πράξη «Πιλοτικό Σύστημα Τηλεμέτρησης και Διαχείρισης της ζήτησης παροχών ηλεκτρικής ενέργειας οικιακών και μικρών καταναλωτών και εφαρμογής έξυπνων δικτύων» που αφορά την ολοκληρωμένη μελέτη, προμήθεια και εγκατάσταση του εξοπλισμού, 170.000 μετρητών και επιλέξιμη δημόσια δαπάνη σε 19.500.000 ευρώ. Η ENEDIS, η γαλλική εταιρεία που αποτελεί τον Διαχειριστή Δικτύου Διανομής στη Γαλλία, κινεί επίμονα τις διαδικασίες ώστε να εφαρμοστεί το γαλλικό μοντέλο και στην Ελλάδα. Το συγκεκριμένο έργο, συζητήθηκε και κατά την επίσκεψη που είχε πραγματοποιήσει στην Αθήνα ο πρόεδρος Μακρόν τον περασμένο Σεπτέμβριο. Γιατί ως γνωστόν Πρωθυπουργοί, Πρόεδροι και υπουργοί επισκέπτονται χώρες για να κλείσουν «δουλειές» οι κουστωδίες των επιχειρηματιών. Επί πλέον η ENEDIS ισχυρίζεται ότι έχει καλύψει το μεγαλύτερο μέρος της επένδυσης στη Γαλλία μέσω απόσβεσης της επένδυσης από την ελάττωση μη τεχνικών απωλειών, χωρίς όμως να έχει ποσοτικοποιήσει τα δεδομένα.

Όμως, ο κύριος προβληματισμός για τους συγκεκριμένους μετρητές δεν είναι οικονομικός. Είναι υγείας και περιβαλλοντολογικός. Ο Paul Rosch, καθηγητής Ιατρικής στην Ιατρική Σχολή Νέας Υόρκης δηλώνει: **"Οι αρνητικές επιδράσεις της ηλεκτρομαγνητικής ρύπανσης μπορεί να χρειαστούν δεκαετίες για να εκτιμηθούν, αν και κάποιες, όπως η πρόκληση καρκίνου, ήδη έχουν βγει στην επιφάνεια. Αυτό το γιγαντιαίο πείραμα στα παιδιά και τα εγγόνια μας μπορεί να οδηγήσει σε τεράστιες βλάβες στο μυαλό και το σώμα και έχει την προοπτική να προκαλέσει τραγωδία πρωτόγνωρων διαστάσεων, εκτός και αν ληφθούν άμεσα μέτρα".** Αν και οι εκπομπές ακτινοβολίας διαφέρουν σημαντικά ανάλογα με την χρησιμοποιούμενη [illegible] ας του Πανεπιστημίου Πατρών, ***Χρήστος Γεωργίου***, *στην Καλιφόρνια των ΗΠΑ οι «έξυπνοι μετρητές» διαθέτουν δύο κεραίες ταυτόχρονης εκπομπής και οι συλλέκτες τρεις, εκ των οποίων οι δύο είναι κι αυτές ταυτόχρονης εκπομπής... Αν αντικατασταθούν τα περίπου επτά εκατομμύρια ρολόγια που έχουμε στην Ελλάδα, τότε θα αποκτήσουμε περίπου έξι εκατομμύρια μετρητές και συλλέκτες και αντίστοιχο αριθμό κεραιών, που όμως ο αριθμός τους δύναται να διπλασιαστεί σε περίπτωση που θα διαθέτουν περισσότερες από μία κεραία. Οι οποίες, σημειωτέον, θα εκπέμπουν στο ίδιο ανώτατο όριο με αυτές των εταιρειών κινητής τηλεφωνίας. Η εγκατάσταση των «έξυπνων μετρητών» θα επιβάλλεται, θα είναι υποχρεωτική στους χρήστες/ιδιοκτήτες των κτισμάτων. Δεν θα έχουμε δηλαδή την επιλογή να προστατεύσουμε την υγεία μας από την έκθεση στην ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία που αυτοί θα εκπέμπουν είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο... Και στη χώρα μας, προκειμένου να δελεαστούν ευκολότερα οι παραμεθόριοι «ιθαγενείς» από το επιχείρημα της εισόδου στην εποχή της τεχνολογίας και της ψηφιοποιημένης αυτοματοποίησης, η ΔΕΗ θα δωρίσει σε μερικούς από αυτούς τριάντα χιλιάδες «καθρεφτάκια»-οθόνες για να «βλέπουν το ρεύμα που καίνε online» και «να επιλέγουν διαφορετικά τιμολόγια στη διάρκεια του 24ώρου ανάλογα με το κόστος» προκειμένου «να βελτιστοποιήσουν την καταναλωτική συμπεριφορά τους».* Και ο κ. Γεωργίου προτείνει εναλλακτικά την *ενσύρματη εξωτερική σύνδεση των «έξυπνων μετρητών» με τους εξωτερικούς μετρητές-συλλέκτες.* Το ίδιο και για το εσωτερικό δίκτυο αυτοματοποίησης της χρήσης ηλεκτρικών και λοιπών οικιακών/κτιριακών συσκευών σε κάθε σπίτι. Και καταλήγει: *«Αναρωτιέμαι, και πιστεύω ευλόγως, μήπως τα «ασύρματα» οικονομικά συμφέροντα κινούνται εις βάρος της πραγματικής τεχνολογικής εξέλιξης και εις βάρος της δημόσιας υγείας των πολιτών της χώρας μας». (Εφημερίδα των Συντακτών, 31/12/2016).*

Οι συγκεκριμένοι προβληματισμοί, που στον πυρήνα τους, έχουν βάσιμες και απτές ενδείξεις (αν όχι αποδείξεις!) για επιπτώσεις στην δημόσια υγεία, αφορούν μεγάλα πληθυσμιακά μεγέθη, αφού εκτός των ΗΠΑ, τα τελευταία χρόνια η Ευρώπη έχει μπει δυναμικά στην αντικατάσταση των αναλογικών μετρητών. Μέχρι τα τέλη του 2016, ένας

«Έξυπνοι μετρητές», «έξυπνο σπίτι», τηλεματική και νέες τεχνολογίες είναι τομείς που βρίσκονται σε πλήρη ανάπτυξη και εξέλιξη στο πεδίο των εφαρμογών που καθορίζουν ή επηρεάζουν τον τρόπο ζωής και λειτουργίας των ανθρώπων. Σχεδόν πάντα στην προώθηση μιας νέας τεχνολογικής, και συνάμα εμπορικής, εφαρμογής επιστρατεύονται όροι του μάρκετινγκ ώστε η αποδοχή να είναι καθολική. Ποιος θα αρνούνταν τη χρήση και τα πλεονεκτήματα ενός «έξυπνου σπιτιού»; Μονάχα ένας ηλίθιος, υπονοεί πονηρά το σύστημα.

Από το 2016 έχει αποφασισθεί η σταδιακή αντικατάσταση του συνόλου των μετρητών της ΔΕΗ με τους λεγόμενους «έξυπνους», αρχικά πιλοτικά σε συγκεκριμένες περιοχές. Παρότι τα χρονοδιαγράμματα έχουν υστέρηση εφαρμογής, εν τούτοις είναι σε προτεραιότητα, για τη ΔΕΔΔΗΕ και το κράτος, η άμεση εφαρμογή τους. Σύμφωνα με οδηγία της Ε.Ε. η πολιτεία είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει ως το 2020 στην εγκατάσταση «έξυπνων» μετρητών στο 80% των συνδέσεων του δικτύου. Το υπάρχον χρονοδιάγραμμα προβλέπει την πιλοτική εγκατάσταση 160.000 μετρητών σε Ξάνθη, Λέσβο, Λήμνο, Άγιο Ευστράτιο, Λευκάδα και σε περιοχές της Αττικής και της Θεσσαλονίκης εντός του 2018.

Το συνολικό κόστος της αντικατάστασης των 7,5 εκατ. μετρητών πανελλαδικά και του σχετικού εκσυγχρονισμού του δικτύου αναμένεται να φτάσει στα 2,5 δις. ευρώ, **μεγάλο μέρος του οποίου πιθανότατα θα μετακυλιστεί στους καταναλωτές, με την ενσωμάτωση κάποιου ειδικού τέλους στους λογαριασμούς του ηλεκτρικού ρεύματος.** Η σχεδόν βέβαιη για τον καταναλωτή επιβάρυνση ασφαλώς δεν αναφέρεται στην πλειοψηφία των σχετικών με το θέμα δημοσιευμάτων. Πολύ δε περισσότερο οι απειλές που δημιουργούνται για τη **δημόσια υγεία.**

Αλλά, ποιά είναι τα πλεονεκτήματα των νέων μετρητών; Τα "ευφυή" συστήματα καταμέτρησης έχουν δυνατότητες μέτρησης ενέργειας, τάσης, συχνότητας και άλλων μεγεθών, και δυνατότητα αμφίδρομης επικοινωνίας μέσω τηλεπικοινωνιακών μέσων με κέντρα συλλογής, αποθήκευσης, επεξεργασίας και διαχείρισης πληροφοριών. Έτσι, καταργούνται οι καταμετρητές υπάλληλοι και οι έναντι λογαριασμοί. Επίσης, η οποιαδήποτε επέμβαση/παρέμβαση στο μετρητή θα γίνεται άμεσα αντιληπτή ψηφιακά, ενώ θα είναι δυνατή και η στατιστική επεξεργασία κατανάλωσης ενέργειας για τον καθένα ξεχωριστά. Παράλληλα, ψηφιακή θα είναι και η διακοπή της παροχής χωρίς την φυσική παρουσία υπαλλήλου.

Είναι άμεσα αντιληπτό ότι τα οικονομικά οφέλη για τις εταιρείες ηλεκτρισμού είναι τεράστια αφού σημαντικό πο-

λαϊκά projects αιχμής για το σύστημα και τα λόμπυ, ως τραπεζικός βραχίονας επενδύσεων. Επί πλέον, εντάχθηκε στο ΕΣΠΑ η πράξη «Πιλοτικό Σύστημα Τηλεμέτρησης και Διαχείρισης της ζήτησης παροχών ηλεκτρικής ενέργειας οικιακών και μικρών καταναλωτών και εφαρμογής έξυπνων δικτύων» που αφορά την ολοκληρωμένη μελέτη, προμήθεια και εγκατάσταση του εξοπλισμού, 170.000 μετρητών και επιλέξιμη δημόσια δαπάνη σε 19.500.000 ευρώ. Η ENEDIS, η γαλλική εταιρεία που αποτελεί τον Διαχειριστή Δικτύου Διανομής στη Γαλλία, κινεί επίμονα τις διαδικασίες ώστε να εφαρμοστεί το γαλλικό μοντέλο και στην Ελλάδα. Το συγκεκριμένο έργο, συζητήθηκε και κατά την επίσκεψη που είχε πραγματοποιήσει στην Αθήνα ο πρόεδρος Μακρόν τον περασμένο Σεπτέμβριο. Γιατί ως γνωστόν Πρωθυπουργοί, Πρόεδροι και υπουργοί επισκέπτονται χώρες για να κλείσουν «δουλειές» οι κουστωδίες των επιχειρηματιών. Επί πλέον η ENEDIS ισχυρίζεται ότι έχει καλύψει το μεγαλύτερο μέρος της επένδυσης στη Γαλλία μέσω απόσβεσης της επένδυσης από την ελάττωση μη τεχνικών απωλειών, χωρίς όμως να έχει ποσοτικοποιήσει τα δεδομένα.

Όμως, ο κύριος προβληματισμός για τους συγκεκριμένους μετρητές δεν είναι οικονομικός. Είναι υγείας και περιβαλλοντολογικός. Ο Paul Rosch, καθηγητής Ιατρικής στην Ιατρική Σχολή Νέας Υόρκης δηλώνει: **"Οι αρνητικές επιδράσεις της ηλεκτρομαγνητικής ρύπανσης μπορεί να χρειαστούν δεκαετίες για να εκτιμηθούν, αν και κάποιες, όπως η πρόκληση καρκίνου, ήδη έχουν βγει στην επιφάνεια. Αυτό το γιγαντιαίο πείραμα στα παιδιά και τα εγγόνια μας μπορεί να οδηγήσει σε τεράστιες βλάβες στο μυαλό και το σώμα και έχει την προοπτική να προκαλέσει τραγωδία πρωτόγνωρων διαστάσεων, εκτός και αν ληφθούν άμεσα μέτρα"**. Αν και οι εκπομπές ακτινοβολίας διαφέρουν σημαντικά ανάλογα με την χρησιμοποιούμενη τεχνολογία, σε αρκετές περιπτώσεις η οφειλόμενη στους «έξυπνους» μετρητές έκθεση υπερβαίνει κατά πολύ εκείνη των κινητών τηλεφώνων, όπως δείχνει και η έκθεση του ειδικού στην πυρηνική πολιτική, λέκτορα του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, Daniel Hirsch.

Επί πλέον, **από τον Μάιο του 2011, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (WHO) έχει εντάξει την ακτινοβολία των κινητών τηλεφώνων στα πιθανά καρκινογόνα.** Δεδομένου ότι οι έξυπνοι μετρητές χρησιμοποιούνται μόνο λίγα χρόνια, είναι δύσκολο να βγουν ακόμη ασφαλή συμπεράσματα για τις επιπτώσεις τους στην ανθρώπινη υγεία. Ωστόσο, έρευνες των τελευταίων ετών έχουν συνδέσει **τις ασύρματες ακτινοβολίες με την αϋπνία, την κατάθλιψη, τον καρκίνο του εγκεφάλου, του δέρματος, την ανδρική στειρότητα, τις αποβολές εγκυμοσύνης, την λευχαιμία, κ.ά.**, αφού πολλοί «έξυπνοι» μετρητές θα εκπέμπουν ανελλιπώς δίπλα σε υπνοδωμάτια, παιδικά δωμάτια και άλλους ευαίσθητους χώρους. Σύμφωνα με έρευνα του EMF Safety Network στην Καλιφόρνια, μετά την εγκατάσταση των έξυ-

χο αριθμό κεραιών, που όμως ο αριθμός τους δύναται να *διπλασιαστεί σε περίπτωση που θα διαθέτουν περισσότερες από μία κεραία. Οι οποίες, σημειωτέον, θα εκπέμπουν στο ίδιο ανώτατο όριο με αυτές των εταιρειών κινητής τηλεφωνίας. Η εγκατάσταση των «έξυπνων μετρητών» θα επιβάλλεται, θα είναι υποχρεωτική στους χρήστες/ιδιοκτήτες των κτισμάτων. Δεν θα έχουμε δηλαδή την επιλογή να προστατεύσουμε την υγεία μας από την έκθεση στην ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία που αυτοί θα εκπέμπουν είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο... Και στη χώρα μας, προκειμένου να δελεαστούν ευκολότερα οι παραμεθόριοι «ιθαγενείς» από το επιχείρημα της εισόδου στην εποχή της τεχνολογίας και της ψηφιοποιημένης αυτοματοποίησης, η ΔΕΗ θα δωρίσει σε μερικούς από αυτούς τριάντα χιλιάδες «καθρεφτάκια»-οθόνες για να «βλέπουν το ρεύμα που καίνε online» και «να επιλέγουν διαφορετικά τιμολόγια στη διάρκεια του 24ώρου ανάλογα με το κόστος» προκειμένου «να βελτιστοποιήσουν την καταναλωτική συμπεριφορά τους».* Και ο κ. Γεωργίου προτείνει εναλλακτικά την *ενσύρματη εξωτερική σύνδεση* των «έξυπνων μετρητών» με τους εξωτερικούς μετρητές-συλλέκτες. Το ίδιο και για το εσωτερικό δίκτυο αυτοματοποίησης της χρήσης ηλεκτρικών και λοιπών οικιακών/κτιριακών συσκευών σε κάθε σπίτι. Και καταλήγει: *«Αναρωτιέμαι, και πιστεύω ευλόγως, μήπως τα «ασύρματα» οικονομικά συμφέροντα κινούνται εις βάρος της πραγματικής τεχνολογικής εξέλιξης και εις βάρος της δημόσιας υγείας των πολιτών της χώρας μας». (Εφημερίδα των Συντακτών, 31/12/2016).*

Οι συγκεκριμένοι προβληματισμοί, που στον πυρήνα τους, έχουν βάσιμες και απτές ενδείξεις (αν όχι αποδείξεις!) για επιπτώσεις στην δημόσια υγεία, αφορούν μεγάλα πληθυσμιακά μεγέθη, αφού εκτός των ΗΠΑ, τα τελευταία χρόνια η Ευρώπη έχει μπει δυναμικά στην αντικατάσταση των αναλογικών μετρητών. Μέχρι τα τέλη του 2016, ένας στους τρεις καταναλωτές ενέργειας στην Ευρώπη (το ένα τρίτο των 283 εκατ. χρηστών ηλεκτρικής ενέργειας και φυσικού αερίου) διέθετε τουλάχιστον έναν "έξυπνο" μετρητή. Σχεδιάζεται, εν τω μεταξύ, το ποσοστό αυτό να διπλασιαστεί έως τα τέλη του 2020. Η πλειοψηφία των νέων εγκαταστάσεων συστημάτων "ευφυούς" μέτρησης της ηλεκτρικής ενέργειας εκτιμάται ότι θα πραγματοποιηθεί ή έχει πραγματοποιηθεί σε Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, Ιταλία και Ισπανία. Η επίτευξη του ευρωπαϊκού στόχου για διείσδυση 80% των "έξυπνων" μετρητών στην Ευρώπη έως το 2020, εμποδίζεται από την Γερμανία. Και αυτό διότι σχεδιάζει μια μεταβατική περίοδο 15-20 ετών, κατά την οποία οι "έξυπνοι" μετρητές θα εισάγονται προοδευτικά σε επιλεγμένες ομάδες πελατών. Όχι, οι λόγοι δεν είναι οικολογικοί ή δημόσιας υγείας για αυτή την απόφαση της γερμανικής κυβέρνησης αλλά συμφερόντων, τεχνογνωσίας και ανταγωνισμών.

Επειδή θεωρούμε ότι το συγκεκριμένο ζήτημα είναι τεράστιας σημασίας για τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον, οφείλουμε να βρούμε τους τρόπους και τα μέσα ώστε τα

Από το 2016 έχει αποφασιστεί η σταδιακή αντικατάστα-
ση του συνόλου των μετρητών της ΔΕΗ με τους λεγόμενους «έξυπνους», αρχικά πιλοτικά σε συγκεκριμένες περιοχές. Παρότι τα χρονοδιαγράμματα έχουν υστέρηση εφαρμογής, εν τούτοις είναι σε προτεραιότητα, για τη ΔΕΔΔΗΕ και το κράτος, η άμεση εφαρμογή τους. Σύμφωνα με οδηγία της Ε.Ε. η πολιτεία είναι υποχρεωμένη να προχωρήσει ως το 2020 στην εγκατάσταση «έξυπνων» μετρητών στο 80% των συνδέσεων του δικτύου. Το υπάρχον χρονοδιάγραμμα προβλέπει την πιλοτική εγκατάσταση 160.000 μετρητών σε Ξάνθη, Λέσβο, Λήμνο, Άγιο Ευστράτιο, Λευκάδα και σε περιοχές της Αττικής και της Θεσσαλονίκης εντός του 2018.

Το συνολικό κόστος της αντικατάστασης των 7,5 εκατ. μετρητών πανελλαδικά και του σχετικού εκσυγχρονισμού του δικτύου αναμένεται να φτάσει στα 2,5 δις. ευρώ, **μεγάλο μέρος του οποίου πιθανότατα θα μετακυλιστεί στους καταναλωτές, με την ενσωμάτωση κάποιου ειδικού τέλους στους λογαριασμούς του ηλεκτρικού ρεύματος.** Η σχεδόν βέβαιη για τον καταναλωτή επιβάρυνση ασφαλώς δεν αναφέρεται στην πλειοψηφία των σχετικών με το θέμα δημοσιευμάτων. Πολύ δε περισσότερο οι απειλές που δημιουργούνται για τη **δημόσια υγεία.**

Αλλά, ποιά είναι τα πλεονεκτήματα των νέων μετρητών; Τα "ευφυή" συστήματα καταμέτρησης έχουν δυνατότητες μέτρησης ενέργειας, τάσης, συχνότητας και άλλων μεγεθών, και δυνατότητα αμφίδρομης επικοινωνίας μέσω τηλεπικοινωνιακών μέσων με κέντρα συλλογής, αποθήκευσης, επεξεργασίας και διαχείρισης πληροφοριών. Έτσι, καταργούνται οι καταμετρητές υπάλληλοι και οι έναντι λογαριασμοί. Επίσης, η οποιαδήποτε επέμβαση/παρέμβαση στο μετρητή θα γίνεται άμεσα αντιληπτή ψηφιακά, ενώ θα είναι δυνατή και η στατιστική επεξεργασία κατανάλωσης ενέργειας για τον καθένα ξεχωριστά. Παράλληλα, ψηφιακή θα είναι και η διακοπή της παροχής χωρίς την φυσική παρουσία υπαλλήλου.

Είναι άμεσα αντιληπτό ότι τα οικονομικά οφέλη για τις εταιρείες ηλεκτρισμού είναι τεράστια αφού σημαντικό ποσοστό εργατικού κόστους παύει να υπάρχει και ταυτόχρονα γίνεται εταιρικά καλύτερα αξιοποιήσιμη η κάθε ενεργειακή πληροφορία. Σε αυτά τα projects το ερώτημα που τίθεται για τις εταιρείες είναι κατά πόσο τα πλεονεκτήματα των νέων εφαρμογών αξίζουν την επένδυση με οικονομικούς όρους. Δηλαδή ωραίες οι τηλεμετρήσεις και η εξοικονόμηση εργατικής δαπάνης, αλλά το κόστος αγοράς και εγκατάστασης, μήπως κάνει ασύμφορη την επένδυση; Σε αυτόν τον «προβληματισμό» αναλαμβάνουν δράση οι μεγάλες εταιρίες, τα λόμπυ και οι μηχανισμοί εξουσίας. Για τους
δουν «δουλειές» οι κουστωδίες των επιχειρηματιών. Επί πλέον η ENEDIS ισχυρίζεται ότι έχει καλύψει το μεγαλύτερο μέρος της επένδυσης στη Γαλλία μέσω απόσβεσης της επένδυσης από την ελάττωση μη τεχνικών απωλειών, χωρίς όμως να έχει ποσοτικοποιήσει τα δεδομένα.

Όμως, ο κύριος προβληματισμός για τους συγκεκριμένους μετρητές δεν είναι οικονομικός. Είναι υγείας και περιβαλλοντολογικός. Ο Paul Rosch, καθηγητής Ιατρικής στην Ιατρική Σχολή Νέας Υόρκης δηλώνει: **"Οι αρνητικές επιδράσεις της ηλεκτρομαγνητικής ρύπανσης μπορεί να χρειαστούν δεκαετίες για να εκτιμηθούν, αν και κάποιες, όπως η πρόκληση καρκίνου, ήδη έχουν βγει στην επιφάνεια. Αυτό το γιγαντιαίο πείραμα στα παιδιά και τα εγγόνια μας μπορεί να οδηγήσει σε τεράστιες βλάβες στο μυαλό και το σώμα και έχει την προοπτική να προκαλέσει τραγωδία πρωτόγνωρων διαστάσεων, εκτός και αν ληφθούν άμεσα μέτρα".** Αν και οι εκπομπές ακτινοβολίας διαφέρουν σημαντικά ανάλογα με την χρησιμοποιούμενη τεχνολογία, σε αρκετές περιπτώσεις η οφειλόμενη στους «έξυπνους» μετρητές έκθεση υπερβαίνει κατά πολύ εκείνη των κινητών τηλεφώνων, όπως δείχνει και η έκθεση του ειδικού στην πυρηνική πολιτική, λέκτορα του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνιας, Daniel Hirsch.

Επί πλέον, **από τον Μάιο του 2011, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Υγείας (WHO) έχει εντάξει την ακτινοβολία των κινητών τηλεφώνων στα πιθανά καρκινογόνα.** Δεδομένου ότι οι έξυπνοι μετρητές χρησιμοποιούνται μόνο λίγα χρόνια, είναι δύσκολο να βγουν ακόμη ασφαλή συμπεράσματα για τις επιπτώσεις τους στην ανθρώπινη υγεία. Ωστόσο, έρευνες των τελευταίων ετών έχουν συνδέσει **τις ασύρματες ακτινοβολίες με την αϋπνία, την κατάθλιψη, τον καρκίνο του εγκεφάλου, του δέρματος, την ανδρική στειρότητα, τις αποβολές εγκυμοσύνης, την λευχαιμία, κ.ά.,** αφού πολλοί «έξυπνοι» μετρητές θα εκπέμπουν ανελλιπώς δίπλα σε υπνοδωμάτια, παιδικά δωμάτια και άλλους ευαίσθητους χώρους. Σύμφωνα με έρευνα του EMF Safety Network στην Καλιφόρνια, μετά την εγκατάσταση των έξυπνων μετρητών, τα κυριότερα προβλήματα υγείας που καταγράφηκαν ήταν τα εξής: προβλήματα ύπνου (στο 49%), αυξημένο άγχος (43%), πονοκέφαλοι (40%), βουητό στα αυτιά (38%), καρδιολογικά προβλήματα (26%).

Οι έξυπνοι μετρητές θα αποτελούν μέρος ενός δικτυακού πλέγματος, το οποίο θα αποτελείται από περίπου 300.000 ασύρματες κεραίες σε όλη την Ελλάδα, οι οποίες θα χρησιμεύουν για την συλλογή και την μετάδοση πληροφοριών από όλους τους ψηφιακούς μετρητές. Όπως επισημαίνει ο καθηγητής Βιοχημείας, στο Τμήμα Βιολογί-
διάρκεια του 24ωρου ανάλογα με το κόστος» προκειμένου «να βελτιστοποιήσουν την καταναλωτική συμπεριφορά τους». Και ο κ. Γεωργίου προτείνει εναλλακτικά την *ενσύρματη εξωτερική σύνδεση* των «έξυπνων μετρητών» με τους εξωτερικούς μετρητές-συλλέκτες. Το ίδιο και για το εσωτερικό δίκτυο αυτοματοποίησης της χρήσης ηλεκτρικών και λοιπών οικιακών/κτιριακών συσκευών σε κάθε σπίτι. Και καταλήγει: *«Αναρωτιέμαι, και πιστεύω ευλόγως, μήπως τα «ασύρματα» οικονομικά συμφέροντα κινούνται εις βάρος της πραγματικής τεχνολογικής εξέλιξης και εις βάρος της δημόσιας υγείας των πολιτών της χώρας μας». (Εφημερίδα των Συντακτών, 31/12/2016).*

Οι συγκεκριμένοι προβληματισμοί, που στον πυρήνα τους, έχουν βάσιμες και απτές ενδείξεις (αν όχι αποδείξεις!) για επιπτώσεις στην δημόσια υγεία, αφορούν μεγάλα πληθυσμιακά μεγέθη, αφού εκτός των ΗΠΑ, τα τελευταία χρόνια η Ευρώπη έχει μπει δυναμικά στην αντικατάσταση των αναλογικών μετρητών. Μέχρι τα τέλη του 2016, ένας στους τρεις καταναλωτές ενέργειας στην Ευρώπη (το ένα τρίτο των 283 εκατ. χρηστών ηλεκτρικής ενέργειας και φυσικού αερίου) διέθετε τουλάχιστον έναν "έξυπνο" μετρητή. Σχεδιάζεται, εν τω μεταξύ, το ποσοστό αυτό να διπλασιαστεί έως τα τέλη του 2020. Η πλειοψηφία των νέων εγκαταστάσεων συστημάτων "ευφυούς" μέτρησης της ηλεκτρικής ενέργειας εκτιμάται ότι θα πραγματοποιηθεί ή έχει πραγματοποιηθεί σε Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, Ιταλία και Ισπανία. Η επίτευξη του ευρωπαϊκού στόχου για διείσδυση 80% των "έξυπνων" μετρητών στην Ευρώπη έως το 2020, εμποδίζεται από την Γερμανία. Και αυτό διότι σχεδιάζει μια μεταβατική περίοδο 15-20 ετών, κατά την οποία οι "έξυπνοι" μετρητές θα εισάγονται προοδευτικά σε επιλεγμένες ομάδες πελατών. Όχι, οι λόγοι δεν είναι οικολογικοί ή δημόσιας υγείας για αυτή την απόφαση της γερμανικής κυβέρνησης αλλά συμφερόντων, τεχνογνωσίας και ανταγωνισμών.

Επειδή θεωρούμε ότι το συγκεκριμένο ζήτημα είναι τεράστιας σημασίας για τη δημόσια υγεία και το περιβάλλον, οφείλουμε να βρούμε τους τρόπους και τα μέσα ώστε τα επιχειρηματικά σχέδια να απενεργοποιηθούν. Ιδίως τώρα που η αριστερή περιβαλλοντολογική αγωνιστική πρωτοπορία έπαψε να ανησυχεί για αυτά, επικεντρωμένη και αφοσιωμένη στη νομή της εξουσίας. Στο στασίδι και στην κουτάλα της! Οφείλουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι σε ορισμένες χρονικές περιόδους, οι αντιδράσεις και η αντίσταση πηγάζει και αναπτύσσεται αποκλειστικά και μόνο από εκείνους που σταθερά απαξιώνουν την κάθε εξουσία, απ' όπου και αν προέρχεται!

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας